

АГАТА КРИСТИ

ЗАЩО НЕ ПОВИКАХА ЕВЪНС?

Превод от английски: Людмил Димитров, 1993

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

ЗЛОПОЛУКАТА

Боби Джоунс намести топката, замахна леко за проба, бавно изтегли стика назад, после удари така, че тя полетя със скоростта на светлината.

Топката търкулна ли се право и точно през игрището за голф, издигайки се над препятствието, за да падне на удобно място за четиринадесетия удар?

Не. Тя се понесе по земята и се заби право в препятствието!

Нямаше нетърпеливи тълпи, които да крещат ужасено. Единственият свидетел на удара не прояви изненада. И това бе лесно обяснимо, защото авторът му не беше някой американски майстор, а просто четвъртият син на викария в Марчболт, малко крайморско градче на Уелския бряг.

Боби изпусна едно определено нечестиво възклицание.

Той беше симпатичен младеж на около двадесет и осем години. И най-добрият му приятел не би могъл да каже, че е хубав, но лицето му беше изключително приятно, а очите му излъчваха честността и дружелюбието на кученце.

— От ден на ден започвам да играя по-зле — потиснато промърмори той.

— Нервен си — каза съиграчът му.

Д-р Томас беше мъж на средна възраст с посребрена коса и червендалесто, живо лице. Той лично никога не се палеше. Отправляше кратки, прави удари към средата на игрището и обикновено побеждаваше по-блестящи, но по-ексцентрични играчи.

Боби разярено удари топката. Третият опит беше успешен. Тя застана до тревната площадка, която д-р Томас бе достигнал с два точно изпълнени удара.

— Точка за теб — каза Боби.

Пристъпиха към следващата площадка. Докторът удари пръв — добър прав удар, но топката не отиде достатъчно далече. Боби

въздъхна, намести топката премести я още веднъж, замахна със стика, издърпа го сковано назад, затвори очи, вдигна глава, наведе дясното си рамо — всичко това той не трябваше да прави — и изпълни блестящ удар към средата на игрището!

Той въздъхна доволно. Добре познатото мрачно настроение на играч на голф изчезна от изразителното му лице и се замени от също така добре познатото ликуване.

— Сега зная какво да правя — каза Боби, но разбира се, това съвсем не беше вярно.

Точен удар, леко извъртане на стика и Боби улучи. Направи го на четвъртия път, а на д-р Томас му оставаше още един.

Боби пристъпи самоуверено към шестнадесетата площадка. Той отново направи всичко, което не трябваше, и този път не се случи чудо. Получи се страхотен, великолепен, почти свръхчовешки удар. Топката полетя под ъгъл.

— И на това ако му викаш право — ехе! — каза д-р Томас.

— Ако — повтори с горчивина Боби. — А, струва ми се, че чух вик! Дано топката не е ударила някого.

Той се взря надясно от игрището. Слънцето залязваше и гледайки срещу него, му бе трудно да види каквото и да било. А и откъм морето се вдигаше лека мъгла. Ръбът на скалата беше на неколкостотин ярда.

— Пътечката води в тази посока — каза Боби. — Но не е възможно топката да е стигнала чак дотам. Независимо от това, струва ми се, че чух вик. А ти?

Но докторът не бе чул нищо.

Боби тръгна след топката. Трудно бе да я намери, но накрая я откри. На практика не можеше да продължи с нея — заровена бе в прещип. Той се опита да я удари, после я вдигна и викна на съиграча си, че се отказва от точката.

Докторът се приближи до него, тъй като следващата площадка беше точно срещу ръба на скалата. Седемнадесетият беше същински кошмар за Боби. Там топката трябваше да прелети над пропастта. Разстоянието в действителност не беше толкова голямо, но повикът на бездната долу бе непреодолим.

Пресякоха пътечката, която от лявата им страна беше по самия ръб на скалата. Докторът удари със стика и топката се приземи от

другата страна.

Боби въздъхна дълбоко и удари. Топката се понесе напред и изчезна в пропастта.

— Всеки път правя едно и също глупаво нещо! — горчиво каза Боби.

Приближи се до пропастта и погледна отгоре. Долу проблясваше морето, но не всяка топка се губеше в дълбините му. Склонът беше стръмен на върха, но надолу се спускаше полегато.

Боби бавно тръгна напред. Знаеше, че има едно място, откъдето съвсем лесно можеше да се спусне долу. Помощниците при играта на голф слизаха оттам и задъхани се появяваха тържествуващо с липсващата топка.

Изведнъж Боби се закова на място и повика съиграча си.

— Докторе, ела бързо. На какво ти прилича онова?

На около четиридесет фута долу имаше неясна купчина, която приличаше на стари дрехи.

На доктора му секна дъхът.

— По дяволите! — възкликна той. — Някой е паднал от скалата. Трябва да слезем при него.

Един след друг двамата мъже се запускаха по скалата, като поатлетичният Боби помагаше на другия. Накрая стигнаха до зловещата тъмна купчина. Беше мъж на около четиридесет години — все още дишаше, макар да беше в безсъзнание.

Докторът го прегледа внимателно, докосна ръцете и краката му, провери пулса и очите му. Коленичи до него и довърши прегледа. После вдигна очи към Боби, на когото му беше прилошало, и бавно поклати глава.

— Нищо не може да се направи — каза той. — Няма да оживее горкият. Гръбнакът му е счупен. Предполагам, че не е познавал пътеката, и когато мъглата се сгъсти, е паднал в пропастта. Толкова пъти съм казвал, че точно тук трябва да има парапет — той се изправи отново. — Отивам да потърся помощ. Ще говоря да вдигнат тялото. Преди да се опомним, току-виж се стъмнило. Ще останеш ли тук?

Боби кимна.

— Нищо ли не може да се направи за него? — попита той.

— Нищо. Няма да живее дълго — пулсът е съвсем слаб. Най-много още двадесет минути. Много е възможно да се върне в съзнание

преди смъртта. Но по-вероятно е това да не стане. Все пак...

— Добре — прекъсна го Боби. — Аз ще остана. Ти тръгвай. Ако дойде в съзнание, няма ли някакво лекарство или нещо такова?

Докторът поклати глава:

— Няма да почувства болка. Никаква болка.

Обърна се и започна бързо да се катери отново по скалата. Боби го наблюдаваше, докато изчезна от върха, махвайки с ръка.

Младежът направи една-две крачки по тясната площадка, седна по продължение на скалата и запали цигара. Случаят го бе разстроил. Досега той никога не бе влизал в досег с болен или с мъртвец.

Какво ли не се случва в този свят! Падаща мъгла в една хубава вечер, погрешна стъпка — и край на живота. Хубав, здрав човек — навярно никога през живота си не е боледувал. Бледността на приближаващата се смърт не можеше да прикрие силния загар на кожата. Мъж, който може би е живял в чужбина. Той го разгледа по-отблизо — къдрава кестенява коса, леко посивяла на слепоочията, голям нос, изпъкнала челюст, бели зъби, които едва се виждаха през отворените устни. Широки рамена, хубави мускулести ръце. Краката бяха извити под странен ъгъл. Боби потръпна и отново вдигна поглед към лицето. Привлекателно лице, приятно, изразително, умно. Очите вероятно бяха сини...

И точно когато си мислеше това очите изведнъж се отвориха.

Те бяха сини, яркосини. Погледнаха право към Боби. Нямаше нищо неопределено и неясно в тях. Изглеждаха напълно в съзнание. Гледаха предпазливо и същевременно сякаш питаха.

Боби бързо се изправи и се приближи към мъжа. Преди да стигне до него, той заговори. Гласът му не беше слаб — разнесе се ясно и силно.

— *Защо не са повикали Евънс?* — каза той.

После странна лека тръпка премина през тялото му, клепачите се отпуснаха, челюстта зейна. Мъжът беше мъртъв.

ГЛАВА ВТОРА

ЗА БАЩИТЕ

Боби коленичи до него, но нямаше съмнение. Мъжът беше мъртъв. Един последен момент в съзнание, този внезапен въпрос и после — край.

С неудобство Боби пхна ръка в джоба на мъртвеца, извади копирена кърпичка и я разстла почтително върху мъртвото лице. Нищо друго не можеше да направи.

Тогава забеляза, че е извадил от джоба и още нещо. Беше снимка и докато я поставяше обратно, той погледна лицето на нея.

Лице на жена — от тези, които трудно се забравят. Светлокоса жена с раздалечени очи. Изглеждаше почти момиченце, със сигурност под тридесетте, но това, което порази въображението на момчето, бе не самата ѝ красота, а завладяващата сила на тази красота. „Лице, което не се забравя лесно“ — помисли си той.

Внимателно и благоговейно сложи снимката в джоба, откъдето бе изпаднала. После отново седна да чака връщането на доктора.

Времето минаваше много бавно или поне така се струваше на чакащото момче. Освен това той току-що си бе спомнил нещо. Бе обещал на баща си да свири на органа по време на вечерната служба в шест часа, а сега беше шест без десет. Естествено баща му би разбрал обстоятелствата, но все пак трябваше да се сети да му изпрати съобщение по доктора. Преподобният Томас Джоунс беше изключително припрян човек — от хората, които се тревожат за всичко — а разтревожеше ли се, храносмилателният му апарат отказваше да работи и той страдеше от ужасни болки. Въпреки че смяташе баща си за едно нещастно старо магаре, Боби беше силно привързан към него. Преподобният Томас от своя страна смяташе четвъртия си син за нещастно младо магаре и с по-малка търпимост от Боби се стареше да въздейства положително на младежа.

„Горкото старче — помисли си Боби. — Ще има да беснее. Няма да знае дали да започне службата или не. Ще стои прав, докато го

заболи коремът и после няма да може да си изяде вечерята. Няма да е в състояние да разбере, че не бих го подвел, ако не беше неизбежно. А освен това какво значение имаше? Но той никога не би разсъждавал по този начин. Никой, прехвърлил петдесетте, не е с всичкия си — и най-дребното нещо ги безпокои до смърт. Възпитавани са погрешно, предполагам, така че сега нищо не може да се направи. Бедният татко, има по-малко мозък от едно пиле.“

Той седеше и мислеше за баща си едновременно с обич и раздражение. Струваше му се, че животът му въпреки е една безкрайна жертва на странните идеи на баща му. На мистър Джоунс същият живот му се струваше една безкрайна жертва от негова страна, зле разбираана и неоценена от по-младото поколение. Ето как идеите за едно и също нещо могат да се различават.

Каква баба беше докторът! Трябваше вече да се е върнал!

Потиснат, Боби се изправи. В този миг чу шум над себе си и вдигна поглед, благодарен, че пристига помощ и повече няма да е необходим.

Но това не беше докторът. Беше някакъв мъж с панталони за голф, когото Боби не познаваше.

— Я виж — възкликна непознатият. — Случило ли се е нещо? Злополука ли е станала? Мога ли да помогна с нещо?

Беше висок мъж с приятен глас. Боби не можеше да го види много ясно, защото здрачът бързо се сгъстяваше.

Обясни на доста удивения непознат какво се беше случило.

— Нищо ли не мога да направя? — попита той. — Да потърся помощ или нещо подобно?

Боби обясни, че помощта ще дойде всеки момент и го попита дали е забелязал някой да идва.

— В момента не.

— Разбирате ли — продължи Боби — имам среща в шест часа.

— И не обичате да закъснявате...

— Не, не обичам — каза Боби. — Искам да кажа, смъртта на горкия човек и всичко това и, разбира се, никой не може да направи нищо, но все пак... — той млъкна, както обикновено затруднен да намери думи за обърканите си чувства.

Другият обаче изглежда го разбра.

— Зная — каза той. — Вижте, ще сляза долу, искам да кажа ако успея да намеря пътя и ще остана докато пристигнат тези хора.

— О, ще го направите ли? — попита признателно Боби. — Разбирате ли, заради баща ми е. В действителност той не е никак лош, но всичко го разстройва. Знаете ли какво да направите? Малко по-наляво — сега надясно — това е. Всъщност не е трудно.

Той окуражаваше другия с указания, докато двамата се озоваха очи в очи на тясното плато. Новодошлият беше около тридесет и пет годишен. Имаше доста неопределено лице, на което изглежда щяха да отиват монокъл и къси мустачки.

— Не съм тукашен — обясни той. — Впрочем, името ми е Басингтън-френч. Слязох долу да потърся някоя къща. А виж какво отвратително нещо се е случило! Горещо по ръба ли е вървял?

Боби кимна.

— Мъглата доста се сгъсти — обясни той. — Такива пътечки са опасни. Е, довиждане. Много благодаря.

— Трябва да побързам. Много мило от ваша страна.

— Няма защо — отговори мъжът. — Всеки би направил същото. Не може да се остави горкият човек да лежи — ами, искам да кажа, не би било прилично някак.

Боби се закатери по стръмната пътечка. Отгоре махна с ръка и после енергично затича към селото. За да спести време, той прескочи стената на черковния двор, вместо да заобиколи откъм пътната врата — нещо, което викарият видя от прозореца на черковната канцелария и никак не одобри.

Беше шест и пет минути, но камбаната още биеше. Обясненията и взаимните обвинения бяха отложени за след службата. Задъхан, Боби се смъкна на своето място и натисна клавишите на старинния орган. Въображението поведе пръстите му из траурния марш на Шопен.

След това, повече наскърбен, отколкото ядосан, както показателно го изтъкна, викарият нахока сина си.

— След като не можеш да направиш едно нещо както трябва, драги мой Боби — каза той, — по-добре не се захващай с него. Известно ми е, че ти и всичките ти млади приятели изглежда нямате никаква представа за времето, но него не можем да караме да чака. Ти предложи да свириш на орган. Не аз те накарах. А вместо това ти предпочете да играеш...

Боби си помисли, че е по-добре да го прекъсне, преди баща му да е стигнал далеч.

— Извинявай, татко — каза той бодро и сърдечно по обичайния си начин, независимо на кого говори. — Този път грешката не е моя. Останах да пазя един труп.

— *Какво си правил?*

— Останах да пазя един глупак, който беше паднал от скалата. Нали знаеш мястото, където е пропастта, до седемнадесетата площадка за голф. Точно тогава се спусна мъгла и той трябва да е вървял право натам и е паднал.

— Боже господи — извика викарият. — Каква трагедия! На място ли беше убит?

— Не. Беше в безсъзнание. Умря веднага след като д-р Томас си тръгна. Но, разбира се, почувствах, че трябва да остана. Не можех просто да изчезна и да го оставя. И тогава дойде един друг човек, така че аз му прехвърлих ролята на главен опечален и се втурнах насам колкото се може по-бързо.

Викарият въздъхна.

— О, скъпи Боби! — каза той. — Нищо ли не може да разклати ужасната ти безсърдечност? Това ме натъжава повече, отколкото мога да изразя. Озовал си се очи в очи със смърт — с внезапна смърт. И можеш да се шегуваш с това! То те оставя равнодушен. Всичко, всичко, колкото и да е сериозно, колкото и да е свято, е само шега за вашето поколение.

Боби пристъпи от крак на крак.

Щом баща му не можеше да разбере, че се шегуваш с нещо, защото си го взел навътре, не можеше да го разбере и толкова! То не беше нещо, което може да се обясни. При смърт и трагедия трябваше да гледаш мрачно.

Но какво да се прави? Никой, прехвърлил петдесетте, не разбира абсолютно нищо. Те всички имаха най-невероятни идеи.

„Мисля, че причината е войната^[1] — каза си Боби. — Тя ги е разстроила и след това не са успели да оправят.“

— Извинявай, татко — каза той с ясното съзнание, че е невъзможно да се разберат.

Викарият чувства съжаление към сина си — момчето изглеждаше толкова смутено — но бащата също така се срамуваше

заради него. Боби не разбираше колко е сериозен животът. Дори извинението му беше бодро и безгрижно. Те тръгнаха към къщата, като всеки правеше огромни усилия да намери извинение за другия.

„Чудя се кога Боби ще се захване с нещо“ — мислеше си викарият.

„Чудно докога ще издържа тук“ — мислеше си Боби.

И все пак те бяха изключително привързани един към друг.

---

[1] Става въпрос за Първата световна война. — Б.р. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

ПЪТУВАНЕ С ВЛАК

Боби не стана свидетел на събитията, последвали приключението му. На следващата сутрин той замина за града, за да се срещне с един приятел, който мислеше да отваря гараж и смяташе, че може би ще е добре ако Боби му стане съдружник.

След като свърши някои полезни неща, два дни по-късно Боби хвана обратния влак в единадесет и половина. Хвана го, вярно, но в последния момент. Той пристигна на Падингтън, когато часовникът показваше единадесет и двадесет и осем минути, метна се на метрото, излезе на трети перон точно когато влакът тръгваше и скочи в първия вагон, който видя, без да го е грижа, че това възмути кондукторите и носачите.

Дръпвайки силно вратата, той падна на ръце, след това се изправи, вратата бе затръшната от един ловък носач и Боби се озова очи в очи с единствения друг пътник в купето.

Вагонът беше първа класа и в ъгъла по посока на движението седеше мургаво момиче и пушеше цигара. Носеше червена пола, късо зелено яке и лъскава синя барета и въпреки че с големите си тъмни очи и набръчкано лице наподобяваше маймунка на латернаджия, беше доста привлекателно.

Посред извинението, Боби млъкна.

— О, Боже, но това си ти, Франки! — извика той. — Не съм те виждал цяла вечност.

— И аз не съм те виждала. Сядай и разказвай.

Боби се ухили:

— Билетът ми не е за първа класа.

— Няма значение — любезно каза Франки. — Ще платя разликата.

— Мъжкото ми достойнство не може да понесе такава мисъл — възмути се Боби. — Как мога да позволя една дама да плаща за мен?

— Изглежда, че в днешно време само това можем — отговори Франки.

— Ще си платя разликата — героично каза Боби, когато една плещеста фигура се появи на вратата в коридора.

— Остави на мен — намеси се Франки и се усмихна чаровно на кондуктора, който повдигна шапка, когато взе билета ѝ и го перфорира. — Мистър Джоунс току-що влезе да си поприказва малко с мен. Това няма значение, нали? — каза тя.

— Всичко е наред, ваше благородие. Предполагам, че джентълменът няма да остане дълго — прокашля се тактично той и добави важно. — Няма да минавам отново, преди да стигнем Бристол.

— Какво ли не прави усмивката! — каза Боби, когато кондукторът отмина.

Лейди Франсис Дъруент замислено поклати глава:

— Не съм толкова сигурна, че е усмивката. Мисля, че причината е навикът на баща ми винаги когато пътува, да оставя бакшиш на всеки.

— Мислех, че окончателно си напуснала Уелс, Франки.

Франки въздъхна:

— Драги мой, знаеш какво значи това. Знаеш колко демоде могат да бъдат родителите. Ако става въпрос, и банята е в ужасно състояние, и няма какво да се прави, и няма кого да видиш — и хората просто нищо не ги тегли към провинцията! Казват, че пестят и не могат да пътуват надалеч. Е, искам да кажа, какво да прави едно момиче?

Боби поклати глава с тъжно разбиране.

— Обаче — продължи Франки, — след партито, на което присъствах снощи, си помислих, че дори и у дома не може да е по-зле.

— Какво му беше на партито?

— Нищо. Беше точно като всяко друго парти и дори малко повече. Трябваше да започне в Савоя в осем и половина. Някои отидохме към девет и петнадесет и естествено се разбъркахме с другите, но се отделихме към десет часа. Вечеряхме и след това продължихме в „Марионет“^[1] — носеха се слухове, че ще е страхотно, но нищо не се случи, беше съвсем замряло. Пийнахме по малко и после се преместихме в „Булринг“ — там беше още по-умряла работа. После отидохме в едно кафененце, след това в магазинче за пържена риба и после решихме да отидем да закусим с чичото на Анджела и да

видим дали е шокиран, но той беше само отегчен. И накрая безславно се прибрахме по домовете. Честно, Боби, отвратително е.

— Предполагам — съгласи се Боби, потискайки пристъп на завист. Никога, дори и в най-смелите си мечти, той не бе си представял, че може да е член на „Марионет“ или на „Булринг“.

Познанството му с Франки беше особено. Като деца той и братята му си играеха с децата в замъка. Сега, вече пораснали, те се виждаха рядко. Когато се срещнеха, още се наричаха на малко име. В изключителни случаи, когато Франки си беше у дома, Боби и братята му можеха да отидат да поиграят тенис. Но Франки и двамата ѝ братя не бяха канени в къщата на викария. Това изглежда бе поради опасението, че няма да им е забавно. От друга страна, винаги имаше нужда от повече мъже за тенис. Въпреки малките имена се усещаше някаква принуденост. Родът Дъруент може би се държеше доста по-приятелски, отколкото трябваше, за да покаже, че „разлика не съществува“. Хората от рода Джоунс от своя страна, бяха доста по-официални, сякаш не искаха да настояват за повече приятелско отношение, отколкото им предлагаша. Двете семейства сега не ги свързваше нищо, освен детските спомени. Боби все още бе много привързан към Франки и винаги беше благодарен на редките случаи, в които Съдбата ги събираше заедно.

— Толкова съм уморена от всичко — каза Франки отегчено. — А ти?

Боби помисли.

— Не, не мисля, че съм уморен.

— Но, скъпи, това е чудесно! — възкликна Франки.

— Не мисля, че съм искрен — каза Боби, обезпокоен да не създаде неприятно впечатление. — Просто не мота да търпя хората, които са искрени.

При споменаването на думата Франки потрепери.

— Зная — промърмори тя. — Ужасни са.

Те се погледнаха с разбиране.

— Между другото — спомни си внезапно Франки, — каква е тази история за мъжа, който паднал от скалата?

— Доктор Томас и аз го открихме — отговори Боби. — Откъде знаеш за това, Франки?

— Прочетох във вестника. Виж — посочи тя с пръст малка колонка, озаглавена „Трагична злополука в мъглата“.

Жертвата от трагедията в Марчболт бе идентифицирана снощи по снимката, която носеше. На снимката беше мисис Клио Кейман. Мисис Кейман бе известна и веднага пристигна в Марчболт, където идентифицира покойника като брат си, Алекс Причард. Мистър Причард неотдавна се върнал от Сиам. Отсъствал от Англия десет години и предприел обиколка на страната. Следствието ще се проведе в Марчболт утре.

Мислите на Боби се върнаха към странно завладяващото лице от снимката.

— Мисля, че трябва да дам показания на следствието — каза той.

— Колко вълнуващо! Ще дойда да те чуя.

— Предполагам, че няма да има нищо вълнуващо — отговори Боби. — Ние само го намерихме.

— Мъртъв ли беше?

— Не, тогава не. Умря петнадесет минути по-късно. Бях сам при него — той млъкна.

— Колко тъжно — каза Франки, проявявайки веднага разбиране, за разлика от бащата на Боби.

— Естествено, той не е почувствал нищо...

— Не е?

— Но все едно... хм... разбираш ли, изглеждаше невероятно жизнен... от този тип хора. Доста нелепа смърт — просто пристъпваш скалата заради някаква глупава игра.

— Ясно, Стив — каза Франки и отново странната фраза изразяваше съчувствие и разбиране. — Видя ли сестрата? — попита тя след малко.

— Не. Бях в града два дни. Трябваше да видя моя приятел заради бизнеса с гаража, който ще започваме. Помниш го Беджър Бийдън.

— Така ли?

— Разбира се. Сигурно помниш добрия стар Беджър. Кривогледия.

Франки сбърчи вежди.

— Онзи, дето имаше ужасно глупав смях — хо, хо, хо — нещо такова — напомни й Боби.

Франки още стоеше със сбърчени вежди.

— Падна от понито, когато бяхме деца — продължи той. — Заби се в калта с главата надолу и после ние го дърпахме, докато се изправи на крака.

— О! — припомни си изведнъж Франки. — Сега се сещам. Той заекваше.

— Още заеква — потвърди тържествуващо Боби.

— Не се ли захвана с някаква птицеферма, която се разори? — попита Франки.

— Точно така.

— Не започна ли после работа като борсов агент и само след един месец го изритаха?

— Така е.

— После го изпратиха в Австралия, но той се върна?

— Да.

— Боби — каза Франки, — не си вложил пари в тази авантюра, надявам се?

— Нямах какво да вложа — отговори Боби.

— Много хубаво.

— Естествено — продължи Боби. — Беджър се опитва да привлече някого, който да вложи малък капитал. Но не е толкова лесно, колкото си мислиш.

— Като се огледаш около себе си — каза Франки, — не би повярвал, че хората имат много мозък, но е така.

Изглежда смисълът на тези забележки накрая стигна до Боби.

— Виж какво, Франки — каза той. — Беджър е един от най-добрите — един от най-най-способните.

— Всички са такива — отговори Франки.

— Кои?

— Тези, които отиват в Австралия и пак се връщат. Откъде е намерил пари, за да започне бизнеса си?

— Някаква леля или нещо такова умряла и му оставила гараж за шест коли с три стаи над него и техните се изръсили сто лири, за да

купят коли на старо. Ако знаеш само какви сделки могат да се правят с коли на старо.

— Веднъж купих една — каза Франки. — Беше ужасно. Направо не ми се говори. Защо искаш да напуснеш флотата? Не те изхвърлят, нали? Не и на твоята възраст.

Боби пламна.

— Заради очите — отговори той рязко.

— Винаги си имал проблеми с очите, спомням си.

— Зная. Но просто успях да ги заблудя. После службата в чужбина — силната светлина, знаеш — това им се отрази доста зле. И така... е, трябваше да се махна.

— Тъжно — промърмори Франки, поглеждайки през прозореца.

Последва красноречива пауза.

— Все пак, срамно е — избухна Боби. — В действителност, очите ми не са толкова зле. Казват, че нямало да се влошат. Можех спокойно да остана на служба.

— Изглеждат съвсем наред — съгласи се Франки, загледана право в искрените им кафяви дълбини.

— Така че, разбираш — каза Боби. — Ставам съдружник на Беджър.

Франки кимна.

Един прислужник отвори вратата и съобщи:

— Първи обяд.

— Ще идем ли? — попита Франки.

Отидоха във вагон-ресторанта.

Боби се оттегли за времето, когато можеше да се появи кондукторът.

— Не искаме много да тежим на съвестта му — каза той.

Но Франки отвърна, че едва ли кондукторите имат бог знае колко съвест.

Минаваше пет часът, когато пристигнаха на гара Селъм, откъдето се отиваше в Марчболт.

— Колата ще ме чака — каза Франки. — Ще те закарам.

— Благодаря. Така това отворително нещо няма да ме притеснява две мили — ритна той куфара си пренебрежително.

— Три мили, не две — каза Франки.

— Две мили, ако минеш по пътеката над игрището за голф.

— Там, където...

— Да, откъдето бе паднал този мъж.

— Предполагам, че никой не го е блъснал отгоре, нали? — попита Франки, подавайки куфарчето с тоалетни, принадлежности на прислужницата си.

— Да го е блъснал отгоре? Не, за Бога. Защо?

— Ами така би било по-вълнуващо, нали? — небрежно отговори Франки.

[\[1\]](#) Елитни лондонски клубове, допускащи членството на жени.
— Б.р. [↑](#)

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

СЛЕДСТВИЕТО

Следствието за смъртта на Алекс Причард бе проведено на следващия ден. Д-р Томас даде показания за това как е открил трупа.

— Тогава още ли беше жив? — попита съдията.

— Да, все още дишаше. Надежда за възстановяване обаче нямаше. И... — докторът продължи строго професионално.

Съдията се притече на помощ на съдебните заседатели.

— На прост разговорен език гръбнакът на мъжа беше счупен?

— Щом предпочитате да се изразите по този начин — отговори тъжно д-р Томас.

Той описа как е отишъл за помощ, след като оставил умиращия на грижите на Боби.

— А причината за това нещастие, д-р Томас. Какво е вашето мнение?

— Бих казал, че по всяка вероятност (тъй като нямаме свидетелски показания за душевното му състояние), покойният е паднал от скалата по невнимание. От морето пълзеше мъгла, а точно на това място пътеката рязко извива навътре. Поради мъглата покойният може да не е забелязал опасността и да е продължил направо — и в този случай две крачки биха го отвели в пропастта.

— Нямаше ли следи от насилие? Нещо, което би могло да говори за това?

— Мога единствено да кажа, че всички налични наранявания напълно се обясняват с удрянето на тялото в скалите 50–60 фута надолу.

— Остава ли въпросът за самоубийство?

— Разбира се, това е напълно възможно. Дали покойникът е паднал поради невнимание или се е хвърлил отгоре — това не мога да кажа.

Следващият призован бе Робърт Джоунс.

Боби обясни, че играел голф с доктора и топката му отхвъркнала към морето. В този момент падала мъгла и било трудно да се види. Сторило му се, че чува вик и за миг се зачудил дали топката не е ударила някой, който е вървял по пътеката. Решил обаче, че не е възможно да е отишла толкова далеч.

— Намерихте ли топката?

— Да, беше на около сто ярда от пътеката.

После описа как са я търсили до следващата площадка за голф и как е погледнал в пропастта.

Тук съдията го прекъсна, тъй като неговите показания бяха повторение на тези на доктора. Попита го конкретно обаче за вика, който бе чул или си мислеше, че е чул.

— Беше просто вик.

— Вик за помощ?

— О, не. Стори ми се, че някой извика. Пък и не съм съвсем сигурен, че съм чул добре.

— Вик на изненада?

— По-скоро нещо такова — каза с благодарност Боби. — Звук, които човек би надал, ако неочаквано го удари топка.

— Или ако направи крачка в бездната, мислейки, че стъпва на пътека?

— Да.

После, Боби обясни, че мъжът всъщност е умрял около пет минути след като докторът тръгнал за помощ, и мъките му приключиха.

Съдията вече искаше да пристъпи към същността на въпроса.

Призована бе мисис Клио Кейман.

Боби пое дълбоко дъх от изненада и разочарование. Къде беше лицето от снимката, изпаднала от джоба на мъртвия? „Фотографите — помисли си с възмущение той — са най-лошият тип лъжци.“ Снимката очевидно е била направена преди няколко години, но дори и в такъв случай бе трудно да се повярва, че красавицата с големи очи е могла да се превърне в тази нагла на вид жена с оскубани вежди и явно боядисана коса. „Времето е нещо страшно“ — помисли си Боби. Как например би изглеждала Франки след двадесет години? Той леко потръпна.

Междувременно Амелия Кейман, Сейнт Ленърдс Гардънс № 17, Падингтън, даваше показания. Покойникът бил единственият ѝ брат, Александър Причард. За последен път го видяла преди трагедията, когато той ѝ съобщил, че ще тръгне на обиколка из Уелс. Малко преди това се бил завърнал от Изтока.

— Беше ли той щастлив и в нормално душевно състояние?

— О, напълно! Алекс винаги е бил в добро настроение.

— Сигурна ли сте, че не му е тежало нещо?

— О, сигурна съм. Той с удоволствие очакваше своята обиколка.

— Да е имал наскоро някакви финансови проблеми или неприятности от друг характер?

— Ами, в действителност, що се отнася за това не бих могла да ви кажа — отговори мисис Кейман. — Разбирате ли, той току-що се бе върнал, а преди това не го бях виждала десет години и нито веднъж не ми е писал. Но ме водеше на театри и на обеди в Лондон и ми направи един-два подаръка, така че е малко вероятно парите да не са му стигнали. Беше в много добро настроение и не мисля, че е имал някакви неприятности.

— Какво работеше брат ви, мисис Кейман?

Дамата изглеждаше леко затруднена.

— Ами, не мога да кажа, че знам с точност. Изследвания — така го наричаше той. Рядко беше в Англия.

— Известни ли са ви причини, по които той би могъл да сложи край на живота си?

— О, не, не ми се вярва да е направил такова нещо. Сигурно е било злополука.

— Как си обяснявате факта, че брат ви не е носил багаж със себе си? Даже и раница?

— Той не обичаше да носи раница. Предпочиташе да изпраща колети. Пусна един в деня, преди да тръгне, като взе само нощните си принадлежности и чифт чорапи — само че го адресира в Дарбишър, вместо в Денбишър, така че днес е получен там.

— О, това обяснява нещата.

Мисис Кейман продължи да разказва как са се свързали с нея чрез фотографа, чието име било на снимката, която носел брат ѝ. Тя пристигнала със съпруга си в Марчболт и веднага познала тялото на брат си.

Когато изрече последните думи, жената подсмръкна силно и започна да плаче.

Съдията каза няколко успокоителни думи и я отпрати. После се обърна към съдебните заседатели. Тяхната задача бе да посочат причината за смъртта на този мъж. За радост работата изглеждаше съвсем проста. Нямаше данни мистър Причард да се е тревожил за нещо или да е бил в депресия или в душевно състояние, в което е могъл да сложи край на живота си. Напротив бил в добро здраве и настроение и се готвел за почивката си. За нещастие, когато от морето се вдигала мъгла, скалната пътека ставаше опасна и вероятно ще се съгласят с него, че вече е време да се направи нещо за това.

Решението на съдебните заседатели бе взето бързо.

— Според нас покойникът е намерил смъртта си при злополука и бихме искали да добавим, че по наше мнение градският съвет незабавно трябва да вземе мерки за поставянето на ограда или парапет на пътеката откъм морето, където започва пропастта.

Съдията кимна одобрително. Следствието приключи.

ГЛАВА ПЕТА

МИСТЪР И МИСИС КЕЙМАН

Когато след около час и половина отново се върна вкъщи, Боби откри, че участието му в случая със смъртта на Алекс Причард все още не е приключило. Казаха му, че мистър и мисис Кейман са дошли да го видят и са в кабинета с баща му. Боби отиде при тях и откри баща си храбро да води подходящ за случая разговор, без, както изглеждаше, да изпитва удоволствие от това.

— А! — каза той с известно облекчение. — Ето го и Боби.

Мистър Кейман стана и пристъпи към младежа с протегната ръка. Беше едър, червендалест, с обноски, които трябваше да минат за сърдечни, и студени, някак неискрени очи, които издаваха, че държанието му е неестествено. Що се отнася до мисис Кейман, макар че би могла да се смята за привлекателна по някакъв груб начин, сега тя нямаше почти никаква прилика с ранната си снимка и от онзи тъжен израз не беше останала и следа. „Всъщност — помисли си Боби — ако тя не бе разпознала собствената си снимка, изглеждаше съмнително дали някой друг щеше да го направи.“

— И аз пристигнах с жена си — каза мистър Кейман, стискайки ръката на Боби до болка. — Трябваше да я подкрепя, нали знаете. Амелия е разстроена, естествено.

Мисис Кейман подсмъркна.

— Дойдохме да ви видим — продължи мистър Кейман. — Разбирате ли, братът на горката ми съпруга е починал, така да се каже, във вашите ръце. Естествено тя иска да узнае всичко, което можете да й кажете за последния му миг.

— Разбира се — каза Боби тъжно. — О, разбира се.

Той се ухили нервно и незабавно усети въздишката на баща си — въздишка на християнско възмущение.

— Бедният Алекс! — подсмъркна мисис Кейман и избърса очи. — Бедният, бедният Алекс!

— Зная — каза Боби. — Много тъжно.

— Разбирате ли — каза мисис Кейман, гледайки с надежда Боби, — искам да зная дали е оставил някакви последни думи или съобщение.

— О, да — каза Боби. — Но що се отнася до това, не остави.

— Съвсем нищо?

Мисис Кейман изглеждаше разочарована и сякаш не можеше да повярва.

На Боби му се искаше да се извини.

— Не... хм... всъщност, съвсем нищо.

— Така е най-добре — каза тържествено мистър Кейман. — Да си отиде в безсъзнание, без болка... трябва да го възприемеш като милост, Амелия.

— Навярно — съгласи се мисис Кейман. — Според вас усещал ли е някаква болка?

— Сигурен съм, че не — отговори Боби.

Мисис Кейман въздъхна дълбоко.

— Е, благодаря на Бога поне за това. Надявах се, че може би е казал нещо, преди да умре, но разбирам, че така е най-добре. Горкият Алекс. Такъв прекрасен, влюбен в природата човек.

— Да, нали? — каза Боби.

Той си спомни загорялото от слънцето лице, яркосините очи. Привлекателен човек, този Алекс Причард, привлекателен, дори и миг преди смъртта. Странно, че е брат на мисис Кейман и шурей на мистър Кейман. Според Боби е заслужавал нещо по-добро.

— Е, честно казано, много сме ви задължени — каза мисис Кейман.

— О, всичко е наред — отговори Боби. — Искам да кажа... м-м, не бих могъл да направя нищо повече... искам да кажа... — запъна се безпомощно той.

— Безкрайно сме ви признателни — каза мистър Кейман.

Боби изтърпя още веднъж болезненото ръкостискане. Мисис Кейман му подаде безжизнената си ръка. Баща му също се сбогува.

Боби изпрати семейство Кейман до външната врата.

— А вие с какво се занимавате, млади човече? — попита Кейман. — В отпуск или нещо от този род?

— Прекарвам по-голяма част от времето си в търсене на работа — отговори Боби. Помълча малко. — Бях във флотата.

— Тежки времена, тежки времена настанаха — поклати глава мистър Кейман. — Е, най-искрено ви желая да успеете.

— Много ви благодаря — учтиво отвърна Боби.

Той ги проследи с поглед по буренясалата алея.

Като постоя там, влезе в кафявия кабинет. Разни мисли хаотично се въртяха из главата му, смущаващи спомени... снимката... онова момичешко лице с раздалечените очи и меката коса... и десет-петнадесет години по-късно мисис Кейман с прекаления си грим, оскубаните вежди, тези раздалечени очи, хлътнали между плът, докато бяха заприличали на свински и силно къносаната ѝ коса. Всякаква следа от младост и невинност бе изчезнала.

Колко жалко! Всичко е дошло може би от брака ѝ с простак като мистър Кейман. Ако се бе омъжила за някой друг, вероятно и с напредването на възрастта би могла да запази своята елегантност. Леко прошарена коса, все още раздалечени очи, гледащи от гладко бледо лице. Но може би... както и да е.

Боби въздъхна и поклати глава.

— Много лош брак — мрачно заключи той.

— Какво казваш?

Боби се сепна от унеса и забеляза Франки, която бе дошла, без да я чуе.

— Здравсти.

— Здравсти. Защо брак? И чий?

— Разсъждавах по принцип — каза Боби.

— А именно?

— Върху опустошителния ефект на брака.

— Кой е опустошен?

Боби обясни. Франки не мислеше като него.

— Глупости. Жената е съвсем като на снимката.

— Кога си я виждала? Беше ли на следствието, Франки?

— Разбира се, че бях. Ти как мислиш? Тук няма какво да се прави. Едно следствие е направо дар божи! Никога по-рано не съм била на следствие. Беше ми толкова интересно. Разбира се, много по-хубаво щеше да е, ако се оказеше тайнствено отравяне — с доклади от експертизи и всички подобни неща, но човек не трябва да е прекалено възискателен, когато може да се позабавлява. Надявах се, че накрая ще излезе престъпление, но за съжаление, всичко стана ясно.

— Какви жестоки инстинкти имаш, Франки.

— Зная. Вероятно това е атавизъм. Как точно се произнася? Никога не съм била сигурна. Не мислиш ли така? Убедена съм, че съм атавистична. Прякорът ми в училище беше Маймунска муцуна.

— Маймуните обичат ли убийства? — попита Боби.

— Звучи като кореспонденция в неделен вестник — каза Франки.
— По този въпрос нашите кореспонденти пишат едно и също.

— Знаеш ли — върна се на първоначалната тема Боби, — не съм съгласен с теб за мисис Кейман. На снимката беше прекрасна.

— Била е доизкусурена, това е всичко — прекъсна го Франки.

— Ами тогава трябва да е била твърде много доизкусурявана, щом като човек не я възприема като една и съща личност.

— Ти си сляп — каза Франки. — Фотографът е направил всичко, на което е способна художествената фотография, и все пак тя изглеждаше ужасно.

— Изобщо не съм съгласен с теб — хладно възрази Боби. — Все пак, къде я видя?

— В местния вестник „Вечерно ехо“.

— Вероятно е била отпечатана зле.

— Мисля, че си абсолютно превъртял по една нацапотена, оплескана с грим кучка — да, кучка казах — като мисис Кейман.

— Франки, направо ме смайваш. И това в къщата на викария. Полу-святата земя, така да се каже.

— Като си толкова смешен!

Последва мълчание, след което внезапният изблик на гняв у Франки стихна.

— Глупаво е — каза тя — да се караме заради тази проклета жена. Дойдох да изиграем една игра голф. Какво ще кажеш?

— Става, шефе — отвърна Боби доволно.

Те тръгнаха приятелски и заговориха за неща като неправилни удари, запращане на топката и как най-добре да я удариш. Неотдавнашната трагедия напълно се изпари от съзнанието им, докато Боби изведнъж не нададе вик.

— Какво има?

— Нищо. Просто си спомних нещо.

— Какво?

— Ами тези хора, семейство Кейман — те идваха и питаха дали човекът е казал нещо, преди да умре — и аз ги уверих, че не е.

— Е?

— А сега си спомням, че каза.

— *Явно* това не е една от най-добрите ти сутрини.

— Ами, разбираш ли, то не беше нещо, което те имаха предвид. Затова, предполагам, не се сетих за него.

— Какво каза той? — любопитства Франки.

— Каза: „*Защо не са повикали Евънс?*“

— Колко забавно. Само това ли?

— Да. Просто отвори очи, каза го — съвсем внезапно — и после умря, горкият.

— Е, добре — съгласи се Франки. — Не виждам за какво е нужно да се безпокоиш. Не е било важно.

— Не, разбира се. Но трябваше да им го спомена. Разбираш ли, аз заявих, че не е казал нищо.

— Е, няма значение — успокои го Франки. — Имам предвид, че това не е като: „Кажете на Гладис, че винаги съм я обичал“, или: „Завещанието е в ореховото бюро“, или някоя от известните Последни Думи, които се срещат в книгите.

— А не мислиш ли, че няма да е зле да им пиша?

— Не бих си направила труда. Едва ли е нещо важно.

— Дано си права — каза Боби и отново насочи вниманието си към играта.

Но мисълта не му излизаше от главата. Дреболия, но го терзаеше. Почувства леко притеснение. Гледната точка на Франки, чувстваше със сигурност той, беше правилна и разумна. Това нещо бе незначително — какво толкова. Но съзнанието му продължаваше да го укорява. Той бе казал, че мъртвецът не е проговорил. Това не беше вярно. Всичко беше много тривиално и глупаво, но го караше да се чувства зле.

Накрая същата вечер седна и написа на мистър Кейман:

Драги мистър Кейман,

Току-що си спомних, че вашият шурей всъщност каза нещо, преди да умре. Мисля, че точните му думи бяха:

„Защо не са повикали Евънс?“. Извинявам се, че не Ви споменах за това тази сутрин, но не съм сметнал думите за важни и така, предполагам, те са изхвъркнали от паметта ми.

Искрено Ваш, Робърт Джоунс.

След два дни получи отговор:

Драги мистър Джоунс,

Вашето писмо от 6-ти т.м. е в ръцете ми. Много благодаря, че повтаряте последните думи на горкия ми шурей така прецизно, независимо от тривиалния им характер. Жена ми се надяваше, че брат й може да й е оставил някакво последно послание. Още веднъж благодаря, че бяхте толкова добросъвестен.

Ваш предан Клио Кейман.

Боби почувства, че са го поставили на мястото му.

ГЛАВА ШЕСТА

КРАЯТ НА ЕДИН ПИКНИК

На следващия ден Боби получи писмо от съвсем различно естество:

Всичко е уредено, старче — пишеше Беджър с неграмотни драсканици, които не правеха чест на скъпото училище, което бе завършил. — Всъщност, взехме пет коли вчера по петнадесет лири парчето — един Остин, два Мориса и два Ровъра. В момента не вървят, но мисля, че можем да ги позакърпим. Колата си е кола в края на краищата. Всичко, което се иска от тях, е да откарат купувача до вкъщи, без да се разпаднат. Мислех си да започнем следващия понеделник и разчитам на теб. Така че не ме разочаровай, чу ли, старче? Честно казано старата леля Кери е злато човек. Веднъж счупих прозореца на един старик, неин съсед, който й беше вдигнал скандал за котките и тя никога не забрави постъпката ми. Изпращаше ми по петарка за всяка Коледа, а сега и това.

Успехът ни е в кърпа вързан. Нещата са абсолютно сигурни. Искам да кажа, колите са си коли, в края на краищата. Можеш да ги купиш на безценица. Тегли им една боя и това е всичко, което глупаците искат. Ще направим голям удар. Сега не забравяй. Следващият понеделник, разчитам на теб.

Вечно твой, Беджър.

Боби уведоми баща си, че в понеделник заминава за града, за да започне работа. Описанието на работата не предизвика у викария нищо подобно на ентузиазъм. Трябва да се отбележи, ме той познаваше

Беджър Бийдън. Той просто изнесе на Боби една дълга лекция, че не е желателно да се въвлича в нещо, което го прави съдебно отговорен. Тъй като не разбираше много от финанси и бизнес, съветът му бе технически неиздържан, но смисълът му бе ясен.

В сряда същата седмица Боби получи ново писмо, надписано с непознат, наклонен почерк. Беше от фирмата „Енрикес & Дало“ в Буенос Айрес и с две думи, предлагаше на Боби работа във фирмата с годишна заплата хиляда лири.

В първия момент младежът помисли, че сънува. Хиляда на година. Препрочете писмото внимателно още веднъж. Там се казваше, че се предпочита мъж, бивш служител във флотата, с уверение, че името на Боби е било препоръчано от някой (неназован). Очаквали решението му незабавно и Боби до една седмица трябвало да е готов да замине за Буенос Айрес.

— По дяволите — възкликна Боби, давайки простор на чувствата си по доста несполучлив начин.

— Боби!

— Извинявай, татко. Забравих, че си тук.

Мистър Джоунс прочисти гърлото си.

— Бих искал да ти обърна внимание...

Боби усети, че този процес — обикновено дълъг — на всяка цена трябваше да бъде избегнат. Той постигна това по прост начин.

— Някакви ми предлагат хиляда на година.

Викарият остана с отворена уста, неспособен за момент да каже каквото и да било.

„Това му прекъсна ентусиазма“ — помисли си със задоволство Боби.

— Скъпи Боби, доколкото те разбрах, ти каза, че някакви си там са ти предложили хиляда годишно? Хиляда?

— Позна, татко.

— Това е невъзможно — отсече викарият.

Боби не се засегна от това искрено недоверие. Неговото разбиране за стойността на парите се различаваше малко от това на баща му. „Тези сигурно са пълни идиоти“ — реши той.

— Кои... ъ-ъ... са тези хора?

Боби му подаде писмото. Викарият, търсейки пенснето си, се взря в него подозрително. Накрая го прочете два пъти.

— Твърде забележително — каза най-последно. — Твърде забележително.

— Луди — възкликна Боби.

— Е, момчето ми — започна викарият, — в крайна сметка е голямо нещо да си англичанин. Чест. Това сме ние. Флотата е била олицетворение на този идеал по целия свят. Думата на англичанин. Тази южноамериканска фирма знае цената на млад мъж, чиято честност е непоклатима и в чиято преданост неговите работодатели могат да бъдат уверени. Винаги можеш да разчиташ, че един англичанин ще действа почтено...

— И ще остане честен докрай — каза Боби.

Викарият изглежда сина си с подозрение. Фразата в действителност беше на езика му, но имаше нещо в тона на Боби, което го издаваше, че не е много искрен.

Младежът обаче изглеждаше напълно сериозен.

— Все пак, татко, защо мен?

— Какво значи това — защо теб?

— В Англия има толкова англичани — обясни Боби. — Енергични хора, изпълнени с честност. Защо са избрали мен?

— Може би бившият ти командир те е препоръчал.

— Да, предполагам, че е така — каза неуверено Боби. — Но няма значение, тъй като не мога да приема работата.

— Не можеш да я приемеш? Скъпо момче, какво имаш предвид?

— Ами всичко е вече уредено, не разбираш ли. С Беджър.

— Беджър? Беджър Бийдън? Глупости, Боби. Това е сериозно.

— Доста е тежко, признавам — въздъхна Боби.

— Детинските споразумения, които си направил с младия Беджър нямат никакво значение.

— За мен имат.

— Младият Бийдън е абсолютен некадърник. Разбрах, че вече е причинил значителни неприятности и разходи на родителите си.

— Не е имал много късмет. Беджър е прекалено доверчив.

— Късмет... късмет! Бих казал, че този младеж никога дори не си е помръднал пръста.

— Глупости, татко. Ставал е в пет сутринта, за да храни онези проклети пилета. Не е виновен той, че са хванали дифтерит или круп, или каквото и да било.

— Никога не съм одобрявал проекта за този гараж. Доста е глупаво. Трябва да се откажеш.

— Не мога, сър. Обещал съм. Не мога да изоставя стария Беджър. Той разчита на мен.

Спорът продължи. Викарият, твърдо отстояващ мнението си за Беджър, бе напълно неспособен да възприеме някакво обещание, дадено на този млад човек, като обвързване. Той смяташе, че Боби проявява инат и е решил на всяка цена да води безделнически живот в компанията на един възможно най-лош съдружник. От друга страна, Боби упорито повтаряше, че „не може да изостави стария Беджър“.

Накрая викарият излезе от стаята ядосан, след което Боби седна да пише на фирмата „Енрикес & Дало“, отказвайки предложението им.

Когато приключи, въздъхна. Пропускаше шанс, какъвто никога повече нямаше да има. Но не виждаше друг изход.

По-късно на игрището за голф той сподели проблема с Франки. Тя го изслуша внимателно.

— Трябвало е да отидеш в Южна Америка?

— Да.

— Щеше ли да ти хареса там?

— Да, защо не?

Франки въздъхна.

— Все пак — отсече тя — мисля, че си постъпил много правилно.

— За Беджър ли имаш предвид?

— Да.

— Не можех да изоставя стария глупчо, нали?

— Не, но внимавай старият глупчо, както го наричаш, да не те преметне.

— О! Ще внимавам. Така или иначе всичко ще бъде наред. Не съм вложил нищо.

— Ще бъде много забавно — каза Франки.

— Защо?

— Не зная. Просто звучи доста хубаво, и си свободен, и нямаш никакви отговорности. Предполагам обаче, като се замисля, че аз също нямам нищо. Искам да кажа, баща ми ми дава издръжка и имам много къщи, които да живея, дрехи, прислужници, някои противни семейни

бижута и солиден кредит в магазините. Но всичко това всъщност принадлежи на семейството. Не е мое...

— Не, но е все едно... — Боби млъкна.

— О, съвсем различно е, зная.

— Да — каза Боби. — Съвсем различно е.

Изведнъж се почувства много потиснат. Стигнаха мълчаливо до следващата площадка.

— Утре заминавам за града — каза Франки, когато Боби залагаше топката си.

— Утре. О, а аз исках да те покана на пикник.

— С удоволствие. Обаче уговорката си е уговорка. Знаеш ли, баща ми пак има пристъп на подагра.

— Трябва да останеш и да се грижиш за него — каза Боби.

— Той не обича да му прислужват. Много се дразни от това. Най-много си харесва втория лакей. Той му съчувства и няма нищо против да го замерят с разни неща да го наричат пълен глупак.

Боби подбутна на свой ред топката и тя се търкулна в препятствието.

— Лош късмет — каза Франки и направи хубав прав удар, при който топката прелетя плавно над него.

— Между другото — забеляза тя, — можем да организираме нещо в Лондон. Скоро ли заминаваш?

— В понеделник. Но... е... няма смисъл, нали?

— Какво искаш да кажеш?

— Ами това, че ще работя като монтьор през по-голямата част от времето. Искам да кажа...

— Независимо от това — отговори Франки. — Предполагам, че можеш да дойдеш на коктейл и да се натрыскаш като всеки друг от приятелите ми, нали.

Боби само поклати глава.

— Ще устроя парти с бира и салам ако предпочиташ — окуражи го Франки.

— О, слушай, Франки, какъв смисъл има? Искам да кажа, не можеш да смесваш компаниите. Твоята е различна от моята.

— Уверявам те, че моята компания е доста смесена.

— Правиш се, че не разбираш.

— Можеш да доведеш Беджър, ако искаш. Той ти е приятел.

— Имаш някакви предразсъдъци към Беджър.

— Бих казала заекването му. Хората, които заекват, винаги ме карат да заеквам и аз.

— Виж какво, Франки, това не е хубаво и ти го знаеш. Всичко това е наред тук. Няма много какво да се прави и предполагам, че аз съм по-добре от нищо. Искам да кажа, ти винаги си много благосклонно настроена към мен, за което съм ти благодарен. Но аз знам, че съм просто никой... Искам да кажа...

— Когато се отървеш от комплекса си за малоценност — студено каза Франки, — може би ще се опиташ да се измъкнеш от препятствието с къс стик, вместо със стик с железен край.

— По дяволите! — той остави стика с железен край в чантата си и извади другия. Франки наблюдаваше със злобно задоволство как той удари топката пет пъти, преди да успее. Около тях се вдигнаха пясъчни облаци.

— Печелиш точка — каза Боби, вдигайки топката.

— Мисля, че стига толкова — предложи Франки. — Печеля играта.

— Ще играем ли отново?

— Не, не искам. Имам много работа.

— Разбира се, мисля, че имаш право.

Тръгнаха мълчаливо към клуба.

— Е — протегна ръка Франки. — Довиждане, скъпи. Беше прекрасно, че те имах подръка, докато бях тук. Може би ще те видя отново, когато няма какво по-добро да правя.

— Виж какво, Франки...

— Може би ще благоволиш да дойдеш на моето парти-маскарад. Струва ми се, че може да се купят червени копчета съвсем евтино от „Улуърт“.

— Франки...

Думите му потънаха в шума от двигателя на Бентлито, което Франки запали. Тя потегли като помахна с ръка.

— По дяволите! — искрено възкликна Боби.

Франки се бе държала грубо, мислеше той. Може би не бе поднесъл нещата много тактично, но какво пък, това, което каза, си бе самата истина.

По-скоро може би не трябваше въобще да го казва.

Следващите три дни му се сториха безкрайно дълги. Викарият имаше възпалено гърло, което го караше да говори шепнешком, когато изобщо заговаряше. Той приказваше много малко и очевидно възприемаше присъствието на четвъртия си син като християнска постъпка. Един-два пъти цитира Шекспир, че по-добре е в пазвата да топлиш усойница и т.н.

В събота Боби почувства, че повече не може да търпи домашния живот. Той накара мисис Робъртс, която заедно с мъжа си се грижеше за къщата, да му даде пакет сандвичи и да добави бутилка бира, която той бе купил в Марчболт, и замина на самотен пикник.

През тези няколко последни дни Франки ужасно му липсваше. Тези по-възрастни хора бяха непоносими. Постоянно опяваха.

Боби се изтегна на обраслия с папрат бряг и се подвоуми дали първо да си изяде обяда и после да поспи, или първо да спи, а след това да яде.

Докато размисляше, заспа неусетно и така въпросът бе решен.

Когато се събуди, бе три и половина! Ухили се като си помисли, че баща му никак няма да одобри този начин да прекараш деня. Хубава разходка около селото — дванадесет мили, нещо такова — ето това трябваше да прави един кипящ от здраве младеж. Това неизбежно го доведе до тази забележителна мисъл: „А сега мисля, че съм си заслужил обяда“.

„Идиотщина — помисли си Боби. — Защо да си заслужаваш обяда с дълга разходка, която всъщност не искаш? Какво хубаво има в нея? Ако ти харесва, просто угаждаш на себе си, а ако не — глупаво е да го правиш.“

След това започна своя незаслужен обяд и го изяде блажено. С въздишка на задоволство отвори бутилката бира. Необичайно горчива бира, но определено освежаваща...

Легна си отново, след като запрати празната бирена бутилка в храстите.

Чувстваше се като бог. Светът беше в нозете му. Фраза, но хубава фраза. Можеше да направи всичко — всичко, стига да опита! Планове за преуспяване и дръзки начинания нахлуха в главата му.

После отново се унесе. Летаргията го обори.

Той заспа...

Здрав, мъртвешки сън...

ГЛАВА СЕДМА

БЯГСТВО ОТ СМЪРТТА

Франки спря своето широко зелено Бентли пред голяма старинна къща, над входната врата, на която стоеше надпис: „Свети Асаф“.

Франки излезе отвън и обръщайки се, извади голям букет лилии. После натисна звънеца. Жена с униформата на медицинска сестра отвори вратата.

— Мога ли да видя мистър Джоунс? — попита Франки.

Очите на сестрата огледаха Бентлито, лилиите и Франки с подчертан интерес.

— За кого да предам?

— Лейди Франсис Дъруент.

Сестрата се развълнува и пациентът ѝ се издигна в очите ѝ. Тя поведе Франки по стълбите до една стая на първия етаж.

— Имате посещение, мистър Джоунс. Я да видим, кой мислите, че е? Такава хубава изненада за вас.

Всичко това беше бодрото настроение, характерно за болниците.

— О, Боже! — изненада се Боби. — Ако това не е Франки!

— Здравей, Боби. Донесох задължителните цветя. Доста напомнят за гробища, но изборът беше ограничен.

— О, лейди Франсис — намеси се сестрата — толкова са хубави. Ще ги сложа във вода.

Тя излезе от стаята.

Франки седна на един стол, очевидно за посетители.

— Е, Боби, какво значи всичко това?

— Много уместен въпрос — призна Боби. — Аз съм сензацията на болницата. Огромна доза морфин. Ще пишат за мен в „Лансет“ и в „БМС“.

— Какво е БМС? — прекъсна го Франки.

— „Британско Медицинско Списание“.

— Добре. Продължавай. Дай още няколко инициала.

— Знаеш ли, момичето ми, че и една десета от това, което са ми дали, е фатална доза? Трябваше да съм мъртъв шестнадесет пъти досега. Истина е, че възстановяване се е получавало и след много големи дози, но и това беше добре, не мислиш ли? Аз съм героят тук. Преди това не са имали случай като моя.

— Колко мило от тяхна страна!

— Нали? Дай им само да говорят за всички други пациенти.

Медицинската сестра се върна, носейки лилиите във вази.

— Истина е, нали, сестро? — попита Боби. — Не сте имали никога случай като моя?

— О, вие не трябваше да сте тук — отговори медицинската сестра, — а в гробищата. Но има приказка, че само добрите умират млади — тя се изкиска на остроумието си и излезе.

— Ето — каза Боби. — Ще видиш, ще се прочуя из цяла Англия.

Той продължи да говори. Леките признаци на комплекс за малоценност, които бе проявил при последната си среща с Франки, сега бяха изчезнали напълно. Изпитваше силно и егоистично задоволство да разказва и най-малката подробност от случая.

— Стига толкова — прекъсна го Франки. — В действителност много-много не се интересувам от стомашни помпи. Ако те слуша човек, ще си помисли, че досега никой не е бил отравян.

— Доста е забавно да те отровят с толкова морфин и да прескочиш трапа — изтъкна Боби. — Остави това, ти не си достатъчно впечатлена.

— Много лошо за тези, които са те отровили — каза Франки.

— Зная. Прахосване на изключително качествен морфин.

— Беше в бирата, нали?

— Да. Разбираш ли, някакви хора ме намерили да спя като мъртвец, опитали се да ме събудят и не могли. Уплашили се, отнесли ме в един чифлик и повикали доктор.

— По-нататък зная — припряно каза Франки.

— Отначало помислили, че съм го взел нарочно. След като чуха историята ми, излязоха да потърсят бутилката от бира, намериха я, където я бях хвърлил и я анализираха — очевидно утайката бе напълно достатъчна.

— Няма ли следи за това как морфинът е попаднал в бутилката?

— Никакви. Разпитали са в кръчмата, откъдето я бях купил, отворили и други бутилки и всичко било съвсем нормално.

— Значи някой е сложил морфина в нея, докато си спял?

— Така е. Спомням си, че лентичката отгоре не бе залепена както трябва.

Франки кимна замислено.

— Значи думите ми във влака онзи ден се оказаха верни.

— Какво каза?

— Че този мъж — Причард — е бил блъснат от скалата.

— Това не беше във влака, а на гарата — уточни Боби.

— Все едно.

— Но защо...

— Скъпи, очевидно е. Защо някой ще иска да те премахне? Не си щастлив наследник или нещо такова?

— Но може да стана. Някоя пралеля в Нова Зеландия или там някъде, за която никога не съм чувал, може да ми остави всичките си пари.

— Глупости. Без да те познава. Ако не те познава, за какъв дявол ще оставя пари на четвъртия син? В тези тежки времена дори един свещеник може да няма четвърти син! Не, всичко е напълно ясно. Никой няма полза от смъртта ти, така че това отпада. Значи е отмъщение. Нали не си прелъстил някоя аптекарска щерка?

— Не мога да си спомня — с достойнство отговори Боби.

— Зная. Човек не си брои прелъстяванията. Но бих казала направо, че ти не си съблазнил нито една.

— Караш ме да се изчервявам, Франки. И защо все пак трябва да е аптекарска щерка?

— Свободен достъп до морфин. Не е толкова лесно да се намери морфин.

— Е, не съм прелъстявал аптекарска щерка.

— И нямаш никакви явни врагове?

Боби поклати глава.

— Е, видя ли — победоносно каза Франки. — Мъжът сигурно е блъснат от скалата. Какво мисли полицията?

— Че е бил луд.

— Глупости. Лудите не скитат с неограничени запаси от морфин да търсят странни бутилки от бира, в които да го слагат. Не, някой е

блъснал Причард от скалата. След една-две минути се появяваш ти, той решава, че си го видял и трябва да си разчисти сметките с теб.

— Не мисля, че е много вероятно обяснение, Франки.

— Защо не?

— Преди всичко, не съм видял нищо.

— Да, но той не знае това.

— А ако бях видял нещо, щях да го кажа на следствието.

— Предполагам, че е така — неохотно се съгласи Франки и размисли малко. — Може би си е помислил, че ти си видял нещо, което не си сметнал за кой знае какво, а то в действителност е било важно. Звучи много безсмислено, но схващаш ли същността?

Боби кимна.

— Да. Разбирам какво искаш да кажеш, но ми изглежда малко вероятно.

— Сигурна съм, че тази история при скалата има нещо общо с това. Ти си бил на местопрестъплението в то първият човек...

— Томас също беше там — припомни й Боби. — А него никой не се опита да го отрови.

— Може би ще се опитат — бодро каза Франки. — А може да са се опитали и да не са успели.

— Всичко изглежда доста невероятно.

— Мисля, че е логично. Щом като две необикновени неща се случват в мъртвило като Марчболт... Чакай... има и трето!

— Какво?

— Тази работа, която са ти предложили. То, разбира се, е дреболия, но признай, че е странно. Никога не съм чувала за чуждестранна фирма, която е специализирана да издирва най-обикновени офицери, уволнили се от флотата.

— Най-обикновени, казваш?

— Тогава все още не си бил в БМС. Но разбираш какво искам да кажа. Видял си нещо, което не е трябвало... или поне те — които и да са — мислят така. Много добре. Първо се опитват да те отстранят, като ти предлагат работа в чужбина. После, когато това се проваля, се опитват да те ликвидират.

— Не е ли твърде драстично? Все пак поемат голям риск.

— О, но убийците винаги са страшно неразумни. Колкото повече убийства правят, толкова повече им се иска да убиват.

— Като „Третото кърваво нетно“ — спомни си Боби за едни от любимите си романи.

— Да, също и в истинския живот — Смит и неговите съпруги, Армстронг и разни други.

— Добре, но, Франки, какво, за Бога, съм видял?

— Ето в това, разбира се, е проблемът — призна Франки. — Съгласна съм, че всъщност може и да не е самото блъскане, защото щеше да кажеш. Явно има нещо около самия мъж. Може би е имал белег по рождение или пръсти с двойна става, или нещо странно, физически необичайно.

— Идва ти наум д-р Торндайк, разбирам. Не би могло да е нещо такова, защото каквото видях аз, полицията също би го видяла.

— Прав си. Предположението ми беше идиотско. Много е трудно, нали?

— Това е приятна теория — каза Боби. — Кара ме да се чувствам значим. Но все пак, не мисля, че е нещо повече от теория.

— Сигурна съм, че съм права — Франки стана. — Трябва да тръгвам. Да дойда ли да те видя утре?

— О, да. Дърдоренето на медицинските сестри става доста скучно. Впрочем, върнала си се от Лондон много бързо.

— Скъпи, дойдох веднага щом чух за теб. Страшно вълнуващо е да имаш романтично отровен приятел.

— Не мисля, че морфинът е толкова романтичен — припомни си Боби.

— Е, до утре. Да те целуна или не?

— Не е заразно — окуражи я Боби.

— Тогава старателно ще изпълня дълга си към болния — целуна го тя леко. — Ще се видим утре.

Когато излизаше, медицинската сестра донесе чая на Боби.

— Често я виждам на снимки по вестниците. Не си прилича много. И, разбира се, виждала съм я да кара колата си. Но никога толкова отблизо, че да говорим. Не е много надута, нали?

— О, не — каза Боби. — В никакъв случай не бих нарекъл Франки надута.

— Казах на старшата, че е съвсем нормална. Хич не е надменна. Казах на старшата: „Тя е точно като мене и тебе“.

Категорично несъгласен с това мнение, Боби не отговори. Разочарована от мълчанието му, сестрата напусна стаята.

Боби остана насаме с мислите си.

Допи си чая. После прехвърли през съзнанието си възможностите по теорията на Франки и приключи, отхвърляйки я категорично. После потърси други развлечения.

Погледът му се спря на вазите с лилии. Страшно мило от страна на Франки, че му донесе всички тези цветя — те разбира се, бяха чудесни, но по-добре да му бе донесла няколко криминални романа. Задържа поглед на масичката до себе си. Имаше един роман на Оида, екземпляр от „Джон Халифакс, джентълмен“ и последният брой на седмичника „Марчболт Уийкли Таймс“. Той взе „Джон Халифакс, джентълмен“.

След пет минути го остави. За човек, чел „Третото кърваво нетно“, „Случаят с убития ерцхерцог“ и „Странното приключение на Флорентин Дегър“ на „Джон Халифакс“ от мисис Мълок Крейк някак му липсваше действие. С въздишка той взе последния брой на „Марчболт Уийкли Таймс“.

След малко започна да натиска звънеца под възглавницата си така енергично, че накара медицинската сестра да се втурне в стаята.

— Какво има, мистър Джоунс? Прилоша ли ви?

— Позвънете в Замъка — извика Боби. — Кажете на лейди Франсис, че трябва да се върне незабавно тук.

— О, мистър Джоунс, не можете да изпратите такова съобщение.

— Така ли? — ядоса се Боби. — Ако ми беше позволено да стана от това проклето легло, щяхте да видите дали мога или не мога. А сега трябва да го направите вместо мен.

— Но тя едва ли се е прибрала.

— Вие не познавате това Бентли.

— Тя няма да си е изпила чая.

— Вижте какво, моето момиче — заяви Боби, — недейте да стоите и да спорите с мен. Позвънете както ви казах. Съобщете й, че веднага трябва да дойде тук, защото открих нещо много важно.

Победена, сестрата излезе, макар и с нежелание. Тя предаде съобщението на Боби леко променено.

Ако това няма да причини голямо неудобство на лейди Франсис, мистър Джоунс моли тя да се върне, защото има да й каже нещо много

важно. Но, разбира се, само ако това няма да затрудни лейди Франсис.

Лейди Франсис отговори кратко, че идва веднага.

— Това показва — сподели сестрата с колежките си, — че тя го харесва! Няма съмнение.

Франки пристигна възбудена.

— Какви са тези отчаяни съобщения?

Боби седеше в леглото с яркочервени петна по бузите. В ръката си държеше броя на „Марчболт Уийкли Таймс“

— Виж това, Франки.

Франки погледна.

— Е?

— Тази снимка ли имаше предвид, когато каза, че е доизкусурена, но е съвсем като мисис Кейман? — посочи с пръст Боби неясната репродукция на една снимка. Под нея беше написано:

ПОРТРЕТЪТ, НАМЕРЕН У МЪРТВИЯ, ЧРЕЗ
КОЙТО БЕ ИДЕНТИФИЦИРАН. МИСИС АМЕЛИЯ
КЕЙМАН, СЕСТРА НА ПОЧИНАЛИЯ.

— Така казах — и го потвърждавам. Не виждам нищо, за което да вдигаш такъв шум.

— Не повече отколкото аз.

— Но ти каза...

— Знам, че казах. Но, разбираш ли, Франки... **ТОВА НЕ Е СНИМКАТА, КОЯТО ИЗВАДИХ ОТ ДЖОБА НА МЪРТВИЯ...**

Те се спогледаха.

— Тогава, в такъв случай... — бавно започна Франки.

— Трябва да е имало две снимки...

— ... *което* е малко вероятно...

— ... или...

Те млъкнаха.

— Онзи мъж — как му беше името? — попита Франки.

— Басингтън-френч! — отговори Боби.

— Сигурна съм!

ГЛАВА ОСМА

ЗАГАДКАТА НА ЕДНА СНИМКА

Те се взираха един в друг, опитвайки се да се приспособят към променената ситуация.

— Не може да е бил друг — реши Боби. — Това е единственият човек, който е имал тази възможност.

— Ако не е имало две снимки както казахме?

— Съгласихме се, че това не е възможно. Ако снимките са били две, щяха да се опитат да го идентифицират и според двете, не само по едната.

— Все пак, това е лесно да се разбере — каза Франки. — Можем да попитаме полицията. Да приемем за момент, че снимката е била само една — тази, която ти си видял и си върнал в джоба на мъжа. Тя е била там, когато си тръгнал, била и когато е дошла полицията. В такъв случай единственият човек, който би могъл да я извади и да постави другата на нейно място, е този мъж, Басингтън-френч. Как изглеждаше той?

Боби се намръщи, опитвайки се да си спомни.

— Неопределено. Приятен глас. Джентълмен и всичко останало. Наистина не го запомних точно. Каза, че не бил тукашен — и нещо от рода, че търсел къща.

— Това поне можем да проверим — намеси се Франки. — Уийлър и Оуен са единствените комисионери на недвижими имоти. — Изведнъж тя потръпна. — Боби, помислял ли си? Ако Причард е бил блъснат, Басингтън-френч сигурно е мъжът, който го е направил.

— Това е ужасно — възкликна Боби. — Изглеждаше толкова мил, приятен човек. Но знаеш ли, Франки, не можем да сме сигурни, че Причард е бил блъснат.

— Аз съм напълно сигурна!

— И винаги си била.

— Не, само исках да е станало по този начин, защото прави нещата по-възможни. Но сега е повече или по-малко доказано. Ако е

било убийство, всичко съвпада. Появяваш се неочаквано и объркваш плановите на убиеца. Намираш снимката и впоследствие е необходимо да те отстранят.

— Не е докрай издържано — каза Боби.

— Защо? Ти си единственият, който е видял снимката. Веднага щом Басингтън-френч е останал сам при трупа, той я е сменил.

Но Боби продължи да клати глава.

— Не, не е така. Нека допуснем за миг, че снимката е била толкова важна, че е трябвало „да бъде отстранен“, както ти казваш. Звучи абсурдно, но допускам, че е възможно. Добре тогава, но е трябвало да го направят веднага. Фактът, че отидох в Лондон и изобщо не прегледах „Марчболт Уийкли Таймс“, нито други вестници, поместили снимката, беше чиста случайност — нещо, на което никой не би могъл да разчита. Имало е вероятност веднага да кажа, че това не е снимката, която съм видял. Защо да се чака да мине следствието, когато всичко завърши съвсем благополучно?

— В това има нещо вярно — призна Франки.

— Има още един момент. Не мога да бъда напълно сигурен, разбира се, но почти съм готов да се закълна, че когато върнах снимката обратно в джоба на мъртвия. Басингтън-френч не беше там. Той дойде пет-десет минути след това.

— Може през цялото време да те е наблюдавал — възрази Франки.

— Не ми се вярва — бавно каза Боби. — В действителност там, където бяхме ние, може да се види само от едно място. Наоколо скалите са издадени напред и след това се накланят надолу, така че не можеш да гледаш отгоре. Едно-единствено място прави изключение и когато Басингтън-френч се появи там, аз го чух веднага. Долу отекна шум от стъпки. И да е бил наблизо, преди това не е могъл да гледа отгоре — мога да се закълна.

— Значи според теб той не знае, че си видял снимката?

— Не разбирам откъде би могъл да знае.

— И не може да се страхува, че си го видял, когато го е извършил — убийството, имам предвид, — защото, както казваш, е абсурдно. Не би мълчал за това досега. Тогава изглежда трябва да е било нещо съвсем друго.

— Само че не разбирам какво може да е.

— Нещо, за което те са узнали, след като е минало следствието. Странно защо казвам те...

— Защо не? В края на краищата семейство Кейман сигурно също са замесени. Вероятно е банда. Обичам банди.

— Това е лош вкус — разсеяно каза Франки. — Самостоятелно действащият убиец е от по-висока класа. Боби!

— Да?

— Какво каза Причард точно преди да умре? Ти знаеш, спомена ми за това онзи ден на игрището за голф. Онзи смешен въпрос?

— *Защо не са повикали Евънс?*

— Да. Ами ако е това?

— Но то е смешно!

— Звучи така, но всъщност може да е важно. Боби, аз съм сигурна, че е така. О, не, каква глупачка съм — ти не го каза на семейство Кейман, нали?

— Всъщност, казах им — бавно изрече Боби.

— Казал си им?

— Да. Писах им още същата вечер. И естествено им казах, защото можеше да е много важно.

— И какво стана?

— Кейман ми изпрати учтив отговор, че не било важно, но ми благодари, че съм си направил труда. Почувствах се така, сякаш са ме поставили на мястото ми.

— И след два дни получи онова писмо от странна фирма, с което те канеха да заминеш за Южна Америка?

— Да.

— Е — каза Франки, — не зная какво повече искаш. Първо са опитали това. Ти си отказал. После започват да те дебнат, изчаквайки удобния момент да изсипят огромна доза морфин в бирата ти.

— Значи семейство Кейман са в играта?

— Разбира се, че е така!

— Да — замисли се Боби. — Ако това, което казваш, е вярно, те сигурно са замесени. Според настоящата ни теория така излиза. Мъртвият мистър Х вероятно е блъснат от скалата — предполагаме от Б.Ф. Извинявам се за инициалите. Важно е Х да не бъде точно идентифициран, ето защо портретът на мисис К. е поставен в джоба му, а портретът на красивата непозната — изваден. Чудя се коя ли е тя?

— Придържай се към същността на въпроса — настоя Франки.

— Мисис К. очаква да се появи снимката. Представя се за опечалената сестра и идентифицира Х като нейния брат от чужбина.

— Значи не вярваш, че той в действителност е бил неин брат?

— Нито за миг! Знаеш ли, това винаги ми се е струвало странно. Семейство Кейман са съвсем различен тип хора. Мъртвият беше — е, звучи ужасно сякаш става дума за някой англичанин, оттеглил се от служба в Индия — но мъртвият беше истински сахиб^[1].

— А семейство Кейман не бяха ли?

— Категорично не.

— И тогава, когато всичко протича гладко от гледна точка на семейство Кейман — тялото е успешно идентифицирано, съдебното решение е смърт при злополука, всичко е наред — появяваш се ти и объркваш работите — унесено каза Франки.

— *Защо не са повикали Евънс?* — замислено повтори Боби. — Не виждам какво страшно има в това по дяволите?

— О! То е, защото не знаеш. Също като да се чудиш над кръстословица. Написваш обяснения с мисълта, че е ужасно лесно и всеки веднага ще се досети, а смутен се изненадваш, че накрая просто не могат да ги отгатнат. „*Защо не са повикали Евънс*“ може да е бил определено много обезпокояващ израз за тях, без да разбират, че за теб той изобщо нищо не значи.

— Големи глупаци.

— О, да. Но е възможно да са си помислили, че ако Причард е казал това, може би е казал и още нещо, за което също ще си спомниш по някое време. Така или иначе, не искат да поемат рискове. По-добре е да те отстранят.

— Поеха голям риск. Защо не инсценираха друга „злополука“?

— Не, не. Това би било глупаво. Две произшествия за една седмица. Това може да предизвика подозрения, че са свързани и хората ще започнат да разпитват за първото. Не, мисля, че методът им се отличава с изключителна простота, което е доста по-умно.

— И все пак ти каза, че не е лесно да се намери морфин.

— Вече не. Трябва да се подписваш в книгите за отрови и къде ли не. О, разбира се, това е следа! Кой би имал лесен достъп до морфин?

— Лекар, медицинска сестра или аптекар — предположи Боби.

— Да, аз мислех повече за незаконно внесени наркотици.

— Не можеш да смесваш толкова различни видове престъпления — каза Боби.

— Разбираш ли, важно е отсъствието на мотив. Смъртта ти не облагодетелства никого. Тогава какво ще си помисли полицията?

— Луд — каза Боби. — И точно това си мислят.

— Виждаш ли? Наистина е ужасно просто.

Боби изведнъж започна да се смее.

— Какво е толкова смешно?

— Просто мисълта колко отвратително е за тях! Толкова много морфин — достатъчен да убие пет-шест души — а ето ме жив и здрав.

— Една малка ирония на съдбата, едно от онези неща, които не могат да се предвидят — съгласи се Франки.

— Въпросът е какво ще правим по-нататък? — попита Боби.

— О, много неща — бързо отговори Франки.

— Какви?

— Ами — да си изясним дали е имало една или две снимки и дали Басингтън-френч е търсил къща.

— Това вероятно ще се потвърди, няма да има проблеми.

— Откъде си толкова сигурен?

— Виж какво, Франки, помисли малко. Басингтън-френч навярно е извън всякакво подозрение. Той навярно е съвсем чист и невинен. Не само че нищо по никакъв начин не го свързва с мъртвия, но той сигурно е имал и обективна причина да бъде там. Обзалагам се, че или изведнъж е решил да търси къща, или нещо от този род. Тук не става въпрос за „тайнствен непознат, озовал се на мястото на злополуката“. Според мен Басингтън-френч е истинското му име и той е извън всякакво подозрение.

— Да — замислено каза Франки. — Много добро разследване. Сигурно няма нищо, което да свързва Басингтън-френч с Алекс Причард. Но ако знаехме кой всъщност е мъртвият...

— О! Тогава нещата щяха да са по-различни.

— Затова беше много важно тялото да не бъде разпознато и затова имаха нужда от целия камуфлаж на семейство Кейман. И все пак, поеха голям риск.

— Забравяш, че мисис Кейман го е идентифицирала колкото е възможно по-бързо. После, дори да се появили негови снимки във

вестниците — знаеш колко са неясни те — хората само щели да си кажат „Странно този Причард, който падна от скалата, наистина изключително прилича на мистър Х“.

— Има още нещо — добави Франки. — Х сигурно е бил човек, който не би липсвал на никого. Искам да кажа, че не е бил женен например, чиято съпруга или близки веднага ще се обадят на полицията, за да известят за изчезването му.

— Много добре, Франки. Не, той вероятно току-що е заминал в чужбина или може би току-що се е върнал. Имаше прекрасен тен, като човек, който пътешества — на такъв приличаше и вероятно няма близки приятели, които да знаят всичко за това къде ходи.

— Справяме се чудесно — каза Франки. — Надявам се, че не грешим.

— Много е вероятно — съгласи се Боби. — Но аз мисля, че всичко, което казахме досега, е от доста голямо значение, като се има предвид колко невероятна е цялата история.

Франки отхвърли думите му за невероятната история с едно махване на ръка.

— Въпросът е какво ще правим по-нататък? Струва ми се, че можем да атакуваме от три ъгъла.

— Продължавай, Шерлок.

— Първият си ти. Веднъж се опитаха да те убият. Вероятно ще опитат пак. Този път можем да открием някоя нишка, която да ни отведе до тях. Като те използваме за примамка, искам да кажа.

— Не, благодаря, Франки — възрази Боби. — Веднъж имах късмет, но няма да го имам пак, ако решат да действат с тъп инструмент. Мисля в бъдеще да стана по-внимателен. Откажи се от мисълта за примамка.

— Страхувах се, че ще кажеш това — въздъхна Франки. — Младите мъже са много изродени в днешно време. Татко казва така. Не искат да се чувстват зле и да вършат неприятни и опасни неща. Жалко.

— Много жалко — съгласи се Боби, но говореше сериозно. — Какъв е вторият план за действие?

— Да работим по следата „Защо не са повикали Евънс“ — отговори Франки. — Може би мъртвият е дошъл тук, за да види Евънс — кой е той. Така че ако открием Евънс...

— Колко души с фамилия Евънс мислиш, че има в Марчболт? — прекъсна я Боби.

— Около седемстотин, струва ми се — призна Франки.

— Най-малко! Можем да направим нещо с това, но дълбоко се съмнявам.

— Бихме могли да направим списък на всички Евънс и да посетим някои.

— И ще ги питаме... какво?

— Там е работата — каза Франки.

— Нужно ни е да знаем малко повече — заяви Боби. — Тогава тази твоя идея може да се окаже полезна. Кое е номер три?

— Този мъж, Басингтън-френч. Тук вече имаме нещо реално, с което да започнем. Това е необичайно име. Ще попитам баща си. Той знае имената на всички родове и техните различни разклонения.

— Да — каза Боби, — така можем да направим нещо.

— Но при всички случаи ще действаме!

— Разбира се. Да не мислиш, че ще изпия толкова морфин и ще остана със скръстени ръце?

— Ето това е истинският дух — каза Франки.

— И освен това трябва да се изтрие обидата от стомашната помпа — добави Боби.

— Достатъчно — прекъсна го Франки. — Ще заговориш още по-мрачно и неприлично, ако не те спра.

— У теб няма никакво женско съчувствие — отговори Боби.

---

[1] Европейец (англо-инд.). Обръщение на индийците към англичани. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

ЗА МИСТЪР БАСИНГТЪН-ФРЕНЧ

Франки се залови за работа, без да губи време. Същата вечер тя се обърна към баща си.

— Татко, познаваш ли някого с фамилията Басингтън-френч?

Лорд Марчингтън, който четеше една политическа статия, не разбра много добре въпроса.

— Не толкова французите, колкото американците — строго каза той. — Всички тези палячовщини и конференции прахосват времето и парите на нацията...

Франки потъна в мисли, докато лорд Марчингтън, пътуващ като влак по редовна линия, стигна и спря на гара.

— Фамилията Басингтън-френч — повтори Франки.

— Какво за тях? — попита лорд Марчингтън.

Франки не знаеше. Тя каза каквото й хрумна, съзнавайки много добре, че баща ѝ обича да спори.

— Те са от Йоркшир нали?

— Нищо подобно — Хемпшир. Имат роднини и в Шропшир, разбира се, а и много от тях са ирландци. Кои са твоите приятели?

— Не съм сигурна — каза Франки, приемайки предположението му за приятелство с някакви непознати.

— Не си сигурна? Какво искаш да кажеш? Трябва да си сигурна.

— Хората се местят толкова много в днешно време — обясни Франки.

— Местят се, местят се — те само на това са способни. По мое време се знаеше кой къде е — някои казва, че е от Хемпшир — много добре, твоята баба е омъжена за мой втори братовчед. Така хората правят връзка.

— Трябва да е било много хубаво — каза Франки. — Но наистина сега няма време за родословни и географски издирвания.

— Не, днес вие нямате време за нищо, освен да пиете тези отровни коктейли.

Лорд Марчингтън изведнъж проскимтя болезнено, премествайки подутия си от подагра крак, на който и семейното порто не бе помогнало.

— Всички ли са богати? — попита Франки.

— От рода Басингтън-френч? Не мога да ти кажа. Според мен тези в Шропшир са понесли тежък удар. Наследствени данъци и разни други неща. Един от Хемпшир се ожени за някаква наследница. Американка.

— Един от тях беше тук преди няколко дни — каза Франки. — Търсеше къща, струва ми се.

— Смешна работа. За какъв дявол му е притрябвала на когото и да било къща тук?

„Това е въпросът“ — помисли си Франки.

На следващия ден тя отиде в офиса на господата Уийлър и Оуен, фирма за недвижими имоти.

Мистър Оуен стана да я посрещне. Франки мило му се усмихна и седна на един стол.

— Какво имаме удоволствието да направим за вас, лейди Франсис? Не искате да продавате Замъка, предполагам. Ха, ха! — засмя се мистър Оуен на собственото си остроумие.

— Бих искала да е така — призна Франки. — Не, честно казано, един мой приятел, струва ми се е бил тук преди няколко дни — мистър Басингтън-френч. Търсеше къща.

— О да, наистина! Спомням си много добре името. С малко „ф“.

— Точно така — потвърди Франки.

— Разпитваше за най-различни малки имоти, искаше да купи нещо. Принуден бе да се върне в града на другия ден, така че не можа да разгледа много от къщите, но разбрах, че не бърза толкова. След като замина, на пазара се появиха един-два малки имота. Аз специално му ги изпратих, но не съм получил отговор.

— В Лондон ли писахте или на... ъ-ъ... адрес в провинцията? — попита Франки.

— Чакайте да видя — той повика един младши чиновник. — Франк, адресът на мистър Басингтън-френч.

— Ескуайър Роджър Басингтън-френч, Мороуей Кърт, Стейвърли, Хемпшир — бързо каза младшият чиновник.

— О! — възкликна Франки. — Тогава не е моят Басингтън-френч. Този сигурно е негов братовчед. Реших, че е странно да мине оттук и да не ми се обади.

— Точно така, точно така — с разбиране кимна мистър Оуен.

— Чакайте, значи той е идвал да се види с вас в сряда.

— Точно така. Малко преди шест и половина. Тогава затваряме. Спомням си точно, защото беше денят, в който се случи онази злополука. Един мъж падна от скалата. Мистър Басингтън-френч всъщност е стоял до трупа, докато дойде полицията. Изглеждаше много разстроен, когато дойде тук. Ужасна трагедия и е крайно време да се направи нещо за тази пътечка. Кметството ще получи много силна критика, мога да ви уверя, лейди Франсис. Доста е опасно. Дори ми е чудно, че не са станали повече нещастни случаи.

— Странно — каза Франки.

Тя излезе от стаята, потънала в мисли. Както бе предсказал Боби, всички действия на мистър Басингтън-френч бяха ясни и открити. Той беше от рода Басингтън-френч в Хемпшир, беше оставил истинския си адрес, в действителност бе разказал на комисионера за участието си в трагедията. Но беше ли възможно, в крайна сметка, мистър Басингтън-френч да е напълно невинен както изглеждаше?

У Франки се прокрадваха някакви съмнения. После сама ги разсея.

„Не — каза си тя. — Човек, който иска да купи малка къща, би дошъл по-рано през деня или би останал до следващия. Човек не би отишъл при комисионери на недвижими имоти в шест и половина вечерта, а на другия ден не би отпътувал за Лондон. Защо ще се разкарва тогава? Защо не пише? Не, Басингтън-френч е виновен“ — реши тя.

Следващият ѝ ход беше полицията. Инспектор Уилиамс беше стар познат, успял да хване едно момиче с фалшива препоръка, което бе изчезнало с някои от бижутата на Франки.

— Добър ден, инспекторе.

— Добър ден, ваше благородие. Не се е случило нищо лошо, надявам се.

— Все още не, но мисля скоро да оберя някоя банка, защото съм много зле с парите.

Инспекторът се изсмя гръмогласно, оценявайки остроумието ѝ.

— Честно казано, дошла съм да ви задам няколко въпроса от чисто любопитство — каза Франки.

— Така ли, лейди Франсис?

— Кажете ми, инспекторе... Този мъж, който падна от скалата... Причард или както се казваше...

— Причард, точно така.

— Той носеше само една снимка у себе си, нали? Някой ми каза, че носел три!

— Беше една — уточни инспекторът. — Снимка на сестра му. Тя дойде и го идентифицира.

— Колко абсурдно да се твърди, че са били три!

— О, това е лесно, ваше благородие. Журналистите не ги е грижа колко преувеличават и доста често представят цялата ситуация погрешно.

— Зная — съгласи се Франки. — Чух най-невероятни истории — тя млъкна за миг, после даде простор на въображението си. — Чух, че джобовете му били пълни с документи, доказващи, че е руски агент, че били тъпкани с наркотици, а пък според друга версия били пълни с фалшиви банкноти.

Инспекторът се засмя от сърце.

— Бива си го това.

— Предполагам, че в джоба си е имал само най-обикновени неща.

— При това много малко. Носна кърпичка, нефирмена. Малко дребни пари, пакет цигари и два чека — ей така, за всеки случай. Никакви писма. Щеше да е доста трудно да го идентифицираме, ако не беше снимката. Провидението помогна.

— Чудно — каза Франки.

Въз основа на собствената си осведоменост тя сметна „провидение“ за крайно неуместна дума и промени разговора.

— Вчера ходих да видя мистър Джоунс, сина на викария. Този, който беше отровен. Много странна работа!

— А — възкликна инспекторът. — Права сте, че може да се нарече странно. Никога по-рано не съм чувал да се е случвало нещо такова. Хубав млад господин, без никакви врагове, или поне така мислят всички. Знаете, лейди Франсис, някакви странни клиенти се

навъртат наоколо. Независимо от това, досега не съм чувал за маниак убиец, който да действа точно по този начин.

— Има ли някакво предположение кой го е извършил? — Франки отвори широко очи в очакване. — Толкова е интересно да се чуе всичко това — добави тя.

Инспекторът се изду от удоволствие. Харесваше му този приятелски разговор с дъщерята на един граф. У лейди Франсис нямаше нищо надменно и снобско.

— В околността бе забелязана кола — каза инспекторът. — Тъмносин „Талбът“. Един мъж от Лок'с Корнър докладва, че тъмносин „Талбът“ № GG 8282 се отправя в посока „Свети Ботолф“.

— И вие мислите?

— GG 8282 е номерът на колата на епископа на „Свети Ботолф“.

Франки си поигра за малко с идеята за епископ убиец, който принася в жертва синовете на свещник, но я отхвърли с въздишка.

— Предполагам, не подозирате епископа — каза тя.

— Стана ясно, че колата на епископа не е напускала гаража онзи следобед.

— Значи номерът е бил фалшив.

— Да, така е било.

С израз на възхищение Франки реши да тръгва. Тя не направи бележка, но си помисли: „Сигурно има доста тъмносини «Талбъти» в Англия“.

Когато се върна у дома, тя взе телефонния указател на Марчболт от мястото му на бюрото в библиотеката и го отнесе в стаята си. Преглежда го няколко часа.

Резултатът не беше удовлетворителен.

В Марчболт имаше четиристотин осемдесет и двама души с фамилията Евънс.

— По дяволите — каза Франки.

Тя започна да прави планове за бъдещето.

ГЛАВА ДЕСЕТА

ПОДГОТОВКА ЗА ПРОИЗШЕСТВИЕ

След една седмица Боби започна работа с Беджър в Лондон. Той бе получил няколко загадъчни съобщения от Франки, повечето с толкова нечетлив почерк, че въобще не бе успял да направи нещо повече, освен да се чуди върху значението им. Така или иначе, главният им смисъл явно беше, че Франки има план и той (Боби) не трябваше да прави нищо, докато не се чуе с нея. Това беше добре, защото нямаше свободно време, тъй като нещастният Беджър вече бе успял по всякакъв начин да омотае както себе си, така и бизнеса, и Боби се зае да оправя кашата, в която приятелят му явно се бе забъркал.

Междувременно младежът беше изключително предпазлив. Ефектът от морфина го бе накарал да стане подозрителен към храната и напитките и го бе накарал да вземе пистолета си в Лондон, което му беше малко досадно.

Той почти бе започнал да чувства, че цялата работа е била един кошмар, когато Бентлитто на Франки забуча по уличката и спря пред гаража. Боби излезе да я посрещне с изцапани от смазка работни дрехи. Франки беше на волана и до нея седеше един доста унил млад мъж.

— Здравей, Боби — каза Франки. — Това е Джордж Арбътнот. Лекар е и ще имаме нужда от него.

Боби трепна леко, докато той и Джордж Арбътнот неохотно си кимнаха.

— Сигурна ли си, че ще имаме нужда от лекар? — попита той. — Не си ли до известна степен песимистка?

— Нямам предвид, че ще имаме нужда от него по този начин — отговори Франки. — Той ни трябва за плана, който съм направила. Виж какво, може ли да отидем някъде и да поговорим?

Боби се огледа.

— Ами ето там е стаята ми.

— Идеално — каза Франки. Тя излезе от колата и заедно с Джордж Арбътнот изкачиха след Боби няколко външни стъпала и влязоха в една миниатюрна стая.

— Не зная дали има къде да седнем — огледа се несигурно Боби. Нямаше къде. Единственият стол беше зает, както изглеждаше, с целия гардероб на Боби.

— Леглото ще свърши работа — каза Франки.

Тя се тръшна на него. Джордж Арбътнот направи същото и то изпраця в знак на протест.

— Обмислила съм всичко — започна Франки. — Като начало ни трябва кола. Ще вземем една от вашите.

— Искаш да кажеш, че ще купиш една от нашите коли?

— Да.

— Наистина много мило от твоя страна, Франки — отговори Боби с горещо одобрение. — Но няма нужда. Не искам да затруднявам приятелите си — всичко си има граници.

— Грещиш — възрази Франки. — В крайна сметка случаят е съвсем друг. Зная какво имаш предвид — нещо като да купиш ужасни дрехи и шапки от някои приятели, които започват бизнеса си. Досадно, но трябва да се направи. Сега случаят не е такъв. Аз наистина имам нужда от кола.

— Ами Бентлито?

— Бентлито не става.

— Ти си луда — каза Боби.

— Не, не съм. Бентлито не става за това, за което ми трябва.

— За какво ти трябва?

— Да го разбия.

Боби простена и се хвана за главата.

— Явно не съм много добре тази сутрин.

Джордж Арбътнот заговори за първи път. Гласът му беше плътен и меланхоличен.

— Тя има предвид, че ще претърпи катастрофа.

— Откъде знае? — удиви се Боби. Франки въздъхна раздразнено.

— Така или иначе, изглежда, че започнахме погрешно. Чуй сега внимателно, Боби, и се опитай да разбереш какво ще ти кажа. Зная, че обикновено си разсеян, но сигурно ще можеш да разбереш, ако се съсредоточиш.

Тя млъкна, после продължи:

— Аз съм по следите на Басингтън-френч.

— Виж ти, виж ти!

— Басингтън-френч... нашият Басингтън-френч — живее в Мероуей Корт в село Стейвърли в Хемпшир. Мероуей Корт принадлежи на брата на Басингтън-френч и нашият Басингтън-френч живее там с брат си и неговата съпруга.

— Чия съпруга?

— На брат му, разбира се. Но не това е важното. Важното е как ти или аз, или пък и двамата, да се промъкнем в семейството? Аз ходих и проучих почвата. Стейвърли е най-обикновено село. Непознатите, които идват и се застояват, се набиват в очи. Това просто не трябва да става. Тъй че съставих план. Ето какво ще стане. Лейди Франсис Дъруент, карайки колата си по-скоро безразсъдно, отколкото добре, се удря в стената, близо до вратата на Мероуей Корт. Колата се разбива напълно, лейди Франсис е пострадала леко и я отнасят в къщата. Тя има сътресение на мозъка и шок и не трябва да се движи.

— Кой препоръчва това?

— Джордж. Виждаш сега за какво ни трябва Джордж. Не можем да рискуваме някой непознат доктор да каже, че нищо ми няма. Или може би някой да ме вдигне и да ме отнесе в местната болница. Не, случва се следното. Джордж минава, също с кола — по-добре да ни предоставиш втора — вижда произшествието, изскача и се намесва. „Аз съм лекар, всички се отдръпнете!“ Това, в случай че има кой да се отдръпне. — „Трябва да я отнесем в къщата — коя е тя, Мероуей Корт? Тук ще е добре. Трябва да я прегледам!“ — Отнасят ме в най-хубавата свободна стая, семейство Басингтън-френч или съчувстват или се възпротивяват, но във всеки случай Джордж ги убеждава. Преглежда ме и съставя заключение. За щастие не е толкова сериозно, колкото си е мислел. Няма счупени кости, освен опасно сътресение. Трябва да остана на легло два-три дни. След това ще мога да се върна в Лондон. И после Джордж си тръгва, и това ми позволява да спечеля благоразположението на семейството.

— А аз къде влизам?

— Не влизаш.

— Но виж какво...

— Мило мое дете, помни, че Басингтън-френч те познава. А за мен няма ни най-малка представа. Още повече, аз съм в силна позиция, защото имам титла, разбираш колко е полезно това. Не съм просто непозната млада жена, получила достъп до къщата с някакви странни намерения. Аз съм дъщеря на граф и към мен ще се отнасят с уважение. И Джордж е истински лекар и всичко е извън всякакво съмнение.

— О, предполагам, че всичко е наред — каза нещастно Боби.

— Мисля, че е забележително добре скроен план — гордо заяви Франки.

— И аз нищо няма да правя? — попита Боби, който продължаваше да се чувства онеправдан — като куче, което неочаквано е било лишено от кокал. Той чувстваше, че това е негов собствен случай, а сега бе отстранен.

— Разбира се, че ще правиш, скъпи. Пускай мустаци.

— Да. За колко време стават?

— Две-три седмици, мисля.

— Боже! И през ум не ми минаваше, че ставало толкова бавно. Не можеш ли да го ускориш?

— Не. Защо да не си сложа изкуствени?

— Те винаги изглеждат прекалено изкуствени и се усукват, падат или миришат на разтворено в спирт лепило. Чакай малко, всъщност... има начин, струва ми се, да се докарат съвсем като истински, като се лепят косъмче по косъмче. Според мен един театрален перукер ще ти направи.

— Вероятно ще си помисли, че се опитвам да се скрия от закона.

— Няма значение какво си мисли.

— Имам мустаци. После?

— Обличаш шофьорска униформа и докарваш Бентлито в Стейвърли.

— О, разбирам — засия Боби.

— Ето това ми е идеята — каза Франки. — Никой не се заглежда в един шофьор така, както се заглежда в друг човек. Пък и Басингтън-френч те е видял само за една-две минути и вероятно е бил прекалено притеснен как да смени снимките, за да те гледа внимателно. За него си бил просто играч на голф. Не като семейство Кейман, които са седели срещу теб, говорили са ти и са се опитвали да те преценят.

Хайде на бас, че ако те види в шотландска униформа, Басингтън-френч няма да те познае дори без мустаци. Възможно е само да си помисли, че лицето ти му напомня някого — нищо повече. А с мустаци си в пълна безопасност. Кажи ми сега как ти се струва планът ми?

Боби се замисли.

— Да ти кажа право, Франки — каза великодушно той, — мисля, че е много добър.

— В такъв случай — веднага реши Франки, — да идем да купим няколко коли. Знаеш ли, мисля, че Джордж ти счупи леглото.

— Няма значение — отговори гостоприемно Боби. — Никога не е било съвсем наред.

Те слязоха в гаража, където нервен на вид млад мъж с приятна усмивка ги посрещна с едно неопределено хо-хо-хо. Видът му леко се помрачаваше от факта, че в очите му имаше известна неохота да погледне към тях.

— Здравсти, Беджър — каза Боби. — Спомняш си Франки, нали?

Беджър не си я спомняше ясно, но отново каза хо-хо-хо по мил начин.

— Когато за последен път те видях — вметна Франки, — ти беше с главата надолу в калта, а ние те дърпахме за краката.

— Ами, така ли — учуди се Беджър. — Ами това т-т-трябва да е било в У-У-У-Уелс.

— Точно така — потвърди Франки. — Там беше.

— Винаги съм бил о-о-отвратителен е-е-е-ездач — призна Беджър. — И в-в-в-все още си е така — добави печално той.

— Франки иска да купи кола — каза Боби.

— Две коли — уточни Франки. — За Джордж също трябва една. Неговата е счупена.

— Можем да му дадем една под наем — предложи Боби.

— Добре, елате и вижте какво имаме в н-н-н-наличност — покани ги Беджър.

— Изглеждат много елегантни — каза Франки, ослепена от аления и ябълковозеления цвят.

— Изглеждат наред — мрачно вметна Боби.

— 3-3-3-забележително добри цени за Крайслер на старо — заяви Беджър.

— Не, не този — отсече Боби. — В крайна сметка, каквото и да купи Франки, то трябва да издържи четиридесет мили.

Беджър хвърли на съдружника си укоряващ поглед.

— Този Стендърд бере душа — продължи Боби. — Но мисля, че е това, което ви трябва. Есекът е прекалено добър за тази работа. Ще издържи двеста мили, преди да се разпадне.

— Добре — съгласи се Франки. — Ще взема Стендърда.

Беджър дръпна колегата си малко настрана.

— К-к-какво мислиш за ц-ц-цената? — промърмори той. — Не искам да м-м-мамин много твоите приятели. Д-д-д-десет лири?

— Десет лири е добре — включи се в разговора Франки — Плащам веднага.

— Коя е тя всъщност? — попита Беджър със силен шепот.

Боби му отвърна по същия начин.

— За п-п-първи път ми се случва някой с т-т-т-титла да п-п-плати в брой — каза с уважение Беджър.

Боби последва Франки и Джордж до Бентлито.

— Кога ще действаш? — попита той.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре — отговори Франки. — Мислехме за утре следобед.

— Виж какво, мога ли да дойда? Ще си сложа брада, ако искаш.

— Разбира се, че не — каза Франки. — Една брада би развалила всичко, ако падне, когато не трябва. Но не виждам защо да не бъдеш мотоциклетист — с каскет й очила. Какво мислиш, Джордж?

Джордж Арбътнот се обади за втори път.

— Добре. Колкото повече, толкова по-весело — каза той с глас, още по-меланхоличен от преди.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

ПРОИЗШЕСТВИЕТО

Определиха си среща за голямото произшествие, на около миля от село Стейвърли, където шосето се отклоняваше от главния път за Андовър.

И тримата пристигнаха навреме, макар Стендърдът на Франки да показваше явни признаци на разнебитеност на всеки хълм.

Бяха се уговорили за един часа.

— Не искаме да ни прекъсват, когато правим инсценировката — беше казала Франки. — Едва ли движението по този път е много голямо, но по обед сигурно ще сме в пълна безопасност.

Те изминаха половин миля по страничния път и тогава Франки посочи мястото, което бе избрала за произшествието.

— Според мен няма по-подходящо — каза тя. — Право надолу от хълма и после, както виждате, пътят изведнъж прави много остър завой около тази издадена част от стената. Стената всъщност е на Мероуей Корт. Ако подкараме колата и я засилим надолу по хълма, тя ще се разбие право в стената — а точно това се иска.

— Съгласен съм — съгласи се Боби. — Но някой от нас трябва да стои на ъгъла, за да сме сигурни, че никой не се задава отсреща.

— Точно така — подкрепи го Франки. — Не желаем да излагаме ничий друг живот на опасност, затова Джордж може да откара колата си там долу и да я обърне, все едно че идва от другата посока. После, когато развее кърпичка, това ще означава, че е чисто.

— Изглеждаш много бледа, Франки — каза притеснено Боби. — Сигурна ли си, че си добре?

— Специално се гримирах така — обясни Франки. — Готова за мозъчно сътресение. Да не искаш да ме отнесат в къщата в цветущо здраве.

— Жените са наистина чудесни! — одобрително каза Боби. — Изглеждаш точно като болна маймуна.

— Мисля, че си много груб — заяви Франки. — Е, тогава ще отида да поразгледам около вратата на Мероуей Корт. Тя е точно от тази страна на издатината. За щастие няма пазач. Щом Джордж размаха кърпичката си и аз размахам моята, засилваш колата.

— Добре — съгласи се Боби. — Ще се кача на стъпалото ѝ, за да я насоча докато набере скорост и после ще скоча.

— Да не се нараниш — притесни се Франки.

— Много ще внимавам. Едно истинско произшествие на мястото на инсценираното би ни объркало.

— Добре. Давай, Джордж — каза Франки.

Джордж кимна, скочи във втората кола и бавно се запуска по хълма. Боби и Франки стояха и гледаха след него.

— Ще... внимаваш за себе си, нали, Франки? — каза Боби с внезапно пресипнал глас. — Искam да кажа... няма да направиш нещо глупаво.

— Не се безпокой за мен. Ще внимавам. Между другото, не мисля, че е добре да пиша на тебе. Ще пиша на Джордж или на прислужницата си, или на някой друг и те ще ти го предадат.

— Чудя се дали Джордж ще успее в професията си?

— Защо да не успее?

— Ами не ми изглежда да е придобил бърливостта, нужна за пациентите.

— Очаквам, че ще придобие — каза Франки. — По-добре да тръгвам сега. Ще ти съобщя, когато ми потрѣбваш с Бентлито.

— Аз ще се заема с мустаците. До скоро виждане, Франки.

За миг погледите им се срещнаха, след което Франки кимна и тръгна надолу по хълма.

Джордж беше обърнал колата и после заобиколи, издатината.

Франки изчезна за момент, след това отново се появи на пътя, махайки с кърпичка. Втора кърпичка се размаха от завоя.

Боби превключи колата на трета скорост, после застанал на стъпалото, отпусна спирачките. Колата потегли напред бавно, тъй като беше на скорост. Наклонът обаче бе достатъчно стръмен. Моторът запали. Колата набра скорост. Боби изправи волана. В последния момент скочи.

Колата продължи надолу по хълма и се удари в стената. Всичко беше наред — катастрофата бе протекла успешно.

Боби видя как Франки се затича бързо към местопроизшествието и се строполи сред останките от колата. Колата на Джордж се появи иззад ъгъла и спря.

С въздишка Боби подкара мотоциклета към Лондон.

На мястото на злополуката нещата се развиха бързо:

— Да се търкулна ли малко към пътя, за да се изпоцапам? — попита Франки.

— Би могла — каза Джордж. — Дай ми шапката си.

Той я взе и ѝ нанесе силен удар, така че я вдлъбна. Франки нададе лек вик.

— Това е мозъчно сътресение — обясни Джордж — Сега кротувай там, където си. Мисля, че чух звънец на колело.

Наистина, в същия момент едно момче на около седемнадесет години се появи иззад ъгъла, подсвирвайки си. То изведнъж спря, възхитено от приятната гледка, която се разкри пред очите му.

— Охо — възкликна. — Злополука ли е станала?

— Не — саркастично заяви Джордж. — Младата дама нарочно е блъснала колата си в стената.

Точно както той целеше, момчето прие тази забележка като ирония, а не като чиста истина, каквато си беше, и енергично каза:

— Зле изглежда, нали? Мъртва ли е?

— Още не е — рече Джордж. — Трябва веднага да бъде отнесена някъде. Аз съм лекар. Каква е тази къща тук?

— Мероуей Корт. Собственост е на мистър Басингтън-френч. Той е мирови съдия.

— Тя трябва да бъде отнесена там веднага — авторитетно каза Джордж. — Хайде, остави колелото си и ми помогни.

Момчето с готовност подпря колелото си на стената и се притече на помощ. Двамата вдигнаха заедно Франки и я отнесоха в приятна, старомодна на вид къща.

Бяха ги видели и един възрастен иконом излезе да ги посрещне.

— Стана злополука — учтиво обясни Джордж. — Има ли стая, в която да занеса тази дама? Веднага трябва да се погрижим за нея.

Икономът се върна в хола разтревожен. Джордж и момчето го следваха непосредствено, все още носещи отпуснатото тяло на Франки. Икономът бе влязъл в една стая вляво и оттам се появи една

жена. Беше висока, червенокоса, на около тридесет години, със светлосини очи.

Тя бързо разреши въпроса.

— Има спалня за гости на приземния етаж. Ще я отнесете ли там? Трябва ли да повикам лекар?

— Аз съм лекар — обясни Джордж. — Минавах с колата и видях, че е станало произшествие.

— О! Какъв късмет. Елате оттук, ако обичате — показва им тя пътя към една приятна спалня с прозорци към градината.

— Зле ли е ранена? — попита жената.

— Все още не мога да кажа.

Мисис Басингтън-френч разбра намека и се оттегли. Момчето я придружи и се впусна в описание на произшествието, сякаш е било свидетел.

— Заби се право в стената. Колата цялата стана на пихтия. Тя лежеше на земята, а цялата ѝ шапка вдлъбната. Джентълменът минаваше с колата си...

Той продължаваше, без да спира, докато получи половин корона, за да се разкара.

Междувременно Франки и Джордж разговаряха шепнешком.

— Джордж, скъпи, това няма да попречи на твоята кариера, нали? Нали няма да те отпишат от регистъра или там каквото е?

— Вероятно ще го направят — отговори Джордж мрачно. — Искам да кажа, ако някога се разбере.

— Няма да се разбере — увери го Франки. — Не се безпокой, Джордж. Няма да те оставя — замислено добави тя. — Беше безупречен. Никога по-рано не съм те чувала да говориш толкова.

Джордж въздъхна. Погледна часовника си.

— Ще те преглеждам още три минути — каза той.

— Ами колата?

— Ще се обадя на някой гараж да я приберат.

— Добре.

Джордж продължи да гледа часовника си. Накрая каза с въздишка на облекчение:

— Време е.

— Джордж — рече Франки. — Ти беше истински ангел. Не зная защо го направи.

— Аз също — каза Джордж. — Толкова идиотско нещо. Довиждане. Приятно прекарване!

— Дано — отвърна Франки.

Тя си мислеше за онзи студен безличен глас с лек американски акцент.

Джордж излезе да търси притежателната му, която го очакваше в гостната.

— Е — каза той рязко. — Радостен съм да кажа, че не е толкова зле, колкото се опасявах. Много леко мозъчно сътресение, което почти е минало. Трябва да остане на спокойствие, където е, не повече от един ден, мисля — той замълча. — Изглежда името ѝ е лейди Франсис Дъруент.

— О, нима! — каза мисис Басингтън-френч. — Значи познавам едни нейни братовчеди — семейство Дрейкот — много добре.

— Не зная дали за вас е удобно да я приемете тук — каза Джордж. — Но ако би могла да остане един-два дни... — Джордж замълча.

— О, разбира се. Всичко ще бъде наред, доктор...

— Арбътнот. Между другото, ще се погрижа за колата. По пътя ми има гараж.

— Много ви благодаря, д-р Арбътнот. Голям късмет, че сте минавали оттук! Предполагам, че утре трябва да я види лекар, просто да провери дали се оправя.

— Не мисля, че е необходимо — каза Джордж. — Тя има нужда само от спокойствие.

— Но аз ще се чувствам по-доволна. И близките ѝ трябва да знаят.

— Аз ще ги известя — обеща Джордж. — А колкото до повикването на лекар... ами тя изглежда е от „Християнската наука“^[1] и изобщо не желае лекари. Не беше особено доволна, когато разбра, че се грижа за нея.

— О, Боже! — възкликна мисис Басингтън-френч.

— Но ще се оправи съвсем скоро — каза убедително Джордж. — Имате думата ми.

— Щом наистина мислите така, д-р Арбътнот — каза доста неуверено мисис Басингтън-френч.

— Така мисля — повтори Джордж. — Довиждане. О, Боже. Забравих си един инструмент в спалнята.

Той бързо влезе в стаята и отиде до леглото.

— Франки — прошепна бързо Джордж. — Ти си от „Християнската наука“. Не забравяй.

— Но защо?

— Казах го. Просто така.

— Добре — отговори Франки. — Няма да забравя.

---

[1] Американска религиозна организация, проповядваща лечение с духовни сили. — Б.р. ↑

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА ВЪВ ВРАЖЕСКИЯ ЛАГЕР

„Е, ето ме — помисли си Франки. — Точно във вражеския лагер. Останалото е моя работа.“

На вратата се почука и влезе мисис Басингтън-френч.

Франки се повдигна леко на възглавницата.

— Ужасно съжалявам, че ви причиних цялото това безпокойство — каза тя със слаб глас.

— Глупости — възрази мисис Басингтън-френч. Франки отново чу този хладен привлекателен провлечен глас с лек американски акцент и си спомни думите на лорд Марчингтън, че един от фамилията Басингтън-френч в Хемпшир се оженил за някаква американска наследница. — Д-р Арбътнот твърди, че ако си почивате ще се оправите напълно до един-два дни.

Франки почувства, че в този момент трябва да каже нещо за „грешка“ и „умопомрачение“, но се боеше да не сбърка.

— Изглежда мил — намеси се тя. — Беше много любезен.

— Изглежда много способен млад мъж — сподели мисис Басингтън-френч. — Било е истински късмет, че тъкмо е минавал.

— Да, нали? Не че имах нужда от него, разбира се.

— Но вие не трябва да говорите — продължи домакинята. — Ще изпратя прислужницата си с някои неща за вас, след което да ви настани в леглото както трябва.

— Ужасно мило от ваша страна.

— Няма нищо.

Франки усети моментно безпокойство, когато другата жена си отиде.

„Хубаво мило създание — помисли си тя. — И нищо не подозира.“

За първи път почувства, че играе лош номер на домакинята. Съзнанието ѝ толкова бе увлечено от представата за убиеца Басингтън-

френч, блъснал една доверчива жертва в пропастта, че въображението ѝ не бе допускало второстепенни участници в драмата.

„Е добре — помисли си Франки — сега трябва да свикна и с това. Но предпочитам да не беше толкова мила.“

Прекара мрачен следобед и вечер, лежейки в затъмнената си стая. Мисис Басингтън-френч погледна един-два пъти, за да провери как е, но не остана.

На следващия ден обаче Франки поиска да дръпнат завесите и изрази желание за компания. Домакинята дойде и поседя известно време при нея. Те откриха много общи познати и приятели и в края на този ден Франки с угризение осъзна, че са станали приятелки.

Мисис Басингтън-френч спомена няколко пъти за съпруга си и за малкото си момченце Томи. Тя изглеждаше обикновена жена, дълбоко привързана към дома си, но нещо подсказваше на Франки, че не е особено щастлива. Понякога в очите ѝ се появяваше израз, който не бе признак на спокойствие.

На третия ден Франки стана и бе представена на господаря на къщата.

Той беше едър мъж, със скована челюст, с любезна, но някак неопределена физиономия. Изглежда прекарваше по-голямата част от времето затворен в кабинета си. Франки реши, че е много привързан към съпругата си, макар и почти да не се интересуваше от нейните тревоги.

Томи, малкото момче, беше седемгодишно, здраво, палаво дете. Силвия Басингтън-френч очевидно го обожаваше.

— Толкова е хубаво тук — въздъхна Франки. Тя се бе излегла на шезлонга в градината. — Не зная дали от удара в главата или от нещо друго, но имам чувството, че не искам да мърдам. Бих лежала тук с векове.

— Можете да си лежите — каза Силвия Басингтън-френч със спокойния си, безразличен тон. — Не, честно ви казвам. Не бързайте да се връщате в града. Разбирате ля — продължи тя, — за мен е голямо удоволствие, че сте тук. Толкова сте весела и приятна. Това така ме ободрява.

„Значи тя има нужда от ободряване“ — мина през ума на Франки. В същия миг се засрами от себе си.

— Чувствам, че наистина станахме приятелки — продължи другата жена.

Франки още повече се засрами. Това, което правеше, беше долно — долно, долно, долно. Ще се откаже! Ще се върне в града...

Домакинята продължи:

— Тук няма да бъде толкова скучно. Утре се връща братът на моя съпруг. Ще го харесате, сигурна съм. Всички харесват Роджър.

— Той с вас ли живее?

— От време на време. Той е неспокойна натура. Нарича себе си черната овца в семейството и може би в известен смисъл е така. Не се задържа на една работа много — всъщност не мисля, че някога през живота си наистина е работил нещо. Но някои хора са си такива — особено в старите родове. И те са обикновено много обаятелни. Роджър е безкрайно симпатичен. Не знам какво щях да правя без него през пролетта, когато Томи се разболя.

— Какво му беше на Томи?

— Падна от люлката. Изглежда бе завързана на изгнил клон, който се счупи. Роджър много се разстрои, защото го люлееше. Беше го засилил, както обичат децата. Първо си помислихме, че гръбнакът на Томи е счупен, но се оказа, че е само леко натъртен и сега се оправи напълно.

— Той наистина изглежда добре — усмихна се Франки, като чу весели викове в далечината.

— Зная. Изглежда съвсем здрав. Напълно спокоен. Но никак не му върви. Миналата зима едва не се удави.

— Така ли? — многозначително запита Франки.

Тя не мислеше вече да се връща в града. Чувството ѝ за вина бе стихнало.

Злополуки!

Дали Роджър Басингтън-френч бе специализиран по злополуките, чудеше се тя. Каза:

— Ако наистина нямате нищо против, с удоволствие ще остана по-дълго. Но дали съпругът ви няма да има нещо против?

— Хенри? — устните на мисис Басингтън-френч се извиха странно. — Не, няма. Хенри няма нищо против каквото и да било. Особено напоследък.

Франки я изгледа с любопитство.

„Ако ме познаваше по-добре, щеше да сподели нещо — помисли си тя. — Според мен в тази къща стават доста странни неща“.

Хенри Басингтън-френч се присъедини към тях за чай и Франки започна да го изучава по-отблизо. В този мъж наистина имаше нещо странно. Беше съвсем определен тип — добродушен, обичащ спорта, обикновен провинциален джентълмен. Но такъв човек не трябваше да седи и да потрепва с опънати докрай нерви, да потъва в мисли, без да забелязва никого, или да дава груби и заядливи отговори на всичко, което му се каже. Не че постоянно беше такъв. По-късно същата вечер, на вечеря, той се показва в съвсем различна светлина. Шегуваше се, смееше се, разказваше вицове и беше, за човек с неговите способности, доста остроумен. „Прекалено остроумен“ — помисли си Франки. Остроумието му беше някак неестествено и необичайно за него.

„Има доста странни очи — помисли тя. — Малко ме плашат.“

И все пак не можеше да подозира със сигурност точно Хенри Басингтън-френч в нещо? В онзи фатален ден в Марчболт е бил брат му, а не той.

Колкото до брат му, Франки се помъчи да си го представи с нарастващо любопитство. Според нея и Боби, мъжът беше убиец. Щеше да се срещне лице в лице с убиец.

Усети моментно изнервяне.

Но, в крайна сметка, можеше ли той да се досети?

Как би могъл по някакъв начин да я свърже с успешно извършеното престъпление?

„Сама си измислям тревоги“ — помисли си тя.

Роджър Басингтън-френч пристигна точно следващия следобед.

Франки не се срещна с него преди чая. Тя все още трябваше да „почива“ следобеда.

Когато излезе в градината, където бе сервиран чай, Силвия се усмихна:

— Ето я нашата болна. Братът на моя съпруг — лейди Франсис Дъруент.

Франки видя висок, строен мъж, малко над тридесетте, с много приятни очи. Въпреки че й стана ясно какво бе имал предвид Боби, когато бе казал, че той сигурно носи монокъл и има мустаци, тя самата бе по-склонна да види яркосиньото в очите му. Здрависаха се. Той каза:

— Чух как сте се опитали да съборите стената на градината.

— Ще призная — отговори Франки, — че съм най-лошият шофьор на света. Но карах една ужасно стара таратайка. Собствената ми кола бе излязла от строя и купих евтино една, втора употреба.

— Един много красив млад лекар я извади от развалините — каза Силвия.

— Беше доста приятен — съгласи се Франки.

В този момент се появи Томи и се хвърли към чичо си радостно писукане.

— Купи ли ми влакче? Каза, че ще ми купиш! Каза, че ще ми купиш!

— О, Томи, не се пита за подаръци! — скара му се Силвия.

— Всичко е наред, Силвия. Обещах му. Донесох ти влакчето, приятелче — той погледна към снаха си. — Хенри няма ли да пие чай?

— Най-вероятно не. Като че ли не се чувства много добре днес — в гласа ѝ имаше задавена нотка. После добави импулсивно. — О, Роджър, толкова се радвам, че се върна!

За миг той постави ръка на рамото ѝ.

— Всичко е наред, Силвия, скъпа.

След чая Роджър се заигра с влакчето с племенника си. Франки ги наблюдаваше с объркани мисли. Това със сигурност не беше човек, който блъска хора от скалите! Този чаровен млад мъж не можеше да е хладнокръвен убиец!

Но тогава тя и Боби трябва да са сбъркали напълно. Грешка, що се отнасяше до него, разбира се.

Сега тя беше сигурна, че Басингтън-френч не е блъснал Причард от скалата.

Тогава кой?

Все още беше убедена, че покойният е бил блъснат. Кой го е направил? И кой е сложил морфина в бирата на Боби?

При тази мисъл тя изведнъж си обясни особените очи на Хенри Басингтън-френч и зениците им като малки точки. Беше ли Хенри Басингтън-френч наркоман?

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

АЛЪН КАРСТЕЪРС

Странно наистина, тази теория се потвърди още на следващия ден и то от Роджър.

Играха тенис, после седнаха да изпият по една студена напитка. Разговаряха за най-различни неща и Франки все повече се поддаваше на чара на Роджър Басингтън-френч, който бе пътувал по целия свят. Семейният безделник, не можеше да не си го помисли тя, имаше всички предимства пред скучния си здравомислещ брат.

Двамата бяха замълчали докато тези мисли се въртяха из главата на Франки. Прекъсна ги Роджър — проговаряйки този път със съвсем различен тон:

— Лейди Франсис, ще направя нещо доста странно. Не са минали двадесет и четири часа, откакто ви познавам, но имам чувството, че вие сте единственият човек, от когото мога да поискам съвет.

— Съвет? — изненадано попита Франки.

— Да. Не мога да реша какво точно да направя — той млъкна. Беше се навел напред, клатеше ракета между колената си, а челото му беше леко сбърчено. Изглеждаше обезпокоен и разстроен.

— Става въпрос за брат ми, лейди Франсис.

— Да?

— Той взима наркотици. Сигурен съм.

— Какво ви кара да мислите така? — попита Франки.

— Всичко. Видът му. Странните промени в настроението му. А забелязахте ли очите му? Зениците приличат на точки.

— Забелязах — призна Франки. — Какво мислите, че взима?

— Морфин или някакъв опиат.

— Отдавна ли?

— Забелязах го преди около половин година. Спомням си, че много се оплакваше от безсъние. Не зная как е започнал да взима наркотика, но смятам, че сигурно е започнал веднага след това.

— Как се снабдява с тях? — попита Франки.

— Мисля, че му ги доставят по пощата. Не сте ли забелязали, че някои дни е особено изнервен и раздразнителен по време на чая?

— Да, забелязах.

— Подозирам, че това става, когато е привършил запаса и очаква нов. После, щом пристигне пощата в шест, влиза в кабинета си и се появява на вечеря в съвсем различно настроение.

Франки кимна. Тя си спомни, че понякога на вечеря разговорът беше неестествено остроумен.

— Но откъде пристига пратката? — попита тя.

— О, това не зная. Никой почтен лекар не би му го дал. В Лондон има, предполагам, различни пътища, по които можеш да се снабдиш, стига добре да си платиш.

Франки замислено кимна.

Спомни си, че бе казала нещо на Боби за банда контрабандисти на наркотици, а той й бе отговорил, че човек не може да смесва толкова много престъпления. Странно беше, че в разследването си толкова скоро се натъкнаха на нещо такова.

А още по-странното беше, че главният заподозрян насочи вниманието им към този факт. Това повече от всякога я накара да мисли, че Роджър Басингтън-френч не е замесен в убийството.

И все пак имаше нещо необяснимо с разменената снимка. Доказателството срещу него, напоси си тя, все още оставаше такова, каквото си беше. От другата страна стоеше единствено личността му. А винаги са казвали, че убийците са чаровници!

Тя пропъди тези мисли и се обърна към събеседника си.

— Защо ми казвате точно това? — попита откровено.

— Защото не зная какво да направя за Силвия — отговори простишко той.

— Мислите, че тя не знае?

— Разбира се, че не знае. Трябва ли да й кажа?

— Много е трудно...

— Трудно е. Ето защо си помислих, че можете да ми помогнете. Силвия има голяма слабост към вас. За никой от хората наоколо не я е много грижа, но вас е харесала отведнъж, така ми каза. Какво да правя, лейди Франсис? Ако й кажа, още повече ще усложня живота й.

— Ако тя знае, би могла да му повлияе — допусна Франки.

— Съмнявам се. Когато става дума за вземане на наркотици, никой, дори и най-близкият, няма никакво влияние.

— Това е доста неприятна гледна точка, нали?

— Факт е. Има начини, разбира се. Ако само Хенри даде съгласието си да постъпи на лечение, тук съвсем наблизо има клиника. Ръководи я д-р Никълсън.

— Но той никога не би дал съгласието си, нали?

— Може и да го даде. Ако хванеш един наркоман, когато изпитва силни угризения на съвестта, той ще направи нещо, за да се излекува. Струва ми се, че Хенри по-лесно може да се съгласи, ако мисли, че Силвия не знае. Ако се страхува, че тя може да научи. Ако лечението се окаже успешно — те го наричат „нерви“, разбира се — няма да е нужно тя да знае.

— Той трябва ли да замине, за да се лекува?

— Мястото, което имам предвид, е на около три мили оттук, на другия край на селото. Ръководи се от един канадец, д-р Никълсън. Много умен мъж, струва ми се. И за щастие Хенри го харесва. Тихо — идва Силвия.

Мисис Басингтън-френч се присъедини към тях думите:

— Доста сте поиграли?

— Три сета — отговори Франки. — И аз всеки път побеждавах.

— Играете много добре — каза Роджър.

— Аз съм ужасно мързелива за тенис — рече Силвия. — Трябва някой ден да поканим семейство Никълсън. Съпругата много обича да играе. Какво има? — тя долови погледа, който двамата си бяха разменили.

— Нищо. Просто тъкмо говорех за семейство Никълсън на лейди Франсис.

— По-добре я наричай Франки като мен — каза Силвия. — Не е ли странно, че когато един човек говори за някого или нещо, друг някой прави същото веднага след това?

— Те са канадци, така ли? — попита Франки.

— Той — да. Мисля, че тя е англичанка, но не съм сигурна. Тя е крехко, симпатично създание — много чаровна, с големи хубави тъжни очи. Нещо ме кара да мисля, че не е напълно щастлива. Там сигурно е доста потискащо.

— Той ръководи нещо като санаториум, нали?

— Да. Нервни заболявания и наркомания. Много добре се справя. Доста забележителен мъж.

— Харесваш ли го?

— Не — отговори рязко Силвия. — Не го харесвам. Изобщо не го харесвам.

По-късно тя показа на Франки снимка на очарователна жена с раздалечени очи, стояща до едно пиано.

— Това е Мойра Никълсън. Привлекателно лице, нали? Един мъж, който преди време дойде тук с наши приятели, беше напълно поразен от него. Мисля, че поиска да ѝ го представим.

Тя се засмя.

— Утре ще ги поканя на вечеря. Бих искала да зная какво мислите за него.

— За него?

— Да. Както ви казах, аз не го харесвам, но все пак той е доста привлекателен мъж.

Нещо в тона ѝ накара Франки бързо да я погледна, но Силвия Басингтън-френч се беше обърнала и изваждаше няколко увехнали цветя от една ваза.

„Трябва да си събера мислите“ — каза си Франки прокарвайки гребен през гъстата си тъмна коса, когато по-късно се обличаше за вечеря. „Освен това — добави решително тя — време е да направя няколко експеримента“.

Беше ли Роджър Басингтън-френч престъпникът, който те с Боби предполагаша, че е, или не. Дватамата споделяха мнението, че човекът, който се беше опитал да отстрани Боби, има лесен достъп до морфин. До известна степен това се отнасяше до Роджър Басингтън-френч. Щом брат му получаваше пратки морфин по пощата, за Роджър би било съвсем лесно да вземе някой пакет и да го използва.

„Важно — написа Франки на лист хартия. — 1 — да се установи къде е бил Роджър на 16-и — денят, когато бе отровен Боби.“

Стори ѝ се, че вижда начин, по който напълно да изясни това.

„2 — продължи тя — да му покажа снимка на мъртвия и да наблюдавам реакцията, ако има такава. Да се отбележи също дали Р. Б. Ф. е бил тогава в Марчболт.“

Чувстваше леко безпокойство във връзка с второто решение. Това означаваше да се издаде. От друга страна, трагедията се бе случила

там, където тя живееше, и би било напълно естествено да го спомене.

Тя смачка листа хартия и го изгори.

По време на вечерята съвсем непринудено започна с първа точка от плана си.

— Знаете ли — каза тя на Роджър, — все ми се струва, че сме се срещали и по-рано. И то не много отдавна. Не бяхте ли случайно на партито у лейди Шейн в Кларидж? На шестнадесети.

— Не може да е било на шестнадесети — намеси се бързо Силвия. — Тогава Роджър беше тук. Спомням си, защото същия ден имахме детски празник и просто не зная какво щях да правя без Роджър.

Тя го погледна с признателност и той й се усмихна.

— Мисля, че никога по-рано не съм ви срещал — каза замислено той на Франки и добави: — Сигурен съм, че ако ви бях срещнал, щях да ви запомня.

Каза го доста мило.

„Първа точка е изпълнена — помисли си Франки. — В деня, когато Боби бе отровен, Роджър Басингтън-френч не е бил в Уелс.“

По втората точка заговориха съвсем леко, малко след това. Франки поведе разговора към провинцията, към нейната скука и интереса, който някое местно събитие предизвиква.

— Миналия месец при нас един мъж падна от скалата — отбеляза тя. — Всички бяхме безкрайно развълнували. Отидох на следствието, изпълнена с любопитство, но в действителност то се оказа много скучно.

— Това не стана ли в едно село, Марчболт? — изведнъж попита Силвия.

Франки кимна.

— Замъкът Дъруент е само на около седем мили от Марчболт — обясни тя.

— Роджър, това сигурно е бил твоят човек — извика Силвия.

Франки го погледна въпросително.

— Аз бях на местопроизшествието — отговори Роджър. — Стоях при трупа докато дойде полицията.

— Мислех, че един от синовете на викария е стоял при него — възрази Франки.

— Той трябваше да отиде да свири на орган или нещо такова, така че аз го смених.

— Колко странно — каза Франки. — Чух, че още някой е бил там, но не разбрах името му. Значи сте били вие.

Създаде се атмосфера главно в духа на: „Колко любопитно! Колко е малък светът!“. Франки имаше чувството, че се справя много добре.

— Може би там сте ме видели, в Марчболт? — предположи Роджър.

— Всъщност, по време на произшествието аз не бях там — уточни Франки. — Върнах се от Лондон два дни по-късно. Вие бяхте ли на следствието?

— Не. Заминах за Лондон сутринта след трагедията.

— Беше му хрумнала абсурдната идея да купува къща там — каза Силвия.

— Пълна глупост — потвърди Хенри Басингтън-френч.

— Не съвсем — добродушно каза Роджър.

— Знаеш много добре, Роджър, че щом я купеше, веднага щяха да те прихванат и отново да заминеш за чужбина.

— О! Все някой ден ще си остана у дома, Силвия.

— Ако стане така, по-добре се засели близо до нас — каза Силвия. — Не отивай в Уелс.

Роджър се засмя. После се обърна към Франки.

— Нещо интересно около злополуката? Не се оказа, че е самоубийство или нещо такова?

— О, не, всичко беше отегчително ясно и никакви ужасени роднини дойдоха и идентифицираха мъжа. Оказа се, че бил на обиколка. Много тъжно, наистина, защото беше много красив. Видяхте ли снимката във вестниците?

— Мисля, че да — отговори несигурно Силвия, — но не си спомням.

— Горе имам изрезка от нашия местен вестник.

Франки бе изпълнена с нетърпение. Качи се тичешком по стълбите и се върна с изрезката. Подаде я на Силвия. Роджър дойде и погледна през рамото ѝ.

— Не мислите ли, че изглежда добре? — попита Франки.

— Доста — отговори Силвия. — Много прилича на онзи човек, Алън Карстеърс. Не мислиш ли, Роджър? Като че ли преди ти каза същото.

— Тук изглежда до известна степен като него — съгласи се Роджър. — Но в действителност нямаше много голяма прилика.

— Не може да се разбере по снимка от вестник, нали? — върна Силвия изрезката.

Франки се съгласи.

Заговориха за други неща.

Франки си легна, без да е изяснила нищо. Всеки бе реагирал напълно естествено. Това, че Роджър е търсил къща, не беше тайна.

Единственото нещо, до което бе успяла да се добере, беше едно име. Алън Карстеърс.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Д-Р НИКЪЛСЪН

Франки се зае със Силвия на следващата сутрин.

Тя започна с безгрижния въпрос:

— Как беше името на онзи мъж, който споменахте снощи? Алън Карстеърс, така ли? Имам чувството, че съм чувала това име преди.

— Предполагам, че сте го чували. Той беше много известен, струва ми се. Канадец е — естествоизпитател, ловец на едър дивеч и пътешественик. В действителност аз не го познавам. Едни наши приятели, семейство Ривингтън, го доведоха един ден тук на обяд. Много привлекателен мъж — едър, загорял и с хубави сини очи.

— Сигурна съм, че съм чувала за него.

— Никога по-рано не е бил в Англия, доколкото зная. Миналата година бил на пътешествие из Африка с онзи милионер, Джон Савидж, който си мислеше, че е болен от рак, и се самоуби по трагичен начин. Карстеърс беше обиколил целия свят. Източна Африка, Южна Америка — просто навсякъде, струва ми се.

— Изглежда, че е бил личност, доста склонна към приключения — предположи Франки.

— Да, така е. Много привлекателен.

— Забавно — такъв човек да прилича на мъжа, който падна от скалата в Марчболт — каза Франки.

— Чудя се всеки ли си има двойник.

Те сравниха подобни случаи, цитирайки Адолф Бек и споменавайки влака от Лион. Франки се стараеше да не се интересува повече от Алън Карстеърс. Ако проявеше прекомерен интерес към него, това щеше да е фатално. В собственото си съзнание обаче тя чувстваше, че напредва. Беше напълно убедена, че жертвата от Марчболт е бил Алън Карстеърс. Той отговаряше на всички условия. Нямаше близки приятели и роднини в тази страна и бе малко вероятно изчезването му да се забележи за известно време. Отсъствието на един мъж, който често пътува до Източна Африка и Южна Америка, не би

се почувствало веднага. Още повече, съобрази Франки, макар Силвия Басингтън-френч да бе забелязала приликата със снимката във вестника, на нея и през ум не ѝ минаваше, че това наистина е същият мъж.

„Доста интересен вид психология — помисли си Франки. — Ние рядко подозираме, че хора, с които се е случило нещо, са тези, с които наистина сме се срещали.“

Много добре тогава. Мъртвият беше Алън Карстеърс. Следващата стъпка бе да узнае повече за него. Връзката му с рода Басингтън-френч изглежда не беше особено силна. Тук съвсем случайно са го довели приятели. Как се казваха? Ривингтън. Франки запомни това име с намерение да го използва по-късно.

То със сигурност беше нещо, което можеше да се разследва. Но би било добре да се върви бавно. За Алън Карстеърс трябваше да се прави много дискретно разследване.

„Не искам да бъда отровена или ударена по главата — помисли си с гримаса Франки. — Те бяха напълно готови да ликвидират Боби за нищо и половина...“

Мислите ѝ стигнаха до фразата, от която започна всичко. Евънс! Кой беше Евънс? Каква беше ролята на Евънс?

„Банда, търгуваща с наркотици“ — реши Франки. Може би някакъв родственик на Карстеърс е бил измамен и той е решил да приключи. Може би е дошъл в Англия с такова намерение. Евънс може да е бил един от бандата, който е напуснал и е отишъл да живее в Уелс. Карстеърс е подкупил Евънс да предаде другите, Евънс се е съгласил, Карстеърс е дошъл тук, за да се види с него, някой го е проследил и го е убил.

Беше ли този някой Роджър Басингтън-френч? Изглеждаше доста невероятно. Семейство Кейман бяха много по-близо до това, което Франки си представяше като банда контрабандисти на наркотици.

И все пак — тази снимка. Само да имаше някакво обяснение за тази снимка!

Същата вечер д-р Никълсън и съпругата му щяха да дойдат на вечеря. Франки тъкмо привършваше тоалета си, когато чу, че колата им спря пред външната врата. Прозорецът ѝ гледаше от тази страна и тя надникна.

Един висок мъж тъкмо слизаше от тъмносин Талбът откъм страната на шофьора.

Франки се прибра замислена.

Карстеърс е бил канадец. Д-р Никълсън беше канадец. Д-р Никълсън имаше и тъмносин Талбът.

Абсурдно е, разбира се, да се гради нещо върху това, но то не навеждаше ли просто на размисъл?

Д-р Никълсън беше едър мъж, чието поведение издаваше потенциална сила. Говореше бавно и като цяло казваше много малко, но някак съумяваше да направи всяка дума да звучи като нещо важно. Носеше очила с голям диоптър и зад тях бледосините му очи проблясваха замислено.

Съпругата му беше крехко създание на около двадесет и седем години, хубава, всъщност красавица.

„Изглежда леко нервна — помисли си Франки, — и бъбри доста възбудено, сякаш за да скрие това.“

— Чух, че сте претърпели произшествие, лейди Франсис — каза д-р Никълсън точно когато сядаше до нея на масата за вечеря.

Франки разказа за катастрофата. Учуди се защо се чувства толкова нервна, докато правеше това. Докторът проявяваше съвсем естествен интерес. Защо тя имаше чувството, че се оправдава срещу обвинение, което не бе отправено? Имаше ли някаква причина, за Бога, заради която докторът да се съмнява в катастрофата?

— Ужасно неприятно — каза той, когато тя привърши може би доста по-подробния от необходимото разказ. — Но явно сте се възстановили много добре.

— Смятам, че все още не е излекувана. Затова е при нас — каза Силвия.

Погледът на доктора се спря на Силвия. На устните му се появи нещо подобно на много лека усмивка, но почти незабавно изчезна.

— Тя трябва да остане при вас колкото е възможно по-дълго — сериозно каза той.

Франки седеше между своя домакин и д-р Никълсън. Тази вечер Хенри Басингтън-френч определено не беше в настроение. Седеше със скръстени ръце, не ядеше почти нищо и не участваше в разговора.

Мисис Никълсън, която седеше до него, явно се затрудняваше и се обърна към Роджър с видимо облекчение. Говореше му разсеяно и

Франки забеляза, че очите ѝ почти не се отделяха от лицето на съпруга ѝ.

Д-р Никълсън говореше за живота на село.

— Знаете ли какво е култура, лейди Франсис?

— Имате предвид начетеност? — попита доста озадачена Франки.

— Не, не. Говорех за бактерии. Те се развиват в специално приготвен серум. Селото, лейди Франсис, е нещо подобно. Има време, пространство и безкрайно свободно време — разбирате ли, подходящи условия за развитие.

— Лоши неща ли имате предвид? — попита Франки.

— Зависи от това какъв зародиш ще бъде посят, лейди Франсис.

„Ужасен разговор“ — помисли си Франки. Не разбираше защо я кара да се чувства зловещо, но беше така!

Тя каза несериозно:

— Навярно у мен са се развили само лоши качества.

Той я погледна и каза спокойно:

— О, не, не мисля така, лейди Франсис. Според мен вие винаги ще бъдете на страната на закона и реда.

Имаше ли леко наблягане на думата закон?

Мисис Никълсън изведнъж се намеси от другата страна на масата.

— Мъжът ми се гордее със способността си да преценява от пръв поглед.

Д-р Никълсън леко кимна с глава.

— Съвсем вярно, Мойра. Интересуват ме дребните неща — обърна се отново към Франки: — Чух за вашето произшествие, знаете ли. Едно нещо в него силно ме заинтригува.

— Да? — каза Франки, сърцето ѝ в миг се разтуптя.

— Докторът, който е минал. Този, който ви е довел тук.

— Да?

— Вероятно е бил странен човек — да обърне колата си, преди да се притече да ви спаси.

— Не разбирам.

— Естествено, че не разбирате. Била сте в безсъзнание. Но младият Рийвс, момчето с колелото, е идвало откъм Стейвърли и не го е надминал никой и все пак, когато е заобиколил ъгъла, е открил

разбитата кола, а колата на доктора била насочена в същата посока, в която се е движил той — за Лондон. Разбирате ли какво имам предвид? Докторът не е идвал от посоката на Стейвърли, значи трябва да е дошъл по другия път, надолу по хълма. Но в този случай колата му би трябвало да е обърната към Стейвърли. А тя не е била. Тогава той сигурно я е обърнал.

— Ако не е дошъл от Стейвърли преди известно време — каза Франки.

— Тогава колата му би трябвало да е стояла там, когато сте се спускали по хълма. Беше ли така?

Бледосините очи я погледнаха много съсредоточено през силните очила.

— Не си спомням — отговори Франки. — Не мисля.

— Говориш като детектив, Джеспър — намеси се мисис Никълсън. — И то за нищо и никакво.

— Интересувам се от дребните неща — каза Никълсън. Той се обърна към домакинята си и Франки въздъхна облекчено.

Защо я разпита по този начин? Откъде знаеше всичко за произшествието? „Дребните неща ме интересуват“, казваше. Какво се криеше зад всичко това? Франки си спомни тъмносиния Талбът и факта, че Карстеърс е бил канадец. Струваше й се, че д-р Никълсън е страшен човек.

Тя избегна контакта си с него след вечеря и се присламчи до нежната, крехка мисис Никълсън. Забеляза, че през цялото време очите на мисис Никълсън гледаха съпруга й. Любов или страх беше това, учуди се Франки?

Никълсън заговори със Силвия, а в десет и половина кимна на жена си и станаха да си вървят.

— Е — каза Роджър, след като те си тръгнаха, — какво мислите за д-р Никълсън? Много силна личност, нали?

— Също като Силвия — отговори Франки. — Не мисля, че ми допадна много. Повече харесах нея.

— Добре изглежда, но е малко луда — каза Роджър. — Или го боготвори, или изпитва смъртен страх от него, не знам кое от двете.

— И аз това се чудя — съгласи се Франки.

— Не го харесвам — обади се Силвия, — но трябва да отбележа, че у него има доста... сила. Предполагам, че лекува наркомани по

твърде изумителен начин. Хора, чиито роднини са напълно отчаяни. Идват при него като последна надежда и излизат напълно излекувани.

— Да — извика изведнъж Хенри Басингтън-френч. — А знаете ли какво става там? Знаете ли ужасното страдание и душевната мъка? Един човек взема наркотици и му ги прекъсват — прекъсват му ги... и той направо луд полудява поради липсата им и си удря главата в стената. Ето това прави вашият „силен“ доктор, изтезава хората, изтезава ги... праща ги в ада... кара ги да полудеят...

Беше се разтреперил. Изведнъж се обърна и излезе от стаята.

Силвия Басингтън-френч изглеждаше уплашена.

— Какво му става на Хенри? — учудено каза тя. — Изглежда много разстроен.

Франки и Роджър не посмяха да се погледнат.

— Не изглеждаше добре цялата вечер — позволи си Франки.

— Да. Забелязах това. Напоследък е много унил. Искане ми се да не се беше отказвал от ездата. О, впрочем д-р Никълсън покани Томи утре, но не ми е много приятно той да ходи там — при всичките тези странни нервноболни и наркомани.

— Не мисля, че докторът ще му позволи да влезе в контакт с тях — каза Роджър. — Изглежда много обича децата.

— Да, мисля, че е разочарован, че няма собствени. Вероятно и тя също. Изглежда много тъжна — и доста крехка.

— Като някоя тъжна Мадона — каза Франки.

— Да, това я определя съвсем точно.

— Щом д-р Никълсън е толкова привързан към деца, предполагам, е бил на детския ви празник? — подхвърли Франки.

— За жалост точно тогава го нямаше един-два дни. Мисля, че беше в Лондон на някакво съвещание.

— Разбирам.

Качиха се да си лягат. Преди да заспи, Франки писа на Боби.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

ОТКРИТИЕ

Времето на Боби беше минало досадно. Наложеното му бездействие беше съвсем непоносимо. Не му харесваше да стои кротко в Лондон и да не прави нищо.

По телефона му се бе обадил Джордж Абъртнот, който с няколко лаконични думи му каза, че всичко е минало добре. Два дни по-късно той получи писмо от Франки, което донесе нейната прислужница. Тя го получила в къщата на лорд Марчингтън в града.

Оттогава не бе получавал никакви вест.

— Имаш писмо! — извика Беджър.

Боби излезе развълнувано, но писмото беше адресирано с почерка на баща му и с клеймо Марчболт.

В същия момент обаче видя спретнатата, наметната с черна мантия фигура на прислужницата на Франки, която се задаваше по улицката. След пет минути разкъса плика с второто писмо на Франки:

Скъпи Боби,

Мисля, че е време да дойдеш. Предупредила съм вкъщи да ти дадат Бентлито, когато го поискаш. Намери шофьорска униформа — нашите са тъмнозелени. Пиши я на сметката на баща ми в „Херъдс“^[1]. Най-добре е да бъдем безупречни в детайлите. Гледай да се справиш добре с мустаците. Те придават огромна разлика на всяко лице.

Ела тук и ме потърси. Може да ми донесеш фиктивна бележка от баща ми. Докладвай, че колата вече е в пълна изправност. Гаражът тук побира само две коли и тъй като в него стоят семейният Даймлер и двуместният автомобил на Роджър Басингтън-френч, той за щастие е пълен, така че ти ще отседнеш в Стейвърли.

На място се постарай да се добереш, до каквато можеш информация — специално за д-р Никълсън, който завежда клиника за наркомани. Няколко подозрителни подробности за него: има тъмносин Талбът, не си е бил вкъщи на 16-и, когато в твоята бира беше сложена отрова и също така прояви подчертан интерес към обстоятелствата около моята катастрофа.

Мисля, че идентифицирах трупа!!!

Au revoir

С обич от твоята успешно претърпяла мозъчно сътресение?

Франки

P.S. Ще изпратя писмото лично.

Боби подскочи от щастие.

Хвърляйки работните си дрехи и съобщавайки нетърпеливо на Беджър, че незабавно заминава, той вече почти бе тръгнал, когато си спомни, че все още не е прочел писмото от баща си. Направи го с доста съдържан ентусиазъм, той като писмата на викария бяха изпълнени повече с морални наставления, отколкото приятни неща, и излъчваха християнско смирение, което беше много потискащо.

Викарият добросъвестно съобщаваше новини за това как вървят нещата в Марчболт, описваше неприятностите си с органиста и обясняваше безбожното поведение на един от своите епископи. Преподвързването на книгите с химните също бе засегнато. И викарият се надяваше, че Боби се справя мъжки с работата, опитва се да напредне в нея и оставаше негов вечно любящ баща.

Имаше послепис.

Между другото, идвал е някакъв мъж, който е питал за адреса ти в Лондон. Точно тогава бях излязъл и той не е оставил името си. Мисис Робъртс го описа като висок, попрегърбен джентълмен с пенсне. Изглежда много е съжалявал, че те няма и много искал да те види отново.

Висок, попрегърбен мъж с пенсне. Боби се опита да си спомни кой от познатите му можеше да отговаря на това описание, но не можа.

Изведнъж в главата му се появи подозрение. Беше ли това началото на нов опит за покушение върху живота му? Бяха ли това тайнствени врагове — или враг — опитващи се да го премахнат?

Той седеше, без да помръдва, потънал в сериозен размисъл. Те, които и да бяха, току-що са открили, че той е напуснал селото. Нищо неподозираща, мисис Робъртс бе дала новия му адрес.

Така че, които и да бяха, те вече вероятно наблюдаваха мястото. Ако излезе, щяха да го проследят, а така както стояха нещата в този момент, това беше неподходящо.

— Беджър — каза Боби.

— Да, старче.

— Ела тук.

Следващите пет минути прекараха в мъжка работа. След десет минути Беджър можеше да повтори указанията наизуст.

Когато той научи добре ролята си, Боби се качи в двуместния Фиат, модел 1902 г. и тръгна бързо по уличката. Паркира Фиата на площад „Свети Джеймс“ и отиде право в клуба си. Оттам завъртя няколко телефона и след два часа му бяха доставени няколко пакета. Накрая, към три и половина, един шофьор с тъмнозелена униформа премина по площад „Свети Джеймс“ и се качи бързо в Бентлито, паркирано там около час и половина по-рано. Човекът, който обслужваше паркинга, му кимна — джентълменът, слязъл от колата, му бе обяснил с леко заекване, че неговият шофьор ще я вземе съвсем скоро.

Боби включи амбреажа и потегли елегантно. Изоставеният Фиат все още стоеше скромно и очакваше собственика си.

Въпреки че все повече падаше духом, Боби започна да се забавлява. Насочи се на север, не на юг, и не след дълго мощната машина пътуваше по главното северно шосе.

Това бе само една извънредна предпазна мярка, която той взимаше. Беше напълно сигурен, че не го следят. След малко зави наляво и тръгна по заобиколни пътища към Хемпшир.

Точно след час Бентлито спря пред Мероуей Корт с важен и изряден шофьор на волана.

— Ето я и колата, — възкликна радостно Франки и изтича на външната врата. Силвия и Роджър излязоха с нея.

— Всичко наред ли е, Хокинс?

Шофьорът докосна шапката си за поздрав.

— Да, милейди. Напълно е ремонтирана.

— Значи е наред.

Шофьорът извади бележка.

— От негово благородие, милейди.

Франки я взе.

— Ще отседнеш в... как се казваше... „Енглърс Армс“ в Стейвърли, Хокинс. Сутрин ще телефонирам, ако ми трябва кола.

— Много добре, ваше благородие.

Боби отстъпи, обърна се и потегли надолу по шосето.

— Толкова съжалявам, че нямаме място тук — каза Силвия. — Каква хубава кола.

— Това чудо може да вдигне огромна скорост — каза Роджър.

— Вдигам — призна Франки.

Тя беше доволна, че на лицето на Роджър не се появи и най-малък признак, че е познал Боби. Щеше да изненада, ако се беше появил. Тя самата не би познала Боби, ако го бе срещнала случайно. Малките мустачки изглеждаха съвсем естествено и заедно със стегнатото поведение, нехарактерно в действителност за Боби, завършваха маскировката, подсилена от шофьорската униформа.

Гласът също така бе идеален и съвсем различен истинския глас на Боби. Франки започна да мисли, че Боби е много по-талантлив отколкото тя допускаше.

Междувременно Боби се настани безпрепятствено в стаята си в „Енглърс Армс“.

Той трябваше да играе ролята на Едуард Хокинс, шофьор на лейди Франсис Дъруент.

За поведението на един шофьор в частния живот Боби беше изключително зле осведомен, но смяташе, че демонстрирането на високомерие няма да е излишно. Опита да се чувства нещо повече от другите и да действа подобаващо. Възхищението на различни млади жени, работещи в „Енглърс Армс“ имаше определено стимулиращ ефект и той скоро установи, че Франки и нейното произшествие се бяха превърнали в първостепенна тема на разговор в Стейвърли

откакто се беше случило. Боби се отпусна пред собственика, едър добряк на име Томас Аскю, който му даваше възможност да получава информация.

— Младият Рийвс е бил там и е видял какво се е случило — съобщи мистър Аскю.

Боби благослови естествената склонност към лъжи на младежа. Прочутата катастрофа сега бе потвърдена от очевидец.

— Помислил, че е дошъл последният му миг — продължи мистър Аскю. — Колата идвала право срещу него надолу по хълма и после се ударила в отсрещната стена. Цяло чудо, че младата дама не е била убита.

— Не е лесно току-така да се убие нейно благородие — каза Боби.

— Много злополуки е претърпяла, така ли?

— Имала е късмет — отговори Боби. — Но ви уверявам, мистър Аскю, че когато нейно благородие седне на волана вместо мен, както прави понякога, е, тогава наистина ми се струва, че последният ми миг е настъпил.

Няколко души поклатиха мъдро глави и казаха, че не се учудват, че е точно както си бяха мислили.

— Това местенце тук е чудесно, мистър Аскю — каза мило и ласкателно Боби. — Много хубаво и уютно.

Мистър Аскю изрази задоволство.

— Мероуей Корт ли е единствената голяма къща в околността?

— Е, и Грейндж, мистър Хокинс. Не че е точно къща. Там не живее никой. Не, стоя празна с години, докато този американски доктор не я взе.

— Американски доктор?

— Точно така, Никълсън му е името. И ако питате мен, мистър Хокинс, странни нещица стават там.

На това място кръчмарката отбеляза, че от д-р Никълсън й настръхвала косата.

— Странни нещица ли, мистър Аскю? — попита Боби. — Какво искате да кажете?

Мистър Аскю мрачно поклати глава.

— Става, че по-хубаво да не попадаш там. Има разни, изоставени от близките си. Уверявам ви, мистър Хокинс, такива

стонове, ужасни викове и писъци се разнасят оттам, че няма да повярвате.

— Полицията защо не се намеси?

— Ами, виждате ли, те предполагат, че това е редно. Нервноболни и разни такива. Умопобъркани, които не са толкова опасни. Докторът е джентълмен и всичко си е съвсем, съвсем наред, така да се каже... — тук хотелиерът скри лицето си в една халба и изплува отново, клатейки глава с голямо съмнение.

— О! — каза Боби мрачно и разбиращо. — Ако знаехме всичко, което става по тези места — и той също заби глава в едно канче.

Кръчмарката се намеси енергично.

— Това казвам аз, мистър Хокинс. Какво става там? Ами, една нощ едно бедно младо създание избяга — беше по нощница — и докторът с две медицински сестри излязоха да я търсят. „О, не им позволявайте да ме върнат обратно!“ Така крещеше тя. Покъртително беше. И че била богата и роднините ѝ я затворили там. Но те я върнаха обратно и докторът обясни, че имала мания за преследване — така го нарече. Нещо такова, че мисли, че всеки е срещу нея. Но често съм се чудила — да, така е. Често съм се чудила.

— А! — възкликна мистър Аскю. — Лесно е да се каже...

Някой от присъстващите каза, че не се знаело какво става в тези места. Друг се съгласи, че е вярно.

Накрая всички се пръснаха и Боби обяви намерението си да се поразтъпче, преди да си легне.

Той знаеше, че Грейндж се намира на другия край на селото и се отпрати в тази посока. Това, което беше чул вечерта, изглежда изостри вниманието му. Много от тези неща, разбира се, биха могли да се окажат неверни. На село обикновено имаше предразсъдъци към новодошлите, още повече ако новодошлият е от друга националност. Щом Никълсън завеждаше клиника за наркомани, естествено е отвътре да се разнасят странни звуци — биха могли да се чуват и стенания, и дори викове на ужас, без да има особена причина за това. Но както и да е, разказът за избягалото момиче неприятно смути Боби.

Дали пък Грейндж не беше място, където затварят хората против волята им? Може би една значителна част от заболяванията се използваша за камуфлаж.

На това място от размислите си Боби се озова пред висока стена с врати от ковано желязо. Приблужи се до тях и леко натисна едната. Беше заключена. Добре, в крайна сметка защо не?

И все пак, докосването на тази заключена врата, но някакъв начин породя у него леко злокобно чувство. Мястото приличаше на затвор.

Той продължи малко по-нататък по пътя, оглеждайки стената. Дали можеше да се прехвърли през нея?

Стената беше гладка и висока и нямаше никакви издатини. Той поклати глава. Изведнъж се озова пред малка вратичка. Натисна я без особена надежда. За негова изненада, тя се поддаде. Не беше заключена.

„Да хвърля един поглед тук“ — помисли си Боби и се ухили.

Вмъкна се вътре и внимателно затвори вратата след себе си.

Озова се на пътечка, водеща през някакъв храста лак. Тръгна по нея, следвайки завоите — всъщност напомняше на Боби тази от „Алиса в огледалния свят“.

Изведнъж, без някакво предупреждение, тя рязко извиваше и той се озова на открито, близо до къщата. Беше лунна нощ и мястото бе ясно осветено. Боби бе излязъл на осветеното пространство, преди да успее да спре.

В същия момент от къщата се зададе женска фигура. Стъпваше много леко като се оглеждаше с предпазливостта на подгонено животно — или така се стори на наблюдаващия Боби. Изведнъж тя замръзна на място и се олюля, сякаш щеше да падне.

Боби се спусна и я подкрепи. Устните ѝ бяха побелели и на него му се стори, че никога по-рано не бе виждал такъв страх, изписан на човешко лице.

— Всичко е наред — успокои я той много тихо. — Всичко е наред.

Момичето, защото тя беше почти момиче, притвори очи и прошепна:

— Толкова се страхувам. Толкова много се страхувам.

— Какво има? — попита Боби.

Момичето само поклати глава и повтори тихо:

— Толкова се страхувам. Толкова много се страхувам.

Изведнъж тя сякаш долови някакъв звук. Отдръпна се от Боби. После се обърна към него:

— Бягайте. Бягайте веднага!

— Искам да ви помогна — каза Боби.

Тя го погледна за миг със странно търсец поглед сякаш изучаваше душата му. После поклати глава.

— Никой не може да ми помогне.

— Аз мога — отговори Боби. — Ще направя нещо. Кажете ми какво е това, което така ви е изплашило.

Тя поклати глава.

— Не сега. О, побързайте! Те идват. Не можете да ми помогнете, ако не тръгнете сега. Веднага... веднага.

Боби отстъпи пред нейната настоятелност.

— Аз съм в „Енглърс Армс“ — прошепна той и хукна обратно по пътеката. Последното, което видя, бе един настоятелен жест, подканващ го да побърза.

Внезапно чу стъпки по пътеката пред себе си. Някой се приближаваше откъм малката врата. Боби бързо се скри в храстите.

Не беше сгрешил. Един мъж идваше по пътеката. Той спря близо до Боби, но беше много тъмно, за да може младежът да види лицето му.

Когато отмина, Боби продължи пътя си. Чувстваше, че тази вечер нищо повече не би могъл да направи.

Така или иначе главата му се бе замаяла. Защото той бе разпознал момичето — разпознал я бе без всякакво съмнение.

Беше я видял на снимката, която така тайнствено бе изчезнала.

---

[1] Верига скъпи универсални магазини. — Б.р. ↑

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

БОБИ СЕ ПРЕВРЪЩА В АДВОКАТ

— Мистър Хокинс?

— Да — каза Боби, гласът му прозвуча неясно, защото бе напълнил устата си с бекон и яйца.

— Търсят ви по телефона.

Боби набързо отпи глътка кафе, избърса устата си стана. Телефонът се намираше в тесен, мрачен коридор. Той вдигна слушалката.

— Ало — каза гласът на Франки.

— Ало, Франки — възкликна непредпазливо Боби.

— На телефона е лейди Франсис Дъруент — студено изрече гласът. — Хокинс ли е?

— Да, милейди.

— Искam колата в десет часа. Отивам в Лондон.

— Много добре, ваше благородие — Боби затвори телефона.

„Кога човек казва «милейди» и кога «ваше благородие»? — замисли се той. — Трябва да зная, но не зная. Ето по нещо такова един истински шофьор или иконом ще ме хване“.

От другата страна Франки постави слушалката и се обърна към Роджър Басингтън-френч:

— Толкова е досадно, че днес трябва да пътувам за Лондон. Само заради капризите на баща ми.

— Все пак, нали ще се върнете довечера? — попита Роджър.

— О, да.

— Мислех си дали да не ви помоля да ме откарате до града — небрежно каза Роджър.

Франки направи една почти незабележима пауза, преди да отговори с явна готовност.

— Но, разбира се, — каза тя.

— Обаче като размислих реших, че няма защо да пътувам днес — продължи Роджър. — Хенри изглежда още по-странно от

обикновено. Никак не обичам да оставям Силвия сама с него.

— Зная — отговори Франки.

— Вие ли ще карате? — неочаквано попита Роджър, когато се отдалечиха от телефона.

— Да, но ще взема Хокинс. Трябва да напазарувам някои неща и е досадно ако караш сам — не можеш да оставиш колата, където си искаш.

— Да, разбира се.

Той не каза нищо повече. Когато колата пристигна Роджър излезе на вратата да я изпрати.

— Довиждане — каза Франки.

При създадите се обстоятелства тя реши да не се ръкува, но Роджър взе ръката ѝ и я поддържа за момент.

— Ще се върнете нали? — каза той със странна настойчивост.

Франки се засмя.

— Разбира се. Искях да кажа само довиждане до довечера.

— Не допускайте повече произшествия.

— Ще оставя Хокинс да кара, ако предпочитате.

Тя седна до Боби, който докосна каскета си. Колата тръгна по алеята, а Роджър все още стоеше на стъпалата и гледаше след нея.

— Боби — каза Франки, — мислиш ли, че е възможно Роджър да си пада по мен?

— Така ли е? — попита Боби.

— Е, просто се чудя.

— Предполагам, че познаваш симптомите доста добре — каза Боби, но говореше разсеяно. Франки го погледна бързо.

— Случило ли се е нещо? — попита тя.

— Да, случи се. Франки, открих оригинала на снимката!

— Искаш да кажеш... тази... тази, за която толкова много говореше, която е била в джоба на мъртвия?

— Да.

— Боби! Имам да ти казвам много неща, но нищо толкова вълнуващо. Къде я откри?

Боби извърна глава през рамо.

— В болницата на д-р Никълсън.

— Разкажи ми.

Внимателно и с най-големи подробности Боби описа събитията от предишната вечер. Франки слушаше занемяла.

— Значи сме на правилната следа — каза тя. — Д-р Никълсън наистина е замесен! Боби, страх ме от този мъж.

— Как изглежда той?

— О, едър и властен — и гледа втренчено. Много внимателно зад очилата. Имаш чувството, че знае всичко за теб.

— Кога се запозна с него?

— Дойде на вечеря.

Тя описа вечерята и настойчивото желание на д-р Никълсън да научи подробности за нейното „произшествие“.

— Имах чувството, че подозира — завърши тя.

— Наистина е странно, че се е интересувал от такива подробности — потвърди Боби. — Какво мислиш, че стои в дъното на цялата тази работа, Франки?

— Ами започвам да мисля, че твоето предположение за банда, търгуваща с наркотици, към което през цялото време бях толкова скептична, като че ли не е съвсем лошо хрумване.

— И д-р Никълсън е шеф на бандата?

— Да. Тази история с болницата би била много добро прикритие за неща от този род. Там той съвсем легално получава наркотици. Заблуждава, че лекува наркомани, а в действителност може би ги снабдява с опиатите.

— Изглежда доста правдоподобно — съгласи се Боби.

— Не съм ти разказала още за Хенри Басингтън-френч.

Боби изслуша описанието за склонностите на нейния домакин.

— Жена му не подозира ли?

— Сигурна съм, че не.

— Какво представлява тя? Интелигентна ли е?

— Мисля, че не точно. Не, предполагам не особено. Но в определени моменти изглежда много умна. Открита, приятна жена.

— А нашият Басингтън-френч?

— Виж, тук съм напълно озадачена — бавно изрече Франки. — Според теб, Боби, възможно ли е напълно да грешим по отношение на него?

— Глупости! — възкликна Боби. — Ние изчислихме всичко и решихме, че той е отрицателният герой пиесата.

— Заради снимката?

— Заради снимката. Никой друг не би могъл да размени снимките.

— Зная — каза Франки. — Но това е единствената улика, която имаме срещу него.

— Тя е напълно достатъчна.

— Предполагам. И все пак...

— Да?

— Не зная. Но имам странното усещане, че е невинен, че не е замесен в тази история.

Боби я погледна студено.

— Какво точно каза — той ли си пада по теб или ти си падаш по него? — попита той любезно.

Франки се изчерви.

— Не ставай смешен, Боби. Чудя се само дали няма някакво невинно обяснение, това е всичко.

— Не виждам какво може да бъде. Особено сега, когато открихме, че момичето от снимката живее наблизо. Това като че ли решава въпроса. Само да имаме някаква представа кой е мъртвецът...

— О, но аз зная. Писах ти за това. Почти съм сигурна, че убитият е бил някой си Алън Карстеърс.

Още веднъж тя се впусна да разказва.

— Знаеш ли, ние наистина напредваме — каза Боби. — Сега трябва да се опитаме, повече или по-малко, да възстановим престъплението. Нека изложим фактите, с които разполагаме, и да видим какво може да се направи с тях.

Той млъкна за момент и колата намали скоростта сякаш от съчувствие. После още веднъж натисна с крак педала за газта и същевременно заговори.

— Първо, да допуснем, че си права за Алън Карстеърс. Той наистина отговаря на условията. Точно такъв тип човек е, доста е пътувал, имал е много малко приятели и познати в Англия и ако изчезне, няма да се усети липсата му или да го търсят веднага. Дотук добре. Алън Карстеърс идва в Стейвърли с тези хора... как им беше името?

— Ривингтън. Ето нишка, която да проследим. Дори смятам, че трябва да го направим.

— Ще го направим. Така, Карстеърс идва в Стейвърли със семейство Ривингтън. Има ли нещо в това?

— Искаш да кажеш, дали той ги е взел нарочно, за да го доведат тук?

— Точно това искам да кажа. А може би това била една неочаквана възможност? Дали те са го довели тук и той е видял момичето така случайно, както и аз? Предполагам, че я е познавал, иначе не би носил нейна снимка.

— Съществува и друга възможност — замислено каза Франки. — Вече е бил по следите на Никълсън и бандата му.

— И е използвал семейство Ривингтън да го доведат в селото?

— Много вероятно — отговори Франки. — Може да е бил по следите на тази банда.

— Или просто по следите на момичето.

— Момичето?

— Да. Може да е била отвлечена, а той да е дошъл в Англия, за да я намери.

— Добре, но ако е открил следите ѝ в Стейвърли, защо ще ходи в Уелс?

— Очевидно има много неща, които не знаем — каза Боби.

— Евънс — замисли се Франки. — Не сме намерили никакви следи за Евънс. Участието на Евънс има нещо общо с Уелс.

За известно време и двамата замълчаха. После Франки се сепна.

— О, Боже, та ние сме стигнали Пътни Хил. Като че ли за пет минути. Къде да отидем и какво да правим?

— Ти казвай. Аз дори не зная защо дойдохме града.

— Пътуването до града беше едно оправдание да поговоря с теб. Не можех да рискувам да ме гледа как се разхождам из Стейвърли, увлечена в разговор с шофьора си. Използвах едно измислено писмо от баща ми като повод да отида до града и да поприказваме теб по пътя. И за малко всичко да се провали, когато Басингтън-френч поиска и той да дойде.

— Това би провалило плановете ти.

— Не съвсем. Трябваше да го оставим, където поиска и после да продължим за Бруук Стрийт, за да поговорим там. Мисля, че е най-добре все пак да направим така. Нищо чудно гаражът ти да се наблюдава.

Боби се съгласи и ѝ разказа, че са разпитвали за него в Марчболт.

— Най-добре да отидем в нашата къща — предложи Франки. — Там няма никой, освен моята прислужница и двама пазачи.

Стигнаха до Бруук Стрийт. Франки натисна звънеца и влезе, а Боби остана отвън. След малко Франки отново отвори вратата и го покани вътре. Качиха се по стълбите в голяма всекидневна, вдигнаха няколко транспаранти и свалиха покривалото на едно канапе.

— Има и още нещо, което забравих да ти кажа — започна Франки. — На шестнадесети, денят, в който сложиха отрова в бирата ти, Басингтън-френч е бил в Стейвърли, а Никълсън — не. Предполага се, че е бил на някакво съвещание в Лондон. А колата му е тъмносин Талбът.

— И е имал достъп до морфин — продължи Боби.

Те размениха многозначителни погледи.

— Това не може със сигурност да се нарекат доказателства — каза Боби, — но съвпада идеално.

Франки отиде до една малка масичка и се върна с телефонния указател.

— Какво ще правиш?

— Ще търся името Ривингтън.

Тя бързо прелисти страниците.

— А. Ривингтън и синове, строители. Б. А. С. Ривингтън, хирург стоматолог. Д. Ривингтън — Шуурс Хил — мисля, че не е. Мис Флорънс Ривингтън. Полковник Ривингтън, — това е по-вероятно — Тайт Стрийт, Челси.

Тя продължи да търси.

— Има М. Р. Ривингтън, площад Онслоу. Това също е възможно. Има и Уилям Ривингтън в Хемпстед. Мисля, че площад Онслоу и Тайт Стрийт са най-вероятните. Незабавно трябва да се видим със семейство Ривингтън, Боби.

— Мисля, че си права. Но какво ще кажем? Измисли няколко хубави лъжи, Франки. Мен много не ме бива за това.

Франки помисли малко.

— Смятам, че трябва да отидеш ти. Мислиш ли, че можеш да се представиш като младши съдружник в адвокатска фирма?

— Изглежда много джентълменска роля — отговори Боби. — Боях се, че може да измислиш нещо много по-лошо. Все пак това не е

много типично, нали?

— Какво имаш предвид?

— Ами адвокатите никога не правят лични визити, нали? Обикновено пишат дълги писма, или пък писмено си уговарят среща в канторите си.

— Тази адвокатска фирма е нетрадиционна. Почакай малко.

Тя излезе от стаята и се върна с една картичка.

— Мистър Фредерик Спрег — каза тя, подавайки я на Боби. — Ти си млад член на фирмата на Спрег, Спрег, Дженкинсън и Спрег на площад Блумсбъри.

— Ти ли измисли тази фирма, Франки?

— Не, разбира се. Това са адвокатите на баща ми.

— А ако ме разкрият?

— Всичко ще е наред. На практика млад Спрег няма. Единственият Спрег гони стоте, но той е готов да направи всичко, което поискам. Ще се оправя с него ако работите тръгнат зле. Той е голям сноб — обича лордове и херцози, колкото и малко да печели от тях.

— А дрехи? Да се обадя ли на Беджър да ми донесе някакви?

Франки погледна със съмнение.

— Не искам да обиждам дрехите ти, Боби — каза тя, — или да се обиждаш, че си беден, или нещо такова. Но ще бъдат ли те убедителни? Аз лично смятам, че най-добре е да проверим гардероба на татко. Неговите дрехи ще ти бъдат почти по мярка.

Петнадесет минути по-късно Боби, облечен в утринно сако и раирани панталони, идеално скроени и почти по мярка, се оглеждаше в голямото огледало на лорд Марчингтън.

— Баща ти се облича доста добре — отбеляза благосклонно той.

— Със Савил Роу^[1] зад гърба ми ще ми гласуват много повече доверие.

— Предполагам, че ще трябва да запазиш мустаците си — каза Франки.

— Да, залепени са много добре — каза Боби. — Това си е цяло изкуство и не може след това отново да ги залепвам набързо.

— Задръж ги тогава. Макар че е по-представително ако си гладко избръснат.

— По-добре отколкото брада — каза Боби. — Франки, мислиш ли, че баща ти би могъл да ми заеме една шапка?

---

[1] Известна фирма и магазини за скъпа мъжка мода. — Б.р. ↑

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

МИСИС РИВИНГТЪН РАЗКАЗВА

— А ако мистър Ривингтън от площад Онслоу е адвокат? — каза Боби, спирайки на прага. Това ще бъде удар.

— По-добре първо опитай с полковника от Тайт стрийт — отговори Франки. — Той едва ли има представа от адвокати.

Боби взе такси до Тайт стрийт. Полковник Ривингтън бе излязъл. Мисис Ривингтън обаче си беше у дома. Боби показа на енергичната прислужница картичката си, на която бе написал: *От господата Спрег, Спрег, Дженкинсън и Спрег. Много настоятелно.*

Картичката и дрехите на лорд Марчингтън си казаха своето пред прислужницата. Тя нито за миг не помисли, че Боби е дошъл да продава миниатюри или да предлага застраховка. Той бе поканен в красива и скъпо обзаведена гостна и след малко мисис Ривингтън, добре облечена и гримирана, влезе в стаята.

— Дълга ви извинение за безпокойството, мисис Ривингтън — каза Боби. — Но работата беше доста неотложна и искахме да избегнем забавянето чрез писма.

Това че един адвокат желаше да избегне бавенето изглеждаше толкова невъзможно, че Боби се притесни за миг дали мисис Ривингтън нямаше да разбере измамата.

Мисис Ривингтън обаче бе определено жена с повече блясък, отколкото ум и приемаше нещата такива, каквито ѝ се представяха.

— О, седнете — покани го тя. — Току-що ми се обадиха от вашата кантора и ме уведомиха, че сте тръгнал насам.

Боби мислено благослови Франки за този последен проблясък. Той седна и се постара да изглежда убеден, телен.

— Става въпрос за нашия клиент, мистър Алън Карстеърс — каза той.

— О, да?

— Той сигурно е споменавал, че ние работим за него.

— Да е споменава? Мисля, че да — започна мисис Ривингтън, отваряйки много широко сините си очи. Тя определено беше тип, който се поддава на внушение. — Но, разбира се, познавам го. Вие работехте за Доли Малтревърс, нали, когато тя застреля онзи ужасен шивач? Предполагам знаете всички подробности? — тя го погледна с искрено любопитство.

Боби си помисли, че няма да му е трудно с мисис Ривингтън.

— Ние знаем неща, които никога не стигат до съда — усмихна се той.

— Предполагам, че така и трябва — погледна го със завист мисис Ривингтън. — Кажете ми, тя наистина ли... искам да кажа... беше ли облечена както твърдеше онази жена?

— Версията бе опровергана в съда — сериозно отговори Боби. Той леко присви крайчеца на клепача си.

— О, разбирам — въздъхна захласната мисис Ривингтън.

— Сега за мистър Карстеърс — каза Боби, чувствайки че вече е установил приятелски отношения и може да продължи работата си. — Той е напуснал Англия доста внезапно, както може би знаете?

Мисис Ривингтън поклати глава.

— Напуснал е Англия? Не знаех. Не сме го виждали от известно време.

— Казвал ли ви е той колко смята да остане тук.

— Каза, че може би ще остане една-две седмици, може би шест месеца, или пък година.

— Къде отсядаше?

— В Савой.

— И кога го видяхте за последен път?

— О, преди три седмици или месец. Не мога да си спомня.

— Един ден го отведохте в Стейвърли?

— Разбира се! Мисля, че тогава го видяхме за последен път. Звъня да ни пита кога може да ни види. Тъкмо бе пристигнал в Лондон и Хюбърт много се ядоса, защото на следващия ден заминавахме за Шотландия, а трябваше да обядваме в Стейвърли и да вечеряме с едни неприятни хора, от които не можехме да се отървем, а той искаше да се срещне с Карстеърс, защото много го обичаше, и тогава аз му казах: „Скъпи, нека да го вземем с нас у семейство Басингтън-френч. Те няма

да имат нищо против.“ И точно така направихме. А те, разбира се, нищо не казаха.

Тя замълча, за да си поеме дъх.

— Но той не ви каза защо е в Англия? — попита Боби.

— Не. Имал ли е причина? О, да, спомням си. Мислехме, че има нещо общо с онзи милионер, неговия приятел, който умря по толкова трагичен начин. Някакъв лекар му казал, че е болен от рак и той се самоуби. Ужасно от страна на един лекар, не мислите ли? А много често те напълно грешат. Преди два дни нашият лекар каза, че моето малко момиченце има дребна шарка, а се оказа, че било някакъв обикновен обрив. Заявих на Хюбърт, че ще го сменя.

Като не обърна внимание на това, че мисис Ривингтън се отнасяше към лекарите, като към книги от библиотека, Боби се върна на въпроса.

— Мистър Карстеърс познаваше ли семейство Басингтън-френч?

— О, не. Но мисля, че му допаднаха. Макар че той беше много странен и потиснат на връщане. Предполагам, че нещо, което бе чул там, го е разстроило. Той е канадец, а аз винаги съм смятала, че канадците са доста обидчиви.

— Не знаете ли какво го беше разстроило?

— Нямам ни най-малка представа. Понякога става от най-глупави неща, нали?

— Той разходи ли се из селото? — попита Боби.

— О, не. Що за странна мисъл! — тя се втренчи в него.

Боби опита отново.

— Там някакво събиране ли имаше? Срећна ли се с някои съседи?

— Не, бяхме само ние и те. Но странно, че го казвате...

— Да! — нетърпеливо възкликна Боби, когато тя замълча.

— Защото той задаваше невероятно много въпроси за някои хора, които живеят наблизо.

— Спомняте ли си името?

— Не, не си спомням. Не беше нещо особено интересно — някакъв доктор струва ми се.

— Д-р Никълсън?

— Мисля, че това беше името. Той искаше да разбере всичко за него и съпругата му кога са дошли тук и всякакви неща. Изглеждаше

много странно, защото не ги познаваше, а иначе не беше кой знае колко любопитен. Но, разбира се, може би искаше само да поддържа разговор, а нямаше какво друго да каже. Хората го правят понякога.

Боби се съгласи с това и попита как се е появила темата за семейство Никълсън, но мисис Ривингтън не можа да му отговори. Тя била в градината с Хенри Басингтън-френч и когато влязла вътре, другите вече обсъждали семейство Никълсън.

Досега разговорът вървеше леко, Боби подробно разпитваше дамата, без да замаскира нищо, но изведнъж тя прояви внезапно любопитство:

— Но какво искате да знаете за мистър Карстеърс — попита тя.

— В действителност търся адреса му — обясни Боби. — Както знаете, ние работим за него и получихме важна телеграма от Ню Йорк — нали знаете, пазарът е доста нестабилен...

Мисис Ривингтън кимна с явно разбиране.

— Ето защо — бързо продължи Боби, — ние искаме да се свържем с него, за да ни даде указания. Не ни е оставил никакъв адрес, а го чухме да споменава, че ви е приятел, и си помислих, че е възможно да имате новини от него.

— О, разбирам — отговори напълно удовлетворена мисис Ривингтън. — Колко жалко! Но той винаги си е бил малко потаен.

— Да, определено — потвърди Боби. — Е... моля да ме извините, че ви отнех, толкова време.

— О, няма нищо — каза мисис Ривингтън. — Много интересно е това, че Доли Малтревърс наистина го е направила... както вие казахте.

— Нищо не съм казал — отговори Боби.

— Да, но адвокатите са толкова дискретни, нали? — каза мисис Ривингтън с лек смях.

„Значи, всичко е наред — помисли си Боби, когато тръгна по Тайт Стрийт. — Явно използвах случая на Доли Еди-коя-си за добро, но бих казал, че тя си го заслужаваше. И на тази очарователна глупачка никога няма да й мине през ум защо, след като търся адреса на Карстеърс, просто не съм позвънил, за да попитам за него!“

Когато се върна на Бруук Стрийт, той и Франки обсъдиха нещата от всички страни.

— Изглежда наистина е било чиста случайност, че той е попаднал у Басингтън-френч — замислено каза Франки.

— Зная. Но явно, когато е бил у тях, някаква реплика е насочила вниманието му към семейство Никълсън.

— Значи излиза, че Никълсън е в дъното на всичко, а не господата Басингтън-френч?

Боби я погледна.

— Все още настояваш да оправдаем твоя герой? — хладно попита той.

— Скъпи, просто посочвам какво излиза. Споменаването на Никълсън и неговата болница е подразнило Карстеърс. Озовал се е у семейство Басингтън-френч съвсем случайно. Трябва да разбереш това.

— Може би.

— Защо само „може би“?

— Защото има и друга възможност. Карстеърс по някакъв начин може да е открил, че Ривингтън се готвя да отидат на обяд у семейство Басингтън-френч. Може вече да е чул случайно подмятане в някой ресторант — в Савой да речем. Тъй че им се обажда, много настоява да ги види и това, което се надява да се случи, се случва. Те са много притеснени и му предлагат да го вземат със себе си — приятелите им няма да имат нищо против пък и те самите много искат да го видят. Възможно е, Франки.

— Възможно е, предполагам. Но изглежда много сложен начин на действие.

— Не по-сложен от твоето произшествие — каза Боби.

— Моето произшествие беше съвсем директно — отговори Франки студено.

Боби свали дрехите на лорд Марчингтън и ги остави на мястото им. После отново облече шофьорската униформа и двамата бързо се отправиха към Стейвърли.

— Ако Роджър си пада по мен — скромно каза Франки, — ще бъде доволен, че се връщам толкова бързо. Ще си мисли, че не мога за дълго да бъда далече от него.

— Но аз не съм сигурен, че можеш — отговори Боби. — Чувал съм, че наистина опасните престъпници са страшно привлекателни.

— Не мога никак да повярвам, че той е престъпник.

— Вече го каза.

— Ами, така го чувствам.

— Не можеш да пренебрегваш снимката.

— По дяволите снимката! — каза Франки. Боби продължи да кара мълчаливо. Когато пристигнаха Франки изскочи от колата и влезе в къщата, без се обърне назад. Боби замина.

Къщата изглеждаше много тиха. Франки погледна часовника. Беше два и половина.

„Все още не ме очакват да се върна — помисли си тя. — Чудя се къде ли са?“

Отвори вратата на библиотеката, влезе и внезапно спря на прага.

Д-р Никълсън седеше на канапето, хванал двете ръце на Силвия Басингтън-френч.

Силвия скочи на крака и се втурна към Франки.

— Той ми каза — прошепна тя. Говореше задавено. Сложи ръце на лицето си, сякаш искаше да го скрие.

— Толкова е ужасно! — изхлипа тя и бързо излезе от стаята.

Д-р Никълсън беше станал. Франки пристъпи една-две крачки към него. Очите му, наблюдателни както винаги, срещнаха нейните.

— Горката жена — меко каза той. — За нея беше голям удар.

Крайчецът на устните му потрепна. За момент Франки си представи, че се забавлява, но изведнъж разбра, че чувствата му са съвсем различни.

Мъжът беше разгневен. Владееше се, скривайки гнева си зад приветлива маска, но чувството беше там. Това бе всичко, което той можеше да направи, за да се овладее.

Последва кратко мълчание.

— Най-добре беше мисис Басингтън-френч да знае истината — каза докторът. — Искam да я убедя да повери съпруга си на мен.

— Боя се, че ви прекъснах — любезно каза Франки. — Върнах се по-рано, отколкото очаквах.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

МОМИЧЕТО ОТ СНИМКАТА

Когато Боби се върна в хотела, го посрещнаха с думите, че някой го очаква.

— Една дама. Ще я намерите в малката всекидневна на мистър Аскю.

Леко удивен, Боби се запъти натам. Дори да бе прелетяла на криле, той не виждаше как е възможно Франки да стигне до „Енглърс Армс“ преди него, а не можеше да си представи посетителката му да е някоя друга.

Отвори вратата на малката стая, която мистър Аскю използваше за своя всекидневна. На един стол седеше изправена слаба фигура, облечена в черно — момичето от снимката.

Боби бе толкова смаян, че за известно време не можа да проговори. После забеляза, че момичето е много нервно. Малките ѝ ръце трепереха и тя ту ги поставяше, ту ги вдигаше от ръчките на стола. Изглеждаше прекалено нервна, за да може да говори, но големите ѝ очи излъчваха огромна молба.

— Значи това сте вие — промълви накрая Боби. Той затвори вратата зад себе си и се приближи до масата.

Момичето все още не проговаряше — все още тези големи, разтревожени очи гледаха в неговите. Най-накрая тя прошепна дрезгаво:

— Казахте... казахте... че ще ми помогнете. Може би не трябваше да идвам...

В същия момент, намирайки смелост и думи, Боби я прекъсна.

— Да не идвате? Глупости! Направихте много добре, че дойдохте. Разбира се, че трябваше да дойдете. И да направя нещо... нещо, с което да ви помогна, за Бога. Не се страхувайте. Сега сте в безопасност.

Лицето на момичето леко порозовя. Тя внезапно каза:

— Кой сте вие? Вие... вие... не сте шофьор. Искам да кажа може и да сте шофьор, но не сте истински.

Боби разбра какво имаше предвид, въпреки обърканите й думи.

— В днешно време човек прави всичко — каза той. — Бях във флотата. Честно казано, не съм точно шофьор — но това сега няма значение. Уверявам ви, че можете да ми се доверите и... да ми разкажете всичко.

Червенината й се засили.

— Сигурно си мислите, че съм луда — смънка тя. — Сигурно си мислите, че съм напълно луда.

— Не, не.

— Да, така изглежда. Но съм много уплашена — толкова много съм уплашена... — гласът й замря. Очите й се разшириха, сякаш видя някаква ужасна гледка.

Боби стисна здраво ръката й.

— Вижте. Всичко е наред. Всичко ще бъде наред. Сега вие сте в безопасност... с... с приятел. Нищо няма да ви се случи.

Той усети, че тя стисна ръката му в отговор.

— Когато излязохте на светлината онази нощ — заговори тя тихо и забързано — то беше... то беше като сън... спасителен сън. Не знаех кой бяхте и откъде се появихте. Но това ми даде надежда и реших да дойда. Да ви намеря... и... и да ви разкажа.

— Добре — каза окуражително Боби. — Разкажете ми. Разкажете ми всичко.

Тя внезапно дръпна ръката си.

— Ако го направя, ще си помислите, че съм луда... че съм се побъркала там сред другите.

— Не, няма. Наистина няма.

— Така ще стане. То звучи налудничаво.

— Ще зная, че не е, разкажете ми. Моля ви, разкажете ми.

Тя леко се отдръпна от него, седна силно изправена с поглед, вперен право напред.

— Всичко е много просто — започна момичето. — Страхувам се, че ще ме убият.

Гласът й беше сух и дрезгав. Говореше сдържано, но ръцете й трепереха.

— Да ви убият?

— Да, звучи налудничаво, нали? Като... как му казват... мания за преследване.

— Не — отговори Боби. — Не изглеждате никак луда — само уплашена. Кажете ми, кой иска да ви убие и защо?

Тя замълча за момент, чупейки ръце. После каза с нисък глас:

— Моят съпруг.

— Съпругът ви?

Куп мисли се завъртяха в главата на Боби.

— Коя сте вие? — внезапно запита той.

Беше неин ред да се изненада.

— Не знаете ли?

— Нямам никаква представа.

Тя каза:

— Аз съм Мойра Никълсън. Съпругът ми е д-р Никълсън.

— Значи там не сте пациентка?

— Пациентка? О, не — лицето ѝ изведнъж помръкна. — Сигурно мислите, че говоря като такава.

— Не, не, нямах предвид това — той полагаше усилия да я успокои. — Честно, нищо такова нямах предвид. Само се учудих, че сте омъжена... и... това е всичко. Продължавайте. Очаквате съпругът ви да ви убие.

— Звучи налудничаво, зная. Но не, не е! Виждам го в очите му, когато ме погледне. А се случиха и странни неща — злополуки.

— Злополуки? — рязко попита Боби.

— Да. О, зная, че звучи истерично и може да си помислите, че си въобразявам...

— Не — отговори Боби. — Звучи съвсем логично. Продължавайте. За злополуките.

— Просто злополуки. Той даде заден с колата, без да вижда, че съм там — отскочих встрани навреме. И в опият, поставен погрешно в бутилка — о, глупави неща — неща, за които хората биха си помислили, че са съвсем случайни, но те не бяха — бяха умишлени. Зная го. Това ме изтощава... да ги очаквам... да внимавам... да се опитвам да спася живота си — тя преглътна конвулсивно.

— Защо съпругът ви иска да се отърве от вас? — попита Боби. Едва ли очакваше определен отговор, но той дойде бързо.

— Защото иска да се ожени за Силвия Басингтън-френч.

— Какво? Но тя вече е омъжена.

— Зная. Но той го е уредил.

— Как така?

— Не зная точно, но мисля, че се опитва да вкара мистър Басингтън-френч като пациент в Грейндж.

— И после?

— Не зная, но мисля, че ще се случи нещо — тя потръпна. — Той има някакво влияние над мистър Басингтън-френч. Не зная какво.

— Басингтън-френч взима морфин — каза Боби.

— Така ли? Джеспър му го дава, предполагам.

— Получава го по пощата.

— Може би Джеспър не го прави директно — тон е много хитър. Мистър Басингтън-френч може и да не знае, че идва от Джеспър, но аз съм сигурна, че е така. И после Джеспър ще го вземе в Грейндж под предлог, че ще го лекува... а веднъж попадне ли там... — тя спря й потрепери. — Хората постъпват там, за да се лекуват, но състоянието им се влошава.

Докато тя говореше, пред Боби сякаш се разкри един странно зловещ свят. Почувства нещо от ужаса, който съпътстваше живота на Мойра от толкова време. Той попита рязко:

— Казвате, че съпругът ви иска да се ожени за мисис Басингтън-френч?

Мойра кимна.

— Той е лудо влюбен в нея.

— А тя?

— Не зная — бавно изрече Мойра. — Не мога да реша. На пръв поглед тя сякаш е привързана към съпруга си и малкото си момченце и е доволна и спокойна. Изглежда съвсем обикновена жена. Но понякога си мисля, че не е толкова обикновена, колкото изглежда. Дори се чудя дали не е напълно различна от това, за което всички я мислим — дали не играе някаква роля и то много добре. Но всъщност това са глупости — пълна фантазия от моя страна. Ако живееш в място като Грейндж, съзнанието ти се изкривява и започваш да си въобразяваш разни неща.

— А брат му, Роджър? — попита Боби.

— Не зная много за него. Той е мил, струва ми се, но е човек, който много лесно може да бъде заблуден. Зная, че напълно вярва в Джеспър. Джеспър се опитва да убеди и него, че мистър Басингтън-

френч трябва да постъпи в Грейндж. Според мен той си мисли, че това е негова собствена идея.

Тя изведнъж се наведе напред и сграбчи ръкава на Боби.

— Не му позволявайте да постъпи в Грейндж — умоляваше тя.
— Ако постъпи, ще се случи нещо ужасно. Зная, че ще се случи.

Боби помълча малко, премисляйки тази изумителна история.

— От колко време сте омъжена за Никълсън? — попита той накрая.

— Малко повече от година... — тя потръпна.

— Мислила ли сте някога да го напуснете?

— Как бих могла? Няма къде да отида. Нямам пари. Ако някой ме приюти, какво бих могла да му разкажа? Фантасмагорията, че съпругът ми иска да ме убие? Кой ще ми повярва?

— Аз ви вярвам — отговори Боби. Той замълча за миг, като че ли решаваше как точно как да постъпи. После продължи. — Вижте — каза направо. — Ще ви задам един директен въпрос. Познавате ли мъж, на име Алън Карстеърс?

Видя, че руменина покри бузите й.

— Защо ме питате?

— Защото това е нещо доста важно, което трябва да разбере. Според мен познавате Алън Карстеърс и може би в един или друг момент сте му дали своя снимка.

За миг тя остана безмълвна, със сведен поглед. После вдигна глава и го погледна в очите.

— Вярно е — отговори Мойра.

— Познавала сте го, преди да се омъжите?

— Да.

— Той идвал ли е тук да се види с вас, след като сте се омъжила?

Тя се поколеба, после отговори:

— Да, веднъж.

— Преди около месец ли беше?

— Да, предполагам, че беше преди около месец.

— Знаел ли е, че живеете тук?

— Не виждам как е могъл да знае — аз не съм му казвала. Даже нито веднъж не съм му писала, след като се омъжих.

— Но той ви е открил и е дошъл да ви види. Мъжът ви знаеше ли това?

— Не.

— Вие мислите така. Но той може да е знаел всичко?

— Може би, но никога не е казал нищо.

— С Карстеърс говорили ли сте за съпруга ви? Казвала ли сте му за страховете си?

Тя поклати глава.

— Тогава още не бях започнала да подозирам.

— Но бяхте нещастна?

— Да.

— И му казахте това?

— Не, опитах се да не показвам по никакъв начин, че бракът ми не е щастлив.

— Но въпреки това той може да се е досетил — внимателно каза Боби.

— Предполагам, че би могъл — призна тя тихо.

— Мислите ли, не зная как да го кажа, но мисли ли, че е знаел нещо за вашия съпруг — например, че тази болница може би не е съвсем такава, каквато изглежда?

Тя сви вежди, опитвайки се да помисли.

— Възможно е — каза накрая. — Той зададе един-два доста лични въпроса... но... не, не мисля, че наистина може да е подозирал нещо.

Боби отново помълча няколко минути. После попита:

— Бихте ли нарекла съпруга си ревнив?

За негова голяма изненада, тя отговори:

— Да, много ревнив.

— Ревнив, да кажем, към вас?

— Имате предвид, дори и да не ме обича? Но да, ревнив е, точно така. Аз съм негова собственост, разбирате ли. Странен мъж е той, много странен мъж.

Тя потръпна. После изведнъж попита:

— Във всеки случай не сте се свързвал с полицията, нали?

— Аз? О, не.

— Странно. Искам да кажа...

Боби погледна към шофьорската си униформа.

— Историята е доста дълга — каза той.

— Вие сте шофьорът на лейди Франсис Дъруент, нали? Така каза собственикът. Преди два дни я срещнах на вечеря.

— Зная — той замълча. — Трябва да се свържем с нея. А за мен това е доста трудно. Мислите ли, че бихте могла да се обадите, да поискате да говорите с нея и да я помолите да се срещне с вас някъде навън?

— Предполагам, че бих могла — бавно отговори Мойра.

— Зная, че сигурно ви се струва доста странно. Но ще разберете, когато ви обясня. Трябва да я предупредя колкото е възможно по-скоро. Това е крайно необходимо.

Мойра стана.

— Много добре — каза тя.

Хванала с една ръка дръжката на вратата, тя се поколеба.

— Алън — каза тя. — Алън Карстеърс. Казахте, че сте се виждали?

— Виждахме се — бавно изрече Боби. — Но не беше скоро.

И потресен си помисли:

„Естествено, тя не знае, че той е мъртъв...“

Каза:

— Обадете се на лейди Франсис. После ще ви разкажа всичко.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

СРЕЩА МЕЖДУ ТРИМА

Мойра се върна след пет минути.

— Свързах се с нея — каза тя. — Помолих я да се срещнем в малката беседка долу край реката. Може би й се стори малко странно, но каза, че ще дойде.

— Добре — отговори Боби. — Къде точно се намира това място? Мойра го описа внимателно, както и пътя, по който се стига до него.

— Чудесно — каза Боби. — Тръгвайте първа. Аз ще дойда след вас.

Направиха точно така, като Боби се забави да размени няколко думи с мистър Аскю.

— Странно нещо — небрежно започна той. — Тази дама, мисис Никълсън... Някога работех за един чичо. Канадски джентълмен.

Посещението на Мойра при него, чувстваше можеше да даде повод за приказки, а последното нещо, което искаше, е да се разнесат такива клюки и евентуално да стигнат до ушите на д-р Никълсън.

— Така значи? — каза мистър Аскю. — Чудех коя е.

— Да — отговори Боби. — Тя ме познала и дойде да види какво правя сега. Мила, приятна дама.

— Много приятна, наистина. Сигурно животът й Грейндж не е много приятен.

— Аз не бих искал да живея там — съгласи се Боби. Чувствайки, че е постигнал целта си, той се разходи из селото и небрежно тръгна в посоката, дадена му от Мойра.

Стигна до мястото на срещата, където тя вече го чакаше. Франки все още не се беше появила.

Мойра го гледаше въпросително и Боби почувства, че трябва да се опита да даде някакво обяснение, макар да му беше трудно.

— Има ужасно много неща, които трябва да ви кажа — започна той и млькна неловко.

— Да.

— Като начало — каза направо Боби, — аз всъщност не съм шофьор, макар че работя в един гараж в Лондон. И не се казвам Хокинс, а Джоунс, Боби Джоунс. Дойдох в Уейлс от Марчболт.

Мойра слушаше внимателно, но явно името Марчболт не ѝ говореше нищо. Боби събра кураж и пристъпи смело към същността на нещата.

— Знаете ли, боя се, че доста ще ви стресна. Този ваш приятел, Алън Карстеърс, той е... е, трябва да знаете, той е мъртъв.

Усети как тя трепна и тактично извърна очи. Дали тя страдаше много? Дали е била... по дяволите... влюбена в него?

— Ето защо не се върна повече. Чудех се.

Боби се осмели да погледне крадешком към нея.

Настроението му се подобри. Тя изглеждаше тъжна и замислена, но това беше всичко.

— Разкажете ми — каза тя.

Боби се съгласи.

— Той падна от скалата в Марчболт — селото, в което живея. Аз и докторът бяхме тези, които го откриха — той замълча и после добави. — Носеше ваша снимка в джоба си.

— Така ли? — тя се усмихна мило, но доста тъжно. — Милият Алън, беше много предан.

Последва кратка тишина, след което тя попита:

— Кога стана това?

— Преди около месец. На трети октомври, ако трябва да съм точен.

— Значи е станало непосредствено след като беше тук.

— Да. Споменава ли е, че ще ходи в Уелс?

Тя поклати глава.

— Познавате ли някой, на име Евънс? — каза Боби.

— Евънс? — Мойра се намръщи, опитвайки се да си спомни. — Не, не мисля. Много разпространено име, разбира се, но не мога да си спомня никого. Какъв е той?

— Ето точно това не знаем... О, здравей! Ето я и Франки.

Франки се зададе забързана по пътеката. Лицето ѝ, при вида на Боби и мисис Никълсън, които седяха и си бърбеха, имаше противоречив израз.

— Здравей, Франки — каза Боби. — Радвам се, че дойде. Има толкова неща, които трябва да обсъдим. Първо, това е мисис Никълсън, която е истинското лице на снимката.

— О — безизразно каза Франки.

Тя погледна Мойра и изведнъж се засмя.

— Скъпи — обърна тя към Боби, — сега разбирам защо видът на мисис Кейман на следствието те шокира!

— Точно така — отговори Боби.

Какъв глупак е бил! Как можеше дори за миг да помисли, че времето може да превърне Мойра Никълсън в Амелия Кейман?

— Боже, какъв глупак съм бил! — възкликна той.

Мойра гледаше объркано.

— Има толкова много за разказване, а не зная точно откъде да започна.

Той описа семейство Кейман и как бяха идентифицирали трупа.

— Но аз не разбирам — озадачи се Мойра. — Чие в действителност е било тялото — на брат й или на Алън Карстеърс?

— Оттам идва цялата каша — обясни Боби.

— А след това — продължи Франки, — Боби беше отровен.

— Голяма доза морфин — припомни си Боби.

— Не започвай с това — прекъсна го Франки. — В състояние си с часове да дрънкаш на тази тема, което е наистина много досадно за околните. Нека да обясня.

Тя пое дълбоко дъх.

— Разбирате ли, тези хора, семейство Кейман, дойдоха да видят Боби след следствието, за да го попитат дали случайно братът не е казал нещо, преди да умре, и Боби отговори, че не е. Но след като си спомни, че мъжът беше казал нещо за някого, на име Евънс, Боби им писа. И след няколко дни получи писмо, в което му предлагаха работа в Перу или там някъде, когато не прие, следващото беше, че някой му постави доста морфин...

— Огромна доза — вметна Боби.

— ... в бирата. Само че, Боби притежавал изключително силен организъм или нещо такова, и това не го уби. Но точно то после ни наведе на мисълта, че Причард или Карстеърс — сигурно е бил блъснат от скалата.

— Но защо? — попита Мойра.

— Не разбирате ли? За нас е напълно ясно. Сигурно се съм се изразила много добре. Както и да е, ние решихме, че е бил блъснат и че вероятно Роджър Басингтън-френч го е направил.

— Роджър Басингтън-френч? — Мойра явно се забавляваше.

— Проверихме всичко. Виждате ли, по това време той е бил там, вашата снимка изчезна и изглежда, че е единственият, който е могъл да я смени.

— Разбирам — замислено каза Мойра.

— И после — продължи Франки, — аз катастрофирах точно тук. Изумително съвпадение, нали? — тя погледна втренчено Боби, опитвайки се да го предупреди. — Телефонирах на Боби и го помолих да дойде тук като мой шофьор, за да поогледаме нещата.

— Ето, сега знаете как стоят нещата — каза Боби, приемайки малкото отклонение от истината, което Франки бе направила. — И върхът беше, когато снощи разхождах из двора на Грейндж и се натъкнах на вас — оригинала на тайнствената снимка.

— Разпознахте ме много лесно — каза Мойра елека усмивка.

— Да — отговори Боби. — Навсякъде бих разпознал оригинала на тази снимка.

Без особена причина Мойра се изчерви. После изглежда й хрумна някаква мисъл и тя рязко погледна от единия към другия.

— Истината ли ми казвате? — попита тя. — Вярно ли е, че сте дошли тук... случайно? Или защото... защото — гласът й потрепера противно на волята й — ... подозирате съпруга ми?

Боби и Франки се спогледаха. После Боби каза:

— Давам ви честната си дума, че преди да дойдем тук дори не бяхме чували за съпруга ви.

— О, ясно — тя се обърна към Франки. — Съжалявам, лейди Франсис, но си спомням вечерта, когато бяхме поканени на вечеря. Джеспър, моят съпруг не спираше да ви задава въпроси за катастрофата. Не знам защо. Но може би, мисля си сега, е подозирал, че не е била истинска.

— Е, ако наистина искате да знаете, не беше — каза Франки. — Уф, сега се чувствам по-добре! Всичко беше нагласено много внимателно. Но то нямаше нищо общо с вашия съпруг. Цялата работа беше инсценирана, защото искахме да... да... как се казва? — да се доберем до сведения за Роджър Басингтън-френч.

— За Роджър? — Мойра се намръщи и се усмихна объркано. — Изглежда абсурдно — каза тя откровено.

— Все пак, фактите са си факти — отсече Боби.

— Роджър? О, не — тя поклати глава. — Той може да бъде слаб или буен. Може да направи дългове или да се забърка в скандал. Но да блъсне някой от скала... Не, просто не мога да си го представя.

— Знаете ли — каза Франки, — аз също не си го представям много добре.

— Но тази снимка трябва да я е взел той — изрече упорито Боби. — Слушайте ме, мисис Никълсън, сега ще изброя фактите.

Той направи това бавно и внимателно. Когато приключи, тя кимна разбиращо с глава.

— Зная какво имате предвид. Изглежда много страшно.

Тя замълча за миг и после неочаквано изрече:

— Защо не го попитате?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

РАЗГОВОР МЕЖДУ ДВАМА

Изключителната простота на въпроса ги накара да замръзнат за миг.

— Това е невъзможно... — започна Боби, едновременно с Франки. — Никога не бихме го направили.

После и двамата замълчаха, осъзнавайки, че е възможно.

— Виждате ли — енергично каза Мойра, — аз разбирам какво имате предвид. Нещата стоят така, че Роджър сигурно е взел тази снимка. Но нито за миг не вярвам, че е блъснал Алън. Защо да го прави? Той даже не го познаваше. Бяха се срещали само веднъж — тук, на обяд. Никога по никакъв начин не са се срещали. Роджър няма мотив.

— Тогава кой го е блъснал? — попита Франки.

Сянка премина през лицето на Мойра.

— Не зная — принудено каза тя.

— Вижте — започна Боби, — имате ли нещо против, ако споделя с Франки това, което ми казахте? От какво се боите?

Мойра извърна глава.

— Щом искате. Но звучи толкова сантиментално и етерично. В този миг сама не си вярвам.

И наистина, тези думи, изречени в тишината на английско село, изглеждаха странно неубедителни. Мойра внезапно стана.

— Наистина чувствам, че съм била ужасно глупава — каза тя и устната ѝ потрепери. — Не обръщайте никакво внимание на това, което казах, мистър Джоунс. Бяха просто... нерви. Трябва да тръгвам. Довиждане.

Тя бързо си отиде. Боби скочи да я последва, Франки го дръпна силно назад.

— Стой тук, глупако, остави това на мен.

Тя бързо тръгна след Мойра. Върна се след няколко минути.

— Е? — запита нетърпеливо Боби.

— Всичко е наред. Успокоих я. Доста ѝ е трудно да слуша за собствените си притеснения пред трети човек. Обещах ѝ, че ще се срещнем много скоро само тримата. Сега, когато я няма, разказвай всичко.

Боби така и направи. Франки внимателно слушаше. После каза:

— Това съвпада с две неща. Първото е, че когато се върнах, открих Никълсън да държи двете ръце на Силвия Басингтън-френч — и ме изглежда злобно! Ако погледът можеше да убива, веднага щях, да се превърна в труп.

— А второто нещо? — попита Боби.

— О, просто случайност. Силвия описа как снимката на Мойра направила силно впечатление на някакъв непознат, който дошъл в къщата. Можеш да си сигурен, че това е бил Карстеърс. Той разпознава снимката, мисис Басингтън-френч му казва, че това е мисис Никълсън и така той е разбрал къде е тя. Но знаеш ли, Боби, все още не разбирам каква е ролята на Никълсън. Защо ще иска да убива Алън Карстеърс?

— Мислиш, че е бил той, а не Басингтън-френч? Доста голямо съвпадение е и двамата да са били в Марчболт в един и същи ден.

— Е, съвпадения стават. Но ако това е бил Никълсън, все още не виждам мотива. Може би Карстеърс е бил по следите на Никълсън като шеф на наркобанда? Или новата ти приятелка е причината за убийството?

— Може би и двете — допусна Боби. — Той може да е знаел, че Карстеърс и Мойра са се срещали и е мислил, че жена му някак го е предала.

— Има такава вероятност — каза Франки. — Първото нещо е да се уверим за Роджър Басингтън-френч. Единственото, което имаме срещу него е историята със снимката. Ако той може да ни обясни това...

— Ти ще го попиташ за това? Франки, разумно ли е? Щом той е отрицателният герой в пиесата, както решихме, това означава, че се готвим да се издадем пред него.

— Не съвсем — не и по начина, по който ще го направя. В края на краищата, той винаги е бил напълно честен и пряк. Ние сметнахме, че е бил изключително хитър, но представи си, че е невинен? Ако той може да обясни снимката — а аз ще го наблюдавам, когато обяснява — и ако се появи и най-малката следа на колебание или вина, аз ще го

видя. Както казах, ако може да обясни снимката, той би станал много ценен съюзник.

— Как ще постъпиш, Франки?

— Скъпи, твоята малка приятелка може да е една емоционална паникьорка, която обича да преувеличава, но представи си, че не е и че всичко, което казва, е чиста истина — че съпругът ѝ иска да се избави от нея и да се ожени за Силвия. Не мислиш ли, че в този случай Хенри Басингтън-френч също е в смъртна опасност. На всяка цена трябва да предотвратим постъпването му в Грейндж. А сега Роджър Басингтън-френч е на страната на Никълсън.

— Браво, Франки каза тихо Боби. — Действай! — Франки стана да си върви, но преди да замине, спря за момент.

— Не е ли странно? — запита тя. — Ние сякаш сме между кориците на някаква книга. Попаднали сме в средата на нечия чужда история. Това е много странно чувство.

— Зная какво имаш предвид — каза Боби. — Има нещо доста неясно в това. По-скоро бих го нарекъл пиеса, отколкото книга. Сякаш излизаме на сцената по средата на второ действие и в действителност не играем никакви роли в пиесата като цяло, а трябва да се преструваме и което го прави ужасно трудно е, че нямаме най-малка представа какво е станало в първото действие.

Франки кимна енергично.

— Аз дори не съм сигурна, че това е второ действие, а мисля, че е по-скоро трето. Боби, сигурна съм, че трябва да се върнем много назад. И трябва да го направим бързо, защото според мен пиесата е ужасно близо до последната завеса.

— С трупове, разхвърляни навсякъде — вметна Боби. — Това, което ни въвлече в театъра, беше една обикновена реплика — пет думи, напълно безсмислени според нас.

— *Защо не са повикали Евънс?* Не е ли странно, Боби, че макар да открихме доста неща и въпреки че все повече лица влизат в действието, ние изобщо не се доближаваме до тайнствения Евънс?

— Хрумна ми една идея за Евънс. Имам чувството, че Евънс въобще няма никакво значение и макар да беше отправна точка, сам по себе си, той е съвсем несъществен. Ще се окаже като онази Уелска история, в която един принц построил чуден дворец или храм около гробницата на своята любима. И когато строежът бил завършен,

дразнела една-единствена дреболийка. Тогава той казал: „Махнете го“.
А това нещо била всъщност гробницата.

— Понякога мисля, че няма никакъв Евънс — каза Франки.

При тези думи тя кимна на Боби и се отправи към къщата.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

РОДЖЪР ОТГОВАРЯ НА ВЪПРОСА

Благодарение на съдбата, тя се натъкна на Роджър недалеч от къщата.

— Здравейте — каза той. — Връщате се по-рано от Лондон.

— Нямах настроение за Лондон.

— Бяхте ли вече в къщата? — попита той и придоби сериозен вид. Разбрах, че Никълсън е разкрил на Силвия истината за горкия Хенри. Бедното момиче, прие го трудно. Като че ли изобщо не беше подозирала.

— Зная — каза Франки. — Двамата бяха в библиотеката, когато влязох. Тя беше страшно разстроена.

— Вижте, Франки — започна Роджър. — Хенри имаше всички предпоставки да се излекува. Той не е пристрастен към наркотиците. Не ги взимаше от дълго време. А има и стимули, които да предизвикат у него желание да се лекува — Силвия, Томи, домът му. Трябва ясно да осъзнае положението. Никълсън е човекът, който може да му помогне. Онзи ден си приказвахме с него. Постигнал е удивителни успехи — даже с хора, които години са били в плен на наркотика. Само ако Хенри се съгласеше да постъпи в Грейндж...

Франки го прекъсна.

— Искам да ви попитам нещо — само един въпрос. Надявам се няма да си помислите, че съм ужасно нагла.

— Какво е то? — попита Роджър с внимание.

— Можете ли да ми кажете дали сте взели една снимка от джоба на онзи мъж, който падна от сдалата в Марчболт?

Тя го изучаваше внимателно, наблюдаваше всяка промяна в изражението му. Остана доволна от това, което видя: лека досада, следа от смущение — нито следа от вина или уплаха.

— Какво ви накара да си помислите това? Или Мойра ви каза? Но в такъв случай тя не знае...

— Тогава вие знаете?

— Предполагам, че трябва да си призная.

— Защо?

Роджър отново беше смутен.

— Ами, погледнете на това така, както аз го виждам. Пазя един непознат труп. Нещо изпада от джоба му. Поглеждам го. Имам странното чувство, че това е снимка на жена, която познавам — омъжена жена — жена, която мисля, че няма щастлив брак. Какво предстои да се случи? Следствие. Публично. Името на нещастното момиче вероятно ще се появи във вестниците. Действах спонтанно. Взех снимката и я скъсах. Бих казал, че действах погрешно, но Мойра Никълсън е мило малко създание и аз не желяех да има неприятности.

Франки дълбоко въздъхна.

— Значи това било. Само ако знаехте...

— Какво да зная? — отвори широко очи Роджър.

— Сега не мога да ви кажа — отговори Франки. — Може би по-късно. Всичко е доста объркано. Напълно разбирам защо сте взел снимката, но защо не казахте, че сте разпознал мъжа? Не трябваше ли да кажете на полицията кой е той?

— Да съм го разпознал? — възкликна Роджър. Погледна я изумен. — Как бих могъл да го разпозная? Та аз не го познавам.

— Но вие сте се срещнали с него тук преди около седмица.

— Мило момиче, нима сте луда?

— Алън Карстеърс — срещал ли сте се с Алън Карстеърс?

— О, да. Мъжът, който дойде тук със семейство Ривингтън. Но мъртвият не беше Алън Карстеърс.

— Той е бил!

Те се спогледаха. После Франки каза с подозрение:

— Сигурно сте го разпознал?

— Не видях лицето му — каза Роджър.

— Какво?

— Не. Беше покрито с кърпичка.

Франки го погледна. Изведнъж си спомни, че при първия разказ на Боби за трагедията, той бе споменал, че е сложил кърпичка върху лицето на мъртвия.

— Изобщо ли не ви мина мисълта да го погледнете? — продължи Франки.

— Не. Защо?

— Разбира се — отговори Франки. — Ако аз бях намерила снимка на някой познат в джоба на мъртвец, веднага щях да погледна лицето на човека. У мъжете няма никакво любопитство!

За момент Франки замълча.

— Горкичката — продължи тя. — Така искрено ми е мъчно за нея.

— Кого имате предвид? Мойра Никълсън ли? И защо толкова ви е мъчно за нея?

— Защото е напласена — бавно рече Франки.

— Тя постоянно изглежда уплашена до смърт. Но от какво се страхува?

— От мъжа си.

— Аз лично не разбирам какво може да имам против Джемс Никълсън — реши Роджър.

— Тя е сигурна, че той се опитва да я убие — изведнъж каза Франки.

— О, Господи — погледна я с недоверие той.

— Седнете — каза Франки. — Ще ви разкажа много неща. Ще ви докажа, че д-р Никълсън е опасен престъпник.

— Престъпник?

Тонът на Роджър бе искрено недоверчив.

— Почакайте да чуете цялата история.

Тя му разказа ясно и внимателно всичко, което се бе случило от деня, в който Боби и д-р Томас бяха намерили тялото. Премълча единствено факта, че катастрофата с колата ѝ не беше истинска, но даде да се разбере, че е останала в Мероуей Корт поради невероятното си желание да се добере до същността на тайната.

Не можеше да се оплаче от липса на интерес от страна на събеседника си. Роджър изглеждаше напълно пленен от разказа ѝ.

— Това вярно ли е наистина? — попита той. — Всичко това, че този Джоунс е бил отровен и останало то?

— Самата истина.

— Извинете за моята недоверчивост, но такива факти не се приемат лесно, нали?

За миг той замълча намръщен.

— Вижте какво — каза накрая. — Цялата работа звучи невероятно, мисля, че сигурно сте били прави в първоначалното си

разследване. Този мъж, Алекс Причард или Алън Карстеърс, сигурно е бил убит. Ако не, изглежда безсмислено да се напада Джоунс. Дали ключ към ситуацията е фразата „*Защо не са повикали Евънс?*“ или не, за мен няма много голямо значение, тъй като нямате представа кой е Евънс или защо е трябвало да бъде повикан. Нека допуснем, че убиецът или убийцата е решил, че Джоунс знае нещо, опасно за него, независимо дали го е съзнавал или не. И така, те се опитват да го премахнат и вероятно биха опитали пак, ако попаднат на дирите му. Дотук всичко вероятно е правилно, но не разбирам какво ви е накарало да мислите Никълсън за престъпник.

— Той е толкова зловещ, има тъмносин Талбът, и не е бил тук в деня, когато бе отровен Боби.

— Съвсем недостатъчно, за да го обвините.

— Има и толкова неща, които мисис Никълсън сподели с Боби.

Франки му ги разказа и още веднъж те прозвучаха сантиментално и неубедително, повторени на глас на фона на мирния английски пейзаж.

Роджър сви рамена.

— Тя мисли, че той снабдява Хенри с наркотици, но това е само догадка. Няма никакви сведения, които да го потвърждават. Мисли си, че той иска да вземе Хенри в Грейндж като пациент. Е, за един доктор това е съвсем естествено. Един доктор иска колкото може повече пациенти. Мойра мисли, че той е влюбен в Силвия. Що се отнася до това, аз, разбира се, не мога да кажа нищо.

— Щом тя мисли така, вероятно е права — прекъсна го Франки.
— Една жена най-добре познава съпруга си.

— Е, дори да приемем, че случаят е такъв, това не означава непременно, че човекът е опасен престъпник. Толкова почтени граждани се влюбват в чужди жени.

— А чувството ѝ, че иска да я убие? — настоя Франки.

Роджър я погледна с насмешка.

— Сериозно ли приемате това?

— Все пак тя го мисли.

Роджър кимна и запали цигара.

— Въпросът е трябва ли да ѝ се обръща внимание. Грейндж е от онези тайнствени места, пълни със странни клиенти. Би ли могла една

жена, живееща там, да разстрои равновесието си, особено ако е плах, нервен тип?

— Значи мислите, че не е вярно?

— Не казвам това. Тя може би вярва съвсем искрено, че той се опитва да я убие. Но има ли наистина някакво основание, за да го вярва? Изглежда няма.

Франки си спомни съвсем ясно думите на Мойра: „Това са само нерви“. И някак самият факт, че го беше казала, за Франки означаваше, че това всъщност не бяха нерви, но тя не можеше да обясни на Роджър защо мисли така.

Междувременно младият мъж продължаваше:

— Ако можете да докажете, че Никълсън е бил в Марчболт в деня на трагедията, това би било съвсем друго, или ако можехме да открием нещо, което го свързва с Карстеърс. Но, струва ми се, пренебрегвате тези, които са наистина подозрителни.

— Кои?

— Тези... как ги нарекохте... семейство Хейман?

— Кейман.

— Точно така. Те несъмнено са в играта. Първо, фалшивата идентификация на тялото. После, настоящият им интерес казал ли е нещо горкият човек, преди да умре. И според мен е логично да се допусне, както вие мислите, че предложението от Буенос Айрес е дошло от тях или е било уредено от тях.

— Много е досадно — възкликна Франки, — да се положат толкова упорити усилия за ликвидирането ти, само защото знаеш нещо — без сам да знаеш какво е то. По дяволите, в каква словесна каша може да се забърка човек!

— Да — сериозно каза Роджър, — това е било грешка от тяхна страна. Грешка, която много трудно ще поправят.

— О! — извика Франки. — Спомних си нещо. Разбирате ли, досега предполагах, че снимката на мисис Кейман е заменила тази на Мойра Никълсън.

— Уверявам ви — сериозно каза Роджър, — никога не съм кривил душата си, че намирам прилика с мисис Кейман. Тя е доста отблъскващо създание.

— Е, беше хубава по свой начин — реши Франки. — Доста самоуверена, груба, авантюристка. Но нещата сигурно са така:

Карстеърс сигурно е имал нейна снимка у себе си, както и снимка на мисис Никълсън.

Роджър кимна.

— И според вас... — започна той.

— Според мен в едната е бил влюбен, а другата е търсел по работа! Карстеърс неслучайно е носел снимката на Кейман. Може би е искал някой да я идентифицира. Сега слушайте — какво става? Някой, самият Кейман вероятно, го следва и, виждайки добра възможност, се промъква зад него в мъглата и го блъска. Карстеърс полита от скалата с ужасен вик. Кейман изчезва колкото може по-бързо. И през ум не му минава, че там може да има някой. Бихме казали, той не знае, че Алън Карстеърс носи снимката. Какво става след това? Снимката е публикувана...

— Смут у семейство Кейман — помогна й Роджър.

— Точно така. Какво да се прави? Предприемат нещо смело. Кой познава Карстеърс като Карстеърс? Едва ли някой в тази страна. Появява се мисис Кейман, ронеща крокодилски сълзи, и разпознава тялото на своя брат. Също така двамата измислят онова с колетите, за да поддържат версията с обиколките пеш из страната.

— Знаете ли, Франки, мисля, че това е безупречно — одобри Роджър.

— Смятам, че заслугата е моя — каза Франки. — И сте напълно прав. Трябва да намерим семейство Кейман. Чудя се защо не сме го направили по-рано.

Това не беше съвсем вярно, защото Франки знаеше много добре причината — а именно, че бяха по дирите на самия Роджър. Но чувстваше, че ще бъде нетактично точно в този момент да признае истината.

— Какво ще правим с мисис Никълсън? — лопата внезапно тя.

— Какво имате предвид?

— Горкичката, тя е изплашена до смърт. Мисля, че сте коравосърдечен към нея, Роджър.

— Не съм, но безпомощните хора винаги са ме дразнели.

— О, но съгласете се! Какво може да направи тя? Няма пари, няма къде да отиде.

Неочаквано Роджър каза:

— Ако вие бяхте на нейно място, Франки, щяхте да направите нещо.

— О! — Франки доста се изненада.

— Да, щяхте. Ако наистина мислехте, че някой се опитва да ви убие, нямаше просто да си седите там кротко и да чакате да ви убият. Щяхте да избягате и да се издържате сама някак или щяхте вие да убиете другия! Щяхте да направите нещо.

Франки се замисли какво би направила.

— Сигурна съм, че бих направила нещо — замислено потвърди тя.

— Истината всъщност е, че вие имате кураж, а тя няма — решително заключи Роджър.

Франки се почувства поласкана. Мойра Никълсън не беше от жените, които харесваше, а освен това бе леко обезпокоена, че Боби е погълнат от нея. „Боби — помисли си тя, — обича безпомощните“. И тя си припомни странния начин, по който снимката го бе привлякла от самото начало.

„Е добре — помисли си Франки — във всеки случай Роджър е по-различен.“

Роджър, това беше ясно, не обичаше безпомощните. Мойра от друга страна явно не беше възхитена от Роджър. Беше го нарекла слаб и бе отрекла възможността той да убие някого. Той може би беше слаб, но безспорно в това беше чарът му. Бе го почувствала още от първия миг, след пристигането си в Мероуей Корт.

Роджър каза тихо:

— Стига да поискате, Франки, можете да направите всичко от един мъж...

Франки изведнъж се развълнува — и в същото време силно се смути. Тя бързо смени темата.

— Брат ви — каза тя. — Все още ли мислите, че трябва да постъпи в Грейндж?

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

НОВА ЖЕРТВА

— Не — каза Роджър. — Не мисля. В края на краищата, има толкова други места, в които може да бъде лекуван, но наистина важното е да накараме Хенри да се съгласи.

— Мислите ли, че ще е трудно? — попита Франки.

— Страхувам се, че може и да е. Чухте го онази вечер. От друга страна, ако улучим момент, когато се разкайва, ще бъде съвсем различно. А, идва Силвия.

Мисис Басингтън-френч излезе от къщата и се огледа. Забеляза Роджър и Франки и тръгна през тревата към тях. Личеше, че е много притеснена и напрегната.

— Роджър, търсих те навсякъде — започна тя и когато Франки понечи да ги остави, допълни: — Не, скъпа, не си отивай. Защо да крием? Във всеки случай, мисля, че знаеш всичко. Ти подозираше от известно време, нали?

Франки кимна.

— Сляпа съм била, сляпа — горчиво въздъхна Силвия. — И двамата видяхте това, което аз и не предполагах. Само се чудех защо Хенри толкова се промени към всички ни. Това много ме наскърбяваше, но не подозирах причината.

Тя замълча, после продължа с леко променен тон.

— Щом д-р Никълсън ми каза истината, веднага отидох при Хенри. Току-що говорих с него — преглътна сълзите си тя. — Роджър, всичко ще се оправи. Той се съгласи. Ще постъпи в Грейндж утре.

— О, не! — възкликнаха Роджър и Франки едновременно.

Силвия ги погледна смаяно.

Роджър заговори непохватно.

— Знаеш ли, Силвия, мислих върху това и в края на краищата не смятам, че Грейндж е най-доброто място.

— Според теб той може да се справи сам? — попита недоверчиво Силвия.

— Не, не мисля. Но има и други места — места не толкова... е, не толкова наблизно. Убеден съм, че ако остане в този район, това ще бъде грешка.

— Сигурна съм в това — подкрепи го Франки.

— О, не съм съгласна — възрази Силвия. — Не бих понесла той да отиде някъде далеч. А д-р Никълсън е толкова мил и добър. Ще бъде по-спокойна, ако Хенри е под неговите грижи.

— Мислех си, че не обичаш Никълсън, Силвия — учуди се Роджър.

— Промених решението си — каза простичко тя. — Никой не е бил по-мил и любезен, отколкото беше той днес следобед. Глупавите ми предразсъдъци към него напълно изчезнаха.

Последва кратко мълчание. Положението беше неловко. Нито Роджър, нито Силвия знаеха какво точно да кажат.

— Бедният Хенри — въздъхна Силвия. — Съсипан е. Толкова се разстрои, когато разбра, че зная. Съгласи се, че трябва да се пребори с тази ужасна страст заради мен и Томи, но каза, че не разбирам какво ще му струва това. Сигурно е така, макар д-р Никълсън да ми го обясни съвсем подробно. Било нещо като мания — хората не съзнават какво вършат, каза той. О, Роджър, толкова е ужасно! Но д-р Никълсън наистина беше мил. Вярвам му.

— Все едно, мисля, че ще бъде по-добре... — започна Роджър. Силвия се обърна към него.

— Не те разбирам, Роджър. Защо промени мнението си? Допреди половин час ти беше напълно съгласен Хенри да постъпи в Грейндж.

— Ами... аз... имах време да помисля върху нещата и...

Силвия отново го прекъсна.

— Все пак аз съм решила. Хенри ще постъпи в Грейндж и никъде другаде.

Те стояха срещу нея и мълчаха. После Роджър каза:

— Знаеш ли, мисля да звънна на д-р Никълсън. Сега сигурно си е вкъщи. Искам... просто да си поприказвам с него за това.

Без да дочака отговора ѝ, той се обърна и бързо влезе в къщата. Двете жени останаха да гледат след него.

— Не мога да разбера Роджър — започна Силвия. — Преди около петнадесет минути той ме караше да уредя постъпването на Хенри в Грейндж.

В тона ѝ несъмнено се чувстваше гневна нотка.

— Така или иначе, аз съм съгласна с него — каза Франки. — Четох някъде, ме хората трябва да отидат да се лекуват колкото може по-далече от дома.

— Според мен това са глупости — отсече Силвия.

Франки не знаеше какво да прави. Неочакваната съпротива на Силвия затрудняваше нещата. Освен това тя изведнъж явно бе минала на страната на Никълсън. Много трудно бе да се намерят никакви аргументи, Франки се чудеше дали да не разкаже всичко на Силвия, но щеше ли тя да повярва? Даже Роджър не бе кой знае колко впечатлен от теорията, че д-р Никълсън има някаква вина. Силвия с нейното току-що появило се пристрастие, що се отнасяше до доктора, вероятно също би проявила скептицизъм. Дори можеше да отиде и да му разкаже всичко. Наистина беше трудно.

Един самолет премина ниско в сгъстяващия се здрач с оглушително бучене. Силвия и Франки вдигнаха очи към него, благодарни на случайността, тъй като никой от тях не знаеше какво точно да каже. Това даде време на Франки да събере мислите си, а на Силвия да се успокои от внезапното раздразнение.

Когато самолетът изчезна над дърветата и бученето му заглъхна в далечината, Силвия изведнъж се обърна към Франки.

— Толкова е ужасно... — съкрушено каза тя. — И всички вие искате да изпратите Хенри далече от мен.

— Не, не — възрази Франки. — Не е вярно.

Тя размисли за миг.

— Само исках той да получи най-доброто лечение. А мисля, че д-р Никълсън е... шарлатанин.

— Не вярвам — извика Силвия. — Мисля, че той е много умен мъж и точно от такъв човек има нужда Хенри.

Тя предизвикателно погледна Франки. Франки се възхити от начина, по който д-р Никълсън бе успял да ѝ въздейства за съвсем кратко време. Цялото ѝ предишно недоверие към него изглежда се бе изпарило напълно.

В затруднение да намери отговор, Франки мълчеше.

След малко Роджър отново излезе от къщата. Изглеждаше леко задъхан.

— Никълсън още не се е прибрал — каза той. — Оставих му съобщение.

— Не разбирам защо толкова настояваш да говориш с него. Ти предложи този план, всичко е уговорено и Хенри е съгласен.

— Мисля, че аз също имам думата по въпроса Силвия — внимателно каза Роджър. — В края на краищата аз съм брат на Хенри.

— Ти сам предложи този план — упорито повтори Силвия.

— Да, но оттогава чух много неща за Никълсън.

— Какви неща? О, не ти вярвам! — тя прехапа устни, обърна се и влезе в къщата.

Роджър погледна Франки.

— Трудна работа — каза.

— Много трудна, наистина.

— Щом като Силвия веднъж е решила, ще упорства като магаре.

— Какво ще правим?

Те седнаха отново на градинската пейка и подробно обсъдиха въпроса. Роджър се съгласи с Франки, че ще бъде грешка да разкаже всичко на Силвия. Най-доброто според него би било да убедят доктора.

— Но какво точно ще му кажете?

— Не зная дали ще му кажа много, но ще му намекна доста неща. Във всеки случай съгласен съм с вас за едно нещо — Хенри не трябва да отива в Грейндж. Дори и наистина да си разкрием картите, трябва да спрем това.

— Ако го направим, ще се издадем — припомни му тя.

— Зная. Ето затова трябва да опитаме първо всичко останало. Проклетата Силвия, защо трябваше да упорства точно в този момент?

— Това показва какво влияние има този човек — каза Франки.

— Да. Знаете ли, това ме кара да вярвам, ме сигурно или не, вие в крайна сметка може би сте права за него... Какво е това?

Двамата скочиха.

— Прилича на изстрел — възкликна Франки. — Прозвуча от къщата.

Те се спогледаха, после хукнаха към сградата. Влязоха през двойната остъклена врата на гостната и стигнаха до хола. Там, с лице бяло като платно стоеше Силвия Басингтън-френч.

— Чухте ли? — попита тя. — Това беше изстрел... от кабинета на Хенри.

Тя се олюля и Роджър я подкрепи с ръка. Франки отиде до вратата на кабинета и натисна дръжката.

— Залючено е — каза тя.

— Прозорецът — напомни й Роджър.

Той положи Силвия, която беше в безсъзнание, на едно удобно канапенце и отново мина през гостната. Франки го следваше неотклонно. Заобиколиха къщата, за да стигнат до прозореца на кабинета. Той беше затворен, но те прилепиха лица до стъклото и се вторачиха вътре. Слънцето залязваше и не беше много светло, но виждаха достатъчно ясно.

Хенри Басингтън-френч лежеше върху бюрото си. Рана от куршум ясно личеше в слепоочието му, а на пода лежеше пистолет, паднал от ръката му.

— Застрелял се е! — извика Франки. — Колко ужасно!

— Отдръпнете се за момент — каза Роджър. — Ще счупя прозореца.

Той уви ръка в сакото си и нанесе силен удар на стъклото така, че то се счупи. Роджър внимателно извади парченцата, после двамата с Франки се вмъкнаха в стаята. Точно когато влязоха, мисис Басингтън-френч и Д-р Никълсън се зададоха бързо по терасата.

— Ето го доктора — каза Силвия. — Току-що дойде. Нещо... нещо случило ли се е с Хенри?

Тогава видя простряната фигура и нададе вик.

Роджър отново изскочи бързо навън през прозореца и д-р Никълсън остави Силвия в ръцете му.

— Изведете я — нареди той. — Погрижете се за нея. Дайте й малко бренди, ако иска. Не й позволявайте да гледа повече.

Той влезе през прозореца и се присъедини към Франки.

Бавно поклати глава.

— Трагедия — каза той. — Горкият. Значи е чувствал, че не може да се справи. Много лошо. Много лошо.

Той се наведе над тялото, после отново се изправи.

— Нищо не може да се направи. Смъртта трябва да е настъпила мигновено. Чудя се дали първо не е написал нещо. Обикновено го правят.

Франки мина напред и застана до тях. Лист хартия с няколко думи върху него. Очевидно съвсем скоро надраскани, лежеше до

ръката на мистър Басингтън-френч. Смисълът им беше достатъчно ясен.

Имам чувството, че това е най-добрият начин да си отида — пишеше Хенри Басингтън-френч. — Този фатален навик се е вкоренил прекалено дълбоко в мен, за да се боря сега. Искам да направя най-доброто, което мога за Силвия — Силвия и Томи. Бог да ви благослови, мили мои. Простете ми...

Франки почувства, че в гърлото ѝ засяда буца.

— Нищо не трябва да докосваме — каза д-р Никълсън. — Разбира се, ще има следствие. Трябва да позвъним в полицията.

Подчинявайки се на жеста му, Франки излезе през вратата. После спря.

— Ключът не е в ключалката — каза тя.

— Не е ли? Може би е в джоба му.

Докторът кимна, проверявайки внимателно от джоба на сако на мъртвия извади ключ. Пъхна го в ключалката и го превъртя. Двамата заедно отидоха в хола. Д-р Никълсън се насочи право към телефона.

Коленете на Франки трепереха. Тя изведнъж почувства, че ѝ прилошава.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

МОЙРА ИЗЧЕЗВА

След около един час Франки позвъни на Боби:

— Хокинс ли е? Здравсти, Боби, чу ли какво стана? Чул си? Бързо, трябва да се срещнем някъде. Мисля, че утре рано сутринта би било най-добре. Ще се поразходя навън преди закуска. Да кажем в осем часа, на същото място, където се срещнахме днес.

Тя затвори телефона точно когато Боби изричаше третото си почтително „Да, ваше благородие“ заради някои любопитни уши.

Боби пристигна пръв на срещата, но Франки не го накара да чака дълго. Изглеждаше бледа и обезпокоена.

— Здравей, Боби, не е ли ужасно? Тази нощ не можах да мигна.

— Не съм чул никакви подробности — каза Боби. — Само, че мистър Басингтън-френч се застрелял. Това, предполагам, е вярно?

— Да. Силвия говорила с него, карала го да започне лечение и той се съгласил да го направи. След това, струва ми се, куражът му изневерил. Влязъл в кабинета си, заключил вратата, написал няколко думи на лист хартия и... и се застрелял. Боби, толкова е ужасно толкова е... зловещо.

— Зная — промълви Боби.

За момент и двамата замълчаха.

— Ще трябва да си тръгна днес, разбира се — прошепна след малко Франки.

— Да, предполагам, че трябва. Как е тя, искам да кажа мисис Басингтън-френч?

— Съсипана е горката. Не съм я виждала откакто... намерихме трупа. За нея сигурно шокът е бил ужасен.

Боби кимна.

— Най-добре е да докараш колата към единадесет — продължи Франки.

Боби не отговори. Тя нетърпеливо погледна към него.

— Какво става с теб, Боби? Изглеждаш сякаш не си тук.

— Извинявай. Колкото до...

— Да?

— Ами, просто ми е чудно. Предполагам... е, предполагам, че всичко е наред?

— Какво имаш предвид с това „наред“?

— Нали е напълно сигурно, че той се е самоубил?

— О! — възкликна Франки. — Разбирам.

Тя помисли малко:

— Да, самоубийство беше, така е.

— Напълно ли си сигурна? Разбираш ли, Франки, от Мойра знаем, че Никълсън е искал да изчезнат двама души. Е, единият от тях вече го няма.

Франки помисли отново, но пак поклати глава.

— Самоубийство си беше — каза тя. — С Роджър стояхме в градината, когато чухме изстрела. И двамата се втурнахме през всекидневната към салона. Вратата на кабинета беше заключена отвътре. Обиколихме откъм прозореца. Той също бе затворен. Роджър го разби. И чак тогава д-р Никълсън се появи на сцената.

Боби помисли върху това.

— Звучи убедително — съгласи се той. — Но ми се струва, че се е появил на сцената много неочаквано.

— Беше си забравил един бастун по-рано същия ден и се върна да си го вземе.

Докато мислеше, Боби се намръщи.

— Слушай, Франки. Ако предположим, че всъщност Никълсън е застрелял Басингтън-френч...

— И го е принудил първо да напише прощално писмо?

— Аз мисля, че да го фалшифицира би било съвсем лесно. Всяко изменение в почерка биха отдали на силното вълнение.

— Да, така е. Продължавай с твоята версия.

— Никълсън застрелва Басингтън-френч, оставя прощалното писмо и изтичва навън, заключвайки вратата, за да се появи отново след няколко минути, сякаш току-що пристига.

Франки неохотно поклати глава.

— Добра идея, но не върши работа. Първо на първо, ключът беше в джоба на Хенри Басингтън-френч...

— Кой го намери там?

— Е, що се отнася до това, Никълсън го намери.

— Виждаш ли! Какво по-лесно за него да се престори, че уж го намира там?

— Аз го гледах, не забравяй. Сигурна съм, че ключът беше в джоба.

— Така казва всеки, когато наблюдава фокусник. Виждаш, че зайчето е в шапката! Ако Никълсън е престъпник от висока класа и е малко по-ловък в ръцете, за него би било детска игра.

— Е, може би си прав, Боби, но всичко това е невъзможно. Силвия Басингтън-френч беше в къщата, когато се разнесе изстрелът. В мига, в който го чула, тя изтичала в салона. Ако Никълсън е стрелял и е излязъл през вратата на кабинета. Обезателно е щяла да го види. Освен това, тя ни каза, че той всъщност е дошъл по алеята към главния вход. Видяла го докато заобикаляхме тичешком къщата. Отишла да го посрещне и го доведе до прозореца на кабинета. Не, Боби, за съжаление човекът си има алиби.

— По принцип не вярвам на хора, които имат алиби — отговори Боби.

— И аз. Но не разбирам как можеш да подминеш този факт.

— Права си. Думите на Силвия Басингтън-френч са достатъчно доказателство.

— Да, наистина.

— Е — въздъхна Боби, — предполагам, ме ще го приемем за самоубийство бедният. Каква е следващата ни стъпка, Франки?

— Семейство Кейман. Не мога да си представя, че сме били толкова разсеяни и не ги потърсихме по-рано. Пазиш адреса, откъдето ти писа Кейман, нали?

— Да, той е същият, който дадох на следствието. Сейнт Ленърдс гардънс №17, Падингтън.

— Не мислиш ли, че доста занемарихме тази нишка на разследването?

— Абсолютно. Така или иначе, Франки, дошла ми е такава хитра идея, че ще ти падне шапката. Предполагам, че и Кейманови не са вчерашни.

— Дори и да са изчезнали, аз мога да намеря нещо за тях.

— Защо аз?

— Защото, пак ти казвам, не мисля, че схващаш нещата много добре. То е същото както тогава, когато дойдохме тук с мисълта, че Роджър е отрицателният герой в пиесата. Теб те познават, а мен не.

— И как смяташ да се запознаеш с тях? — попита Боби.

— Ще се представя за политическа активистка — отговори Франки. — Агитация за консервативната партия. Ще се появя с листовки.

— Много хубаво — отговори Боби. — Но както казах и преди, мисля, че ще ти падне шапката. Има и друго нещо, за което трябва да помислим — Мойра.

— Божичко! — възкликна Франки. — Съвсем забравих за нея.

— Забелязах го — произнесе Боби някак студено.

— Прав си — промълви Франки замислено. — Трябва да се направи нещо за нея.

Боби кимна. Странното, преследващо го лице изникна пред очите му. В него имаше нещо трагично. Бе го почувствал още от първия момент, в който извади снимката от джоба на Алън Карстеърс.

— Само да я беше видяла онази нощ, когато за първи път влязох в Грейндж! — каза той. — Беше полудяла от страх и помни ми думата, Франки, тя е права. Нито са нерви, нито си внушава. Нищо подобно. Щом Никълсън иска да се ожени за Силвия Басингтън-френч, две пречки трябва да бъдат преодоляни. Едната вече не съществува. Имам чувството, че животът на Мойра виси на косъм и че всяко бавене може да се окаже фатално.

Франки се стресна от сериозността на думите му.

— Прав си, скъпи — потвърди тя. — Нужно е да действаме бързо. Какво ще правим?

— Трябва да я убедим да се махне от Грейндж и то веднага.

Франки кимна.

— Знаеш ли какво. Най-добре е да отиде в Уелс, в замъка. На всяка цена трябва да бъде на много сигурно място.

— Ако можеш да уредиш това, Франки, то ще е най-доброто.

— Е, не е много трудно. Баща ми никога не забелязва кой идва и си отива. Мойра ще му хареса — на кого не би се харесала — толкова е женствена. Странно е, че повечето мъже обичат безпомощните жени.

— Не мисля, че Мойра е особено безпомощна — каза Боби.

— Глупости. Тя прилича на някое малко птиче, което седи и чака да бъде изядено от змията, без да може да направи каквото и да било.

— Какво би могла да направи тя?

— Много неща — буйно възрази Франки.

— Е, не разбирам. Няма пари, няма приятели...

— Скъпи мой, не опявай като че ли даваш препоръка за някоя организация.

— Извинявай — каза Боби.

Последва неловка пауза.

— Е, ти си знаеш — възвърна Франки доброто си настроение. — Мисля, че е най-добре да се заемем с тази работа колкото е възможно по-скоро.

— Аз също — съгласи се Боби. — Наистина, Франки, страшно мило е да...

— Добре, добре — прекъсна го Франки. — Нямам нищо против да се сприятеля с момичето, само не дрънкай глупости за нея сякаш е без ръце и крака, без език или без мозък.

— Просто не разбирам какво искаш да кажеш.

— Добре, не е нужно да говорим повече — каза Франки. — Идеята ми е, че каквото и да предприемем най-добре е да го свършим бързо. Това не беше ли цитат?

— Не точно. Продължавай, лейди Макбет.

— Знаеш ли, винаги съм мислила — отклони се Франки от темата, — че лейди Макбет подтиква Макбет да извърши всички тези убийства само, защото е ужасно отегчена от живота, а също и от Макбет. Сигурна съм, че той е бил от онези меки, безобидни мъже, които карат жените си да полудеят от скука. Но след като за първи път в живота си извършил убийство, той се почувствал адски важен и започнал да развива мания за величие като компенсация на предишния си комплекс за малоценност.

— Трябва да напишеш книга по този въпрос, Франки.

— Пиша с много грешки. Докъде бяхме стигнали? А, да, спасяването на Мойра. Най-добре докарай колата в десет и половина. Аз ще отида до Грейндж, ще потърся Мойра и ако Никълсън е там, ще й припомня, че ми е обещала да ми погостува и веднага ще я отвлека.

— Отлично, Франки. Радвам се, че няма да губим никакво време. Ужасявам се, че може да се случи още нещо.

— Ще се видим в десет и половина тогава — каза Франки.

Докато се върне в Метроуей корт, стана девет половина. Закуската тъкмо беше поднесена и Роджър си бе налял малко кафе. Изглеждаше болен и съсипан.

— Добро утро — каза Франки. — Спах ужасно зле. Накрая станах в седем и излязох да се поразходя.

— Страшно съжалявам, че трябваше да преживеем всичките тези неприятности — погледна я Роджър.

— Как е Силвия?

— Снощи ѝ дадоха успокоително. Още спи, струва ми се. Бедното момиче, толкова много съжалявам за нея. Беше наистина предана на Хенри.

— Зная.

Франки замълча и после обяви намерението си да замине.

— Щом си решила, тръгвай — каза Роджър. — Следствието е в петък. Ще ти съобща, ако потрѣбваш. Всичко зависи от съдията.

Той изпи чаша кафе с препечена филийка и след това излезе, за да се заеме с многото задължения, които го чакаха. Франки изпита голямо съжаление към него. Можеше съвсем добре да си представи безбройните клюки и любопитството, породени от самоубийство в едно семейство. Появи се Томи и тя се зае да поразвесели детето.

Боби докара колата в десет и половина. Изнесоха багажа на Франки. Тя се сбогува с Томи и остави бележка на Силвия.

Бентлито потегли.

Взеха разстоянието до Грейндж за съвсем кратко време. Франки не бе ходила там никога по-рано и големите железни врати и избуялите храсти я потиснаха.

— Зловещо място — забеляза тя. — Не се учудвам, че Мойра има кошмари тук.

Спряха пред външната врата, Боби слезе и натисна звънеца. Няколко минути никой не отговори. Накрая отвори една жена в облекло на медицинска сестра.

— Мисис Никълсън? — попита Боби.

Жената се подвоуми, после се оттегли в хола и отвори по-широко вратата. Франки изскочи от колата и влезе в къщата. Вратата се затвори зад нея с неприятен, отекващ звън. Франки забеляза тежките болтове и

резета. Съвсем безпричинно я достраша — сякаш че тук, в тази злокобна къща, и тя беше затворник.

„Глупости — каза си тя — Боби е отвън в колата. Дойдох тук открито. Нищо не може да ми се случи.“ И пропъждайки нелепото чувство, тя се качи след сестрата по стълбите и премина по коридора. Сестрата отвори една врата и Франки влезе в малка всекидневна, изискано обзаведена с красив кретон и цветя във вази. Настроението ѝ се подобри. Сестрата излезе, мърморейки нещо.

Минаха около пет минути, после вратата се отвори и влезе д-р Никълсън.

Франки не можа да овладее едно леко потрепване, но го прикри под приветлива усмивка и се ръкува с доктора.

— Добро утро — каза тя.

— Добро утро, лейди Франсис. Надявам се не идвате, за да ми съобщите лоши новини за мисис Басингтън-френч?

— Тя още спеше, когато тръгнах — Отговори Франки.

— Горката. Нейният доктор, разбира се, се грижи за нея?

— О, да — тя замълча, после продължи: — Сигурна съм, че сте зает. Не трябва да ви отнемам времето, д-р Никълсън. Всъщност наминах да видя жена ви.

— Да видите Мойра? Много мило от ваша страна.

Въобразяваше ли си, или бледосините очи зад силните очила бяха станали малко по-сурови?

— Да — повтори той. — Много мило.

— Ако все още не е станала, ще седна да я почакам — усмихна се учтиво Франки.

— О, стана — отговори д-р Никълсън.

— Добре. Искам да я убедя да ми погостува. Всъщност тя ми обеща — усмихна се отново Франки.

— О, но това наистина е много мило от ваша страна, лейди Франсис. Много мило, наистина. Със сигурност Мойра би се радвала.

— Би се радвала? — рязко попита Франки.

Д-р Никълсън се усмихна, показвайки хубавите си бели зъби.

— За жалост съпругата ми замина тази сутрин.

— Замина ли? — объркано попита Франки. — Къде?

— О, просто за малка промяна. Знаете какви са жените, лейди Франсис. Тук е доста скучно място за една млада жена. От време на

време Мойра чувства, че ѝ трябва малко разнообразие, и заминава.

— Не знаете ли къде е заминала? — попита Франки.

— В Лондон, предполагам. Магазини, театри. Такива неща, нали разбирате.

Франки имаше чувството, че усмивката му е най-неприветливото нещо, което някога бе виждала.

— Днес заминавам за Лондон — каза тя бодро. — Бихте ли ми дали адреса ѝ?

— Обикновено отсяда в Савой — каза д-р Никълсън. — Но вероятно ще ми се обади до един-два дни. Страхувам се, че не обича много да пише, а и аз вярвам в пълната свобода между съпруг и съпруга. Но мисля, че е най-вероятно да я откриете в Савой.

Той отвори вратата, Франки се ръкува с него и бе изведена до изхода. Сестрата стоеше там да я изпрати. Последното, което Франки чу, бе гласът на д-р Никълсън — благ и може би съвсем леко ироничен.

— Толкова мило от ваша страна, че сте решили да поканите съпругата ми да ви погостува, лейди Франсис.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

ПО СЛЕДИТЕ НА СЕМЕЙСТВО КЕЙМАН

Боби трудно запази безпристрастното си поведение на шофьор, когато Франки излезе навън без Мойра. Заради медицинската сестра тя каза:

— Връщаме се в Стейвърли, Хокинс.

Колата потегли надолу и излезе през портата. После, когато стигнаха до едно чисто място на пътя, Боби спря и погледна въпросително спътницата си.

— Какво става? — попита той.

Доста бледа, Франки отвърна:

— Боби, не ми харесва тази работа. Както изглежда тя е заминала.

— Заминала? Тази сутрин?

— Или снощи.

— Без да ни каже нищо?

— Боби, просто не го вярвам. Докторът излъга, сигурна съм.

Боби бе пребледнял.

— Много късно! Колко идиотски постъпихме! Вчера изобщо не трябваше да й позволяваме да се връща там.

— Не мислиш, че е мъртва, нали? — прошепна Франки с разтреперан глас.

— Не — отговори яростно, сякаш за да се окуражи.

И двамата помълчаха известно време, после Боби изложи своите разсъждения с по-спокоен тон.

— Тя сигурно е още жива, защото иначе трябва да се е отървал от тялото и разни такива. Смъртта ѝ би трябвало да изглежда естествена и неочаквана. Не, тя или е замъкната някъде против волята ѝ, или — което съм по-склонен да приема — е все още там.

— В Грейндж?

— В Грейндж.

— Е, какво ще правим? — попита Франки.

Боби помисли малко.

— Смятам, че ти не можеш да направиш нищо — каза той накрая. — Най-добре е да се върнеш в Лондон. Сама предложи да се опитаме да издирим семейство Кейман. Заеми се с това.

— О, Боби!

— Но, скъпа, от теб тук няма никаква полза. Познават те — много добре те познават вече. Съобщи, че си тръгваш — какво можеш да направиш? Не можеш да останеш повече в Мероуей. И в „Енглърс Армс“ не можеш да се настаниш. Ще дадеш повод за всевъзможни клюки. Не, трябва да си вървиш. Никълсън може би подозира, но в никакъв случай не може да бъде сигурен, че знаеш всичко. Връщай се в града, а аз ще остана.

— В „Енглърс Армс“?

— Не, твоят шофьор беше дотук. Ще преместя главната си квартира в Амбълдевър. Това е на десет мили, ако Мойра е все още в тази отворителна къща, ще я намеря.

Франки леко се възпротиви:

— Боби, ще внимаваш ли?

— Ще бъда хитър като лисица.

С доста голямо притеснение Франки отстъпи. Това, което каза Боби, бе наистина съвсем разумно. Тя нямаше повече работа тук. Боби я откара до града и слизайки пред къщата на Бруук Стрийт, Франки изведнъж почувства отчаяние.

Тя обаче не беше от тези, които стоят със скръстени ръце. В три следобед можеше да се види една облечена модно, но с мярка млада жена, с пенсне и кисела физиономия да се приближава към Сейнт Ленърдс Гардънс с наръч брошури и вестници.

Сейнт Ленърдс Гардънс, Падингтън, определено бе потискащо място, където повечето къщи бяха съборетини. Видът на квартала подсказваше, че времето, когато е познавал по-добри дни е отдавна отминало.

Франки вървеше, оглеждайки номерата. Изведнъж спря с гримаса на раздразнение.

На №17 имаше окачена табелка, че се продава или се дава под наем, немебелиран.

Франки незабавно прибра пенснето и промени сериозната физиономия. Очевидно от политическата агитаторка нямаше нужда.

Посочваха се имената на няколко комисионери на недвижими имоти. Франки избра две и си ги записа. После, определяйки своя план, тя пристъпи към прилагането му в действие.

Първите комисионери бяха господата Гордън и Портър от Преъд Гардънс.

— Добро утро — поздрави Франки. — Интересувам се можете ли да ми дадете адреса на мистър Кейман? До неотдавна беше на Сейнт Ленърдс Гардънс.

— Точно така — отговори младият мъж, на когото Франки се представи. — Само не там стоя съвсем кратко, струва ми се, нали? Ние, разбирате ли, работим за със собствениците. Мистър Кейман го нае за три месеца, тъй като очакваше всеки момент да замине за чужбина. Според мен точно така е станало.

— Значи нямате адреса му?

— Боя се, че не. Уреди си сметките с нас и това беше всичко.

— Но може би е имал някакъв адрес, преди да наеме къщата.

— Един хотел — мисля, че беше на гара Падингтън.

— Бихте ли направили справка? — попита Франки.

— Предплати наема и депозит за електричество и газ.

— О! — възкликна Франки отчаяно.

Забеляза, че младият мъж я наблюдава доста любопитно. Комисионерите са специално по това да преценят „класата“ на клиентите. Очевидно той сметна интереса, проявен от Франки към семейство Кейман, за доста неочакван.

— Дължи ми много пари — излъга Франки.

Младият мъж внезапно придоби смаян вид.

Изпълнен със съчувствие към изпадналата в беда хубава девойка, той показва голяма съпричастност и направи всичко възможно, но не успя да открие нито настоящ, нито предишен адрес на мистър Кейман.

Франки му благодари и си тръгна. Взе такси до следващите комисионери на недвижими имоти. Не губи време да повтаря формалностите. Кейман беше наел къщата от първите комисионери. Тези щяха да се интересуват само от това да я дадат отново под наем от името на собственика. Франки поиска разрешение да я разгледа.

За да осуети израза на изненада, появил се върху лицето на чиновника, сега тя обясни, че търси по-евтин имот, за да отвори девическо общежитие. Изненаданият израз изчезна и Франки получи

ключа от Сейнт Ленърдс Гардънс №17, ключовете от още два „имота“, които тя нямаше намерение да види, и едно разрешение да разгледа и четвърти.

Беше истински късмет, помисли Франки, че чиновникът не изрази желание да я придружи, но може би те правеха това, когато ставаше въпрос за даване под наем на обзаведено жилище.

Лъхна я застоялата миризма на затворена къща, когато отвори вратата на №17.

Беше непривлекателна къща, евтино обзаведена и с олющена, мръсна мазилка. Франки я разгледа внимателно от мансардата до приземния етаж. Не бяха почистили, преди да заминат. Имаше множество конци, стари вестници и няколко пирона и инструменти. Но колкото до нещо от лично естество, Франки намери само парченце от скъсано писмо.

Единственото, което според нея можеше да има някакво значение, бе разписанието на влаковете, оставено отворено до един прозорец. Нищо не показваше, че някои от имената са от особена важност, но Франки преписа много от тях в едно малко тефтерче като заместител на всичко, което се бе надявала да намери.

В издирването на семейство Кейман тя бе претърпяла пълен неуспех.

Утеши се с мисълта, че нищо друго не можеше да се очаква. Ако мистър и мисис Кейман бяха нарушили закона, те обезателно щяха добре да се постараят никой да не може да ги проследи. Това в крайна сметка излезе нещо като отрицателно потвърждение на данните.

И все пак Франки беше определено разочарована, когато върна ключовете на комисионерите, и обеща да им се обади до няколко дни.

Тя тръгна към парка доста потисната, чудейки се какво да прави по-нататък. Тези безплодни размисли бяха прекъснати от внезапна и силна буря. Не се виждаше никакво такси и Франки успя да спаси една от любимите си шапки като се спусна в метрото, което беше съвсем наблизо. Взе си билет до Пикадили съркъс и купи няколко вестника.

Когато влезе във влака, почти празен по това време на деня, тя решително прогони мислите по болния въпрос, отвори вестника и се постара да се съсредоточи върху съдържанието му.

Безразборно прочете несвързани пасажии.

Няколко пътни произшествия. Тайнствено изчезване на ученичка. Партито на лейди Питърхемптън в Кларидж. Възстановяването на сър Джон Милкингтън след злополуката на Астрадора, прочутата яхта, принадлежала на покойния мистър Джон Савидж, милионера. Тази лодка нещастие ли носеше? Мъжът, който я беше проектирал, бе постигнат от трагична смърт, мистър Савидж се бе самоубил, а сър Джон Милкингтън се бе отървал от смъртта като по чудо.

Франки остави вестника, мъчейки се напрегнато да си спомни нещо. Вече два пъти се споменавахе името на Джон Савидж — веднъж от Силвия Басингтън-френч, когато говореше за Алън Карстеърс, и веднъж от Боби, когато повтаряше разговора, който бе провел с мисис Ривингтън.

Алън Карстеърс бил приятел на Джон Савидж. Мисис Ривингтън имаше смътното усещане, че пристигането на Карстеърс в Англия има някаква връзка със смъртта на Савидж. Савидж беше — какво всъщност бе станало? — беше се самоубил, защото мислел, че е болен от рак.

Може би... може би Алън Карстеърс не е бил удовлетворен от това, което е чул за смъртта на своя приятел? Може би се е заел да проучи целия случай? Може би обстоятелствата около смъртта на Савидж, беше първото действие на драмата, в която участваха тя и Боби?

„Възможно е — каза си Франки. — Да, възможно е.“

Тя се замисли дълбоко чудейки се как най-добре да подхване нещата на новия им етап. Нямаше представа кои бяха приятелите или познатите на Джон Савидж.

Тогава я осени една идея — неговото завещание. Ако съществуваша някакви подозрения по отношение на това как е намерил смъртта си, завещанието му би посочило възможна следа. Франки знаеше, че някъде в Лондон има едно място, където отиваш и четеш завещания срещу един шилинг. Но не можеше да си спомни къде точно се намираше.

Влакът спря на някаква спирка и Франки видя, че това е Британският музей. С две спирки бе отминала Оксфорд съркъс, където трябваше да слезе.

Изправи се бързо и слезе от влака. Когато тръгна по улицата, ѝ хрумна нещо. След пет минути стигна до кантората на господата Спрег, Спрег, Дженкинсън и Спрег.

Посрещнаха я любезно и веднага я въведоха в личния кабинет на мистър Спрег, шеф на фирмата.

Мистър Спрег бе изключително мил. Имаше мощен, сърдечен, убедителен глас, който аристократичните му клиенти намираха за крайно успокояващ, когато идваха при него, за да бъдат измъкнати от някоя каша. Носеха се слухове, че мистър Спрег знае повече пикантни подробности за благородническите фамилии от всеки друг в Лондон.

— Наистина за мен е удоволствие, лейди Франсис — каза той. — Седнете. Намирате ли, че столът ви е достатъчно удобен? Да, да. Времето е прекрасно точно сега, нали? Циганско лято. А как е лорд Марчингтън? Добре, надявам се?

Франки отвърна на тези и други въпроси по подобаващ начин.

После мистър Спрег свали пенснето от носа си и стана още по-определено съветникът и адвокатът.

— А сега лейди Франсис — каза той, — на какво дължа удоволствието да ви видя в моята... хм... неуютна кантора днес?

„Изнудване? — питаха веждите му. — Анонимни писма? Омотаване с някой нежелателен младеж? Съди ви шивачката ви?“ Но веждите задаваха тези въпроси по много дискретен начин, съответстващ на адвокат с опита и доходите на мистър Спрег.

— Искам да видя едно завещание — изрече Франки. — А не зная къде да отида и какво да правя. Но нали имаше някакво място, където това може да стане срещу един шилинг?

— Съмърсет Хаус — отговори мистър Спрег. — Но какво е това завещание? Мисля, че мога да ви помогна, ако ви интересува нещо за... ъ-ъ... завещанията във вашето семейство. Смея да кажа, че нашата фирма е имала честта да ги съхранява от много години.

— Не е семейно завещание.

— Не е ли? — учуди се мистър Спрег.

И почти хипнотичната му сила да извлича информация от клиентите беше толкова огромна, че Франки, която бе решила да не прави това, се поддаде и му каза:

— Искях да видя завещанието на мистър Савидж — Джон Савидж.

— Така-а — в гласа на мистър Спрег пролича истинско учудване. Той не очакваше това. — Много странно, много странно наистина.

В тона му имаше нещо твърде необичайно и Франки го погледна изненадана.

— Наистина — промълви мистър Спрег, — наистина не зная какво да правя. Може би, лейди Франсис, ще ми кажете причината, поради която искате да видите това завещание?

— Не — отговори бавно Франки. — Боя се, че не мога.

Нещо й подсказа, че по някаква причина мистър Спрег, беше съвсем различен от обикновено и въобще не приличаше на всезнаещия адвокат, който всъщност беше. Всъщност той изглеждаше разтревожен.

— Наистина смятам, че трябва да ви предупредя — каза мистър Спрег.

— Да ме предупредите?

— Да. Признаците са неясни, много неясни, но явно там нещо не е наред. За нищо на света не бих ви въвлякъл в някоя заплетена история.

Колкото до това, Франки можеше да му каже, че вече се е забъркала до шия в нещо, което той определено нямаше да одобри. Но тя само го погледна въпросително.

— Цялата работа е едно доста странно стечение на обстоятелствата — продължаваше мистър Спрег. — Явно нещо не е наред... да, така е. Но какво е то, в момента нямам право да кажа.

Франки продължаваше да гледа въпросително.

— Тъкмо узнах една малка подробност — продължи мистър Спрег. Гърдите му се издуваха с възмущение. — Някой се е представил за мен, лейди Франсис. Предумишлено се е представил за мен. Какво ще кажете за това?

Но за секунда, обхваната от паника, Франки не можа да каже нищо.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

МИСТЪР СПРЕГ РАЗКАЗВА

Накрая тя изпелтечи:

— Откъде разбрахте?

Съвсем не искаше да каже това. На практика, миг по-късно тя бе готова да си отхапе езика заради тази глупост, но думите бяха изречени и мистър Спрег не би бил никакъв адвокат, ако не усетеше, че в тях се съдържа признание.

— Знаете нещо около тази работа, така ли, лейди Франсис?

— Да — отговори Франки.

Тя се запъна, въздъхна дълбоко и продължи:

— Всъщност всичко това е моя работа, мистър Спрег.

— Аз съм изумен — каза той.

В гласа му имаше борба — възмутеният адвокат беше във война с бащински настроения адвокат на семейството.

— И как стана това? — попита той.

— Беше само шега — промълви Франки. — Ние... ние искахме да вършим нещо.

— И на кого му хрумна идеята да се представи за мен? — попита мистър Спрег.

Франки го погледна и мозъкът ѝ заработи отново, вземайки бързо решение.

— На младия херцог... — тя замълча. — Наистина не трябва да споменавам имена. Не е честно.

Но тя разбра, че нещата се бяха обърнали в нейна полза. Съмняваше се, че мистър Спрег ще прости на сина на викария подобна дързост, но слабостта му към благороднически имена го накара да бъде снизходителен към наглостта на един херцог. Той отново стана любезен.

— О! Вие младите... вие младите — смънка той, размахвайки пръст. — Какви главоболия докарвате. Нямайте представа, лейди Франсис, колко сериозни усложнения от правен характер могат да

възникнат от една съвсем безобидна на пръв поглед шега, хрумнала ви ей така, изведнъж. Уж само на майтап, но понякога е изключително трудно да се отървеш от съда.

— Толкова сте великодушен, мистър Спрег — сериозно изрече Франки. — Наистина, дори и един човек на хиляда не би го приел като вас. Наистина ужасно ме е срам.

— Не, не, лейди Франсис — бащински каза мистър Спрег.

— О, но така е. Струва ми се, че е била мисис Ривингтън. Какво точно ви каза тя?

— Мисля, че писмото е тук. Получих го само преди час и половина.

Франки протегна ръка и мистър Спрег ѝ го подаде изражението на човек, който сякаш казваше: „Ето, сама виж докъде са те довели със собствените ти глупости.“

Драги мистър Спрег, — пишеше мисис Ривингтън, — много глупаво от моя страна, наистина, но току-що си спомних нещо, което може да Ви помогне за онзи ден, когато ме посетихте. Алън Карстеърс спомена, че отивал на някакво място, наречено Чипинг Самъртън. Не знаей дали тази подробност би Ви била от полза?

За мен бе изключително интересно онова, което ми казахте за случая на Малтревърс. С най-сърдечни поздрави,
Искрено Ваша Едит Ривингтън.

— Виждате, че нещата могат да бъдат много сериозни — каза мистър Спрег строго, но с нотка на доброжелателност. — Разбрах, че има нещо съмнително. Може би във връзка със случая на Малтревърс или с моя клиент, мистър Карстеърс...

Франки го прекъсна.

— Алън Карстеърс ваш клиент ли беше?

— Да. Дойде при мен за съвет, когато за последен път бе в Англия преди месец. Познавате ли мистър Карстеърс, лейди Франсис?

— Бих казала, че го познавам — отвърна Франки.

— Изключително привлекателна личност — въздъхна мистър Спрег. — Донесе в кантората ми полъх на... тъ-тъ... широко отворени

пространства.

— Идвал е да се посъветва с вас за завещанието на Мистър Савидж, нали? — попита Франки.

— О! — възкликна мистър Спрег. — Да не би вие да му дадохте тази идея? — той не можа да си спомни точно по чия препоръка идва. Съжалявам, че не можах да направя повече за него.

— Какво го посъветвахте да направи? — попита Франки. — Или не би било подходящо да ми го кажете от професионална гледна точка?

— В случая не — усмихна се мистър Спрег. — По мое мнение нищо не можеше да се направи, нищо, освен ако близките на мистър Савидж не бяха готови да пръснат доста пари, за да изяснят случая — което, както подразбрах, не бяха готови, или по-точно не бяха в състояние да направят. Никога не съм съветвал да се внася един случай в съда, ако няма някаква надежда за успех. Законът, лейди Франсис, е странно нещо. Съдържа увъртания и обрати, които изненадват съзнание, несвикнало да мисли юридически. Моето мото винаги е било да не се стига до съд.

— Цялата работа е много любопитна — каза Франки замислено. Имаше слабото усещане, че ходи боса по под с набодени пирони. Всеки миг можеше да настъпи някой и играта щеше да се провали.

— Подобни случаи не са чак толкова редки, колкото си мислите — увери я мистър Спрег.

— Случаи на самоубийства? — попита Франки.

— Не, не, имах предвид случаи на въздействие. Мистър Савидж беше практичен бизнесмен и все пак беше като восък в ръцете на тази жена. Не се съмнявам, че тя много добре си е знаела работата.

— Бих искала да ми разкажете цялата история отначало — каза Франки смело. — Мистър Карстеърс толкова... е, толкова се палеше, че така и не разбрах ясно нещата.

— Случаят беше изключително прост — отговори мистър Спрег. Мога да ви изложа фактите — всеки може да ги открие — тъй че нямам нищо против да го сторя.

— Тогава ми разкажете всичко — повтори Франки.

— Мистър Савидж тъкмо се бе върнал в Англия от Съединените щати през ноември миналата година. Той беше, както знаете, изключително богат човек без близки роднини. По време на пътуването се запознал с една дама... а... ъ-ъ... мисис Темпълтън.

Нищо повече не се знае за мисис Темпълтън, освен че била много красива и някъде на заден план, за удобство, имала съпруг.

Семейство Кейман, помисли си Франки.

— Тези презокеански пътувания са опасни — продължи мистър Спрег, клатейки глава усмихнато. — Мистър Савидж явно е бил твърде увлечен. Приел поканата на дамата да ѝ погостува в малката ѝ вила в Чипинг Самъртън. Точно колко често е ходел там не бих могъл да твърдя, но няма съмнение, че все повече и повече е изпадал под влиянието ѝ. После дошла трагедията. От известно време мистър Савидж се тревожел за здравето си. Страхувал се, че може би страда от неизлечима болест...

— Рак? — попита Франки.

— Да, всъщност става въпрос за рак. Тази мисъл напълно го завладяла. По това време гостувал у семейство Темпълтън. Те го убедили да отиде до Лондон и да се консултира със специалист. Така и направил. Лейди Франсис, ще ви доверя нещо. Този специалист, много голям при това — един от най-добрите в професията си години наред, на следствието се закле, че мистър Савидж не е боледувал от рак и той му го е казал, но мистър Савидж бил така завладян от собствената си вяра, че не искал да приеме истината, когато я чул. Сега, абсолютно непредубедено, лейди Франсис, познавайки медицинската професия, мисля, че нещата може да са били малко по-различни. Ако симптомите на мистър Савидж са усъмнили доктора, той може да е говорил сериозно, удължавайки лице, да е споменал за някои скъпи лечения и убеждавайки го, че няма рак, все пак да е създал впечатление, че има нещо много сериозно. Мистър Савидж, водейки се от мълвата, че докторите обикновено скриват от пациента истината, че е болен от тази именно болест, е приел думите му нагаждайки ги към това, в което той вярвал. Успокоителните думи на доктора не са били истина — той страдал от болестта, от която си е мислел, че страда.

Така или иначе мистър Савидж се е върнал в Чипинг Самъртън сериозно разтревожен. Виждал е пред себе си болезнена и бавна смърт. Научих, че някои от членовете на неговия род са починали от рак и той взел решение да не преживява същите страдания, които видял при тях. Повикал адвокат — много авторитетен член на една изключително уважавана фирма, който написал едно последно завещание, което мистър Савидж подписал и предал за съхранение на адвоката. Същата

вечер мистър Савидж изпил свръхдоза хлорал, като оставил писмо, в което обяснява, че е предпочел бърза и безболезнена смърт, пред дълга и мъчителна. В това завещание мистър Савидж оставя сумата от седемстотин хиляди лири на мисис Темпълтън, а останалата част на определени благотворителни организации.

Мистър Спрег се облегна на стола. Сега той се забавляваше.

— Съдът произнесе обичайната съчувствена присъда „самоубийство, плод на болно съзнание“, но мисля, че не можем поради този факт да твърдим, че е бил с болно съзнание, когато е направил завещанието. Не мисля, че някой съд би се произнесъл така. Завещанието е правено в присъствието на адвокат, по чието мнение болният е бил несъмнено здравомислещ и в пълно съзнание. Смятам, че не можем да докажем незаконно влияние. Мистър Савидж не е обезнаследил някой близък човек — единствените му роднини са били далечни братовчеди, които рядко е виждал. В действителност те живеят в Австралия, струва ми се.

Мистър Спрег млъкна.

— Становището на мистър Карстеърс беше, че едно такова завещание не е никак характерно за мистър Савидж. Мистър Савидж не е имал предпочитания към благотворителността и винаги е бил на твърдото мнение парите да се предават на кръвни роднини. Обаче мистър Карстеърс нямаше документи, с които да докаже тези твърдения, пък и, както аз му посочих, хората променят възгледите си. В това завещание се предвиждаше парите да се дадат на благотворителни организации, както и на мисис Темпълтън. Освен това завещанието е било легализирано.

— В този момент нямаше ли възражения? — попита Франки.

— Както казах, роднините на мистър Савидж не живеят в страната и не знаеха почти нищо за случая. Мистър Карстеърс повдигна въпроса. Той се върнал от пътешествие из вътрешността на Африка, постепенно научил подробности за случая и дойде, за да види дали може да се направи нещо. Бях принуден да му кажа, че според мен нищо не може да се направи. Важно е действителното владение на собствеността, а мисис Темпълтън беше я получила. Още повече, тя бе напуснала страната и бе отишла да живее, струва ми се, в Южна Франция. Отказа да влиза в каквато и да било кореспонденция по случая. Предложих на мистър Карстеърс да го посъветвам нещо, но

той реши, че не е нужно, и се съгласи с мен, че нищо не може да се направи — или по-скоро, че нещо е можело да се направи по онова време, което по мое мнение е крайно съмнително, но вече е твърде късно.

— Разбирам — кимна Франки. — И никой ли не знае нищо за тази мисис Темпълтън?

Мистър Спрег поклати глава и сви устни.

— Един мъж като мистър Савидж за неговото познаване на живота би трябвало да не се подвежда така лесно, но... — мистър Спрег поклати тъжно глава, сякаш виждаше безбройните клиенти, които би трябвало да знаят по-добре и които бяха идвали при него, за да не стигнат случаите им до съда.

Франки стана.

— Мъжете са странни създания — каза тя и протегна ръка. — Довиждане, мистър Спрег. Бяхте чудесен. Просто чудесен. Така ме е срам.

— Вие, младите, бъдете по-внимателни — повтори Мистър Спрег, клатейки глава към нея.

— Бяхте същински ангел — усмихна се Франки. Тя сърдечно стисна ръката му и си тръгна.

Мистър Спрег отново седна до масата.

Мислеше.

Младият херцог...

Имаше само двама херцози, които можеха да бъдат наречени по този начин.

Кой беше?

Взе книгата на благородните фамилии.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

НОЩНО ПРИКЛЮЧЕНИЕ

Необяснимото изчезване на Мойра обезпокои Боби повече, отколкото бе склонен да признае. Повтори си, че е абсурдно да прави прибързани заключения, че е недопустима мисълта Мойра да е премахната в къща, пълна с вероятни свидетели, че тук навярно имаше някакво съвсем просто обяснение и че в най-лошия случай тя можеше да е само затворничка в Грейндж.

В това, че е напуснала Стейвърли по собствена воля, Боби нито за момент не вярваше. Той бе убеден, че тя никога не би заминала по този начин, без да му обясни нищо. Освен това специално бе повторила, че няма къде да отиде.

Не, зловещият д-р Никълсън стоеше в дъното на всичко. По един или друг начин той трябва да бе доловил действията на Мойра и това беше отговорът му. Някъде между зловещите стени на Грейндж Мойра беше затворничка, неспособна да влезе във връзка с външния свят.

Но тя не би могла да остане задълго затворена. Вътрешно Боби вярваше на всяка дума, която Мойра бе изрекла. Страховете ѝ не бяха резултат нито на развинуто въображение, нито на нерви. Те бяха чиста истина.

Никълсън е искал да се отърве от съпругата си. Няколко пъти плановете му се бяха проваляли. Сега, споделяйки страховете си с останалите, Мойра го бе принудила да действа. Той или трябваше да действа бързо, или въобще да не предприема нищо. Щеше ли да има хладнокръвието да действа?

Според Боби — да. Докторът сигурно си даваше сметка, че дори тези непознати да бяха научили за страховете на съпругата му, те нямаха доказателства. Също така сигурно си мислеше, че трябва да се справя само с Франки. Възможно е да я беше заподозрял от самото начало — настоящите му въпроси за нейната „злополука“ изглежда показваха нещо такова. Но Боби не мислеше, че е заподозрян като

нещо различно от това, за което се представяше, а именно шофьорът на лейди Франсис.

Да, Никълсън щеше да действа. Трупът на Мойра вероятно щеше да бъде намерен някъде далеч от Стейвърли. Можеше или морето да го изхвърли, или да бъде открит в подножието на някоя скала. Боби беше почти сигурен, че всичко щеше да се представи като „нещастен случай“. Никълсън бе специалист по „нещастните случаи“.

Въпреки това Боби смяташе, че планирането и извършването на подобно „произшествие“ би отнело време — не много, но все пак време. Никълсън бе принуден да действа и то много по-бързо, отколкото предвиждаше. Можеше да се предположи, че преди да пусне в ход някакъв план, трябваше да минат поне двадесет и четири часа.

Боби реши да намери Мойра, преди да е изтекъл този срок, стига тя да беше в Грейндж.

След като остави Франки на Бруук Стрийт, той пристъпи към изпълнение на собствените си планове. Реши, че е разумно да кривне в някоя уличка, защото знаеше, че може да го следят. Той все още вярваше, че като Хокинс е извън подозрение. Сега Хокинс трябваше да изчезне.

Същата вечер един млад мъж с мустаци, облечен в евтин тъмносин костюм, пристигна в оживения малък град Амбълдевър. Настани се в един хотел близо до гарата, регистрира се като Джордж Паркър. Остави куфара си там, излезе да се поразходи, влезе в преговори за наемане на мотоциклет.

В десет часа вечерта мотоциклетист с каскет и очила премина през село Стейвърли и спря на един пуст участък от пътя, не много далеч от Грейндж.

Като скри набързо мотора зад някакви храсти, Боби огледа пътя в двете посоки. Беше напълно безлюден.

После тръгна покрай стената, докато стигна до малката врата. Както и преди, тя не беше заключена. След като отново се озърна на едната и другата страна, за да се увери, че не го следят, Боби тихо се вмъкна вътре. Пъхна ръка в джоба на самото си, където една издуптина показваше, че има пистолет. Тази мисъл го окуражаваше.

В двора на Грейндж всичко изглеждаше спокойно. Боби се ухили, когато си спомни смразяващите истории, в които отрицателният

герой от пиесата държи в къщата си гепард или някакъв интересен звяр, за да се справя с натрапници.

Д-р Никълсън се бе задоволил само с резета и ключалки, но дори в това изглеждаше някак небрежен. Боби беше убеден, че не е трябвало да оставят тази малка врата отворена. Като отрицателен герой в пиесата, д-р Никълсън изглеждаше, за съжаление, непредпазлив.

„Няма дресирани питони — помисли си Боби — няма гепарди, няма опънати електрически жици — този приятел е срамно изостанал от времето.“

Помисли всичко това по-скоро за да се окуражи, отколкото по друга причина. Всеки път, когато се сетеше за Мойра, сърцето му някак странно се свиваше.

Образът ѝ изникна пред очите му — треперещите устни, широко отворените ѝ ужасени очи. Някъде тук той я бе видял за първи път. Леко вълнение премина през него, когато си спомни как я бе обгърнал с ръка, за да я подкрепи.

Мойра — къде беше тя сега? Какво беше направил с нея този зловещ доктор? Дано само да е жива!

— Трябва да е жива — процеди решително Боби със стиснати устни. — Не искам да мисля нищо друго.

Започна внимателно разузнаване около къщата. Никои от горните прозорци светеха, както и един на долния етаж. Боби се насочи към него. Пердетата бяха дръпнати, но между тях оставаше мъничка пролука. Той опря коляно на дъската под прозореца и безшумно се повдигна. Взя се през пролуката.

Виждаше се как ръцете и рамената на един мъж се движат така, сякаш че пише. След малко той промени позата си и профилът му се очерта. Беше д-р Никълсън.

Ставаше интересно. Без изобщо да съзнава, че го наблюдават, докторът продължаваше да пише. Странно очарование обзе Боби. Мъжът беше толкова близо до него, че ако не пречеше стъклото, той можеше да протегне ръка и да го докосне.

Боби почувства, че за първи път истински вижда този човек. Той имаше профил, говорещ за силен характер — голям изпъкнал нос, издадена брадичка, отсечена, гладко обръсната линия около устата. Ушите, забеляза Боби, бяха малки и прилепнали към главата, а долната

месеста част на ухото стигаше до брадичката. Мина му през ум, че подобни уши имаха някакво особено значение.

Докторът пишеше спокойно и бавно, като от време на време спираше, за да избере най-вярната дума, после отново се навеждаше. Писалката му се движеше по хартията прецизно и гладко. По едно време той свали пенснето си, излъска го и го сложи отново.

Най-накрая с въздишка Боби се спусна леко и безшумно на земята. Ако съдеше по видяното, Никълсън щеше да пише още известно време. Сега беше моментът да влезе в къщата.

Ако влезеше през някой от горните прозорци, докато докторът пишеше в своя кабинет, Боби можеше да разгледа сградата в удобен момент по-късно през нощта.

Отново обиколи къщата и набеляза един прозорец на първия етаж. Горната му част беше отворена, но в стаята не светеше, тъй че вероятно в момента вътре нямаше никой. Още повече, че едно удобно дърво обещавахе да го улесни при изкачването.

В следващата минута Боби се изкатери по него. Всичко вървеше добре и той тъкмо протегна ръка, за да се захване за издадената част на прозореца, когато от изгнилия клон, върху който беше стъпил, се чу злокобно пукане. В следващия миг той се счупи и Боби полетя с главата надолу към туфата хортензии, които за щастие спряха полета му.

Прозорецът на кабинета на Никълсън беше от същата страна на къщата, но малко по-нататък. Боби чу доктора да издава някакво възклицание и прозорецът се отвори. Съвземайки се от първия шок след падането си, Боби скочи, измъкна се от хортензиите и хукна по една тъмна пътечка, водеща към малката врата. Малко след това се скри в храстите.

Чу шум от гласове и видя светлини да сноват около смачканата и изпочупена хортензия. Боби замръзна на място и затаи дъх. Можеха да дойдат по пътечката. Ако станеше така и намереха вратата отворена, щяха да решат, че неканеният гост е избягал оттам и нямаше да продължат търсенето.

Обаче минутите минаваха, а никой не идваше. След малко Боби чу гласа на Никълсън да задава въпрос. Не разбра думите, но усети, че се отвърна с дрезгав, доста неграмотен глас.

— Всичко е нормално и както трябва, сър. Огледах наоколо.

Звуките постепенно заглъхнаха, светлините изчезнаха. Явно всички се прибраха в къщата.

Боби излезе от укритието си много предпазливо. Застана на пътеката и се послуша. Всичко беше замряло. Направи една-две крачки към къщата.

И тогава нещо го удари по тила. Той се строполи в тъмнината.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

„БРАТ МИ БЕШЕ УБИТ“

В петък сутринта зеленото Бентли спря пред хотела на гарата в Амбълдевър.

Франки бе изпратила телеграма на Боби на името, за което се бяха уговорили — Джордж Паркър, че трябва да даде показания на следствието на Хенри Басингтън-френч и ще се отбие в Амбълдевър на път за Лондон. В отговор очакваше телеграма, определяща среща, но след като не получи нищо, тя бе дошла в хотела.

— Мистър Паркър ли търсите, мис? — попита портиерът. — Мисля, че тук не е отсядал никакъв джентълмен под това име, но ще проверя.

Той се върна след няколко минути.

— Идвал е в сряда вечер, мис. Оставил си е чантата и е казал, че може и да не се върне до късно. Чантата му още си стои там, но той не е идвал да си я вземе.

Франки усети как изведнъж ѝ прилошава и потърси опора в масата. Мъжът я гледаше съчувствено.

— Зле ли ви е, мис? — попита той.

Франки поклати глава.

— Всичко е наред — успя да каже тя. — Не е ли оставял някакво известие?

Мъжът отново отиде някъде и се върна, клатейки глава.

— Само една телеграма е пристигнала за него. Това е всичко — изглежда я той с любопитство. — Мога ли да направя нещо, мис? — попита той.

Франки поклати глава. В този момент ѝ се искаше само да избяга. Трябваше да има време, за да помисли какво да прави по-нататък.

— Всичко е наред — каза тя, влезе в Бентлито и потегли.

Мъжът кимна мъдро докато гледаше след нея. „Избягал е — помисли си той. — Изоставил я е. Обрал си е крушите. Какво

страхотно парче е тя. Чудно, как ли е изглеждал той?“

Попита младата дама на рецепцията, но тя не си спомняше.

— Двойка важни клечки — мъдро изрече портиерът. — Щели са да се женят тайно, а той офейкал.

Междувременно Франки караше по посока на Стейвърли, обхваната от противоречиви чувства.

Защо Боби не се е върнал в хотела на гарата? Имаше само две причини. Бил е по нечии следи и те са го отвели неизвестно къде, или пък нещо се е провалило. Бентлито поднесе опасно. Франки овладя колата точно навреме.

Въобразяваше си разни неща точно като някоя глупачка. Разбира се, че Боби е добре. Той беше по някаква следа и толкова — по някаква следа.

Но защо, питаше друг глас, не ѝ бе изпратил поне една дума за успокоение?

Това още по-трудно можеше да се обясни, но обяснение имаше. Трудни обстоятелства — няма време или удобен случай. Боби щеше да знае, че тя, Франки, няма да се притеснява за него. Всичко беше наред — със сигурност.

Следствието мина като сън. Роджър беше там, също и Силвия, изключително красива в траура си. Бе впечатляваща и трогателна на външен вид. Франки усети, че ѝ се възхищава, както се възхищаваше на изпълнение в театър.

Разискванията се водеха много тактично. Басингтън-френч бяха известни в околността и всички щадяха чувствата на вдовицата и брата на мъртвия.

Франки и Роджър дадоха показания. Д-р Никълсън също. Показано бе прощалното писмо на мъртвия. Нещата приключиха доста бързо и решението бе огласено като „самоубийство, плод на болно съзнание“.

„Съчувствена“ присъда, както я бе определил мистър Спрег.

Двете събития се свързаха в съзнанието на Франки.

Две самоубийства „плод на болно съзнание“. Имаше ли, можеше ли да има връзка между тях?

Че това самоубийство беше съвсем истинско, тя знаеше, защото бе присъствала на мястото. Теорията на Боби за убийство бе

отхвърлена като несъстоятелна. Алибито на д-р Никълсън бе непоклатимо — потвърдено от самата вдовица.

Франки и д-р Никълсън останаха последни, след като другите хора си тръгнаха, след като съдията бе стиснал ръката на Силвия и ѝ бе изказал съболезнования.

— Мисля, че има няколко писма за теб, Франки, скъпа — каза Силвия. — Нали няма да имаш нищо против, ако те оставя и отида да полегна. Всичко беше толкова ужасно.

Тя потръпна и излезе от залата. Никълсън тръгна с нея, мърморейки нещо за успокоение.

Франки се обърна към Роджър.

— Роджър, Боби е изчезнал.

— Изчезнал?

— Да!

— Къде и как?

Франки обясни с няколко думи.

— И оттогава не са го виждали? — попита Роджър.

— Не. Какво мислиш?

— Това не ми харесва — бавно каза Роджър.

Сърцето на Франки се сви.

— Нали не мислиш, че...

— О! Може би е наред, но... Шшт, идва Никълсън.

Докторът влезе безшумно в стаята. Потриваше ръце и се усмихваше.

— Всичко мина много добре — каза той. — Наистина много добре. Д-р Дейвидсън беше извънредно тактичен и внимателен. Голям късмет имаме с такъв местен съдия.

— Сигурно — механично отговори Франки.

— Всичко зависи от това, лейди Франсис. Воденето на едно следствие е изцяло в ръцете на съдията. Той има широки правомощия. Може да направи нещата лесни или трудни, както пожелае. В случая всичко мина идеално.

— Добро сценично поведение, не може да му се отрече — отсече грубо Франки.

Никълсън я погледна изненадано.

— Зная какво чувства лейди Франсис — каза Роджър. — И аз чувствам същото. Брат ми беше убит, д-р Никълсън.

Той бе застанал зад него и не можа да види като Франки изплашения израз, който се появи в очите на доктора.

— Говоря сериозно — каза Роджър, прекъсвайки д-р Никълсън, който тъкмо се готвеше да отвърне. — Според закона може да не е така, но си беше убийство. Жестоките престъпници, които направиха от брат ми роб на този наркотик, го убиха точно така, както и ако го бяха пребили.

Той се измести малко и разгневените му очи погледнаха право в тези на доктора.

— Искане ми се да си разчистя сметките с тях — думите му прозвучаха като заплаха.

Бледосините очи на д-р Никълсън се сведоха. Той тъжно поклати глава.

— Не мога да кажа, че не съм съгласен. За пристрастяването към наркотици зная повече от вас, мистър Басингтън-френч. Да пристрастиш човек към тях е наистина много тежко престъпление.

В главата на Франки се въртяха разни мисли — главно една.

„Не може да бъде — казваше си тя. — Би било толкова чудовищно. И все пак... цялото му алиби зависи от това какво ще каже тя. Но в такъв случай...“

Опомни се и откри, че Никълсън ѝ говореше.

— С кола ли дойдохте, лейди Франсис? Без произшествие този път?

Франки почувства, че просто мрази тази усмивка.

— Не — каза тя. — Мисля, че човек не трябва много да се увлича по произшествия, нали?

Тя се зачуди дали си въобразяваше, или клепачите му наистина премигнаха за момент.

— Може би този път ви е докарал шофьорът?

— Моят шофьор изчезна — отговори Франки и погледна право в Никълсън.

— Така ли?

— За последен път са го видели да отива към Грейндж — продължи Франки.

Никълсън повдигна вежди.

— Наистина ли? Да нямам... нещо привлекателно в кухнята? — гласът му звучеше весело. — Трудно ми е да го повярвам.

— Тъй или иначе, за последен път са го видели там — повтори Франки.

— Говорите твърде драматично — каза Никълсън. — Не обръщате ли прекалено внимание на местните клюки? Хорските приказки са най-невероятни. Чувал съм какви ли не истории — той замълча. Гласът му леко се понижи. — Даже до ушите ми стигна мълвата, че вашият шофьор и моята съпруга са разговаряли край реката.

Нова пауза.

— Той е, струва ми се, един много самонадеян млад мъж, лейди Франсис.

„Нима? — Помисли си Франки. — Дали не се опитва да изкара, че жена му е забягнала с моя шофьор? Това ли е игричката му?“

На глас каза:

— Хокинс е шофьор много над средното равнище.

— Така изглежда — каза Никълсън.

Обърна се към Роджър.

— Трябва да тръгвам. Повярвайте ми, най-искрено съчувствам на вас и мисис Басингтън-френч.

Роджър излезе с него в салона. Франки ги последва. На масата имаше две писма, адресирани до нея. Едното беше сметка. Другото...

Сърцето ѝ силно затуптя.

Другото беше с почерка на Боби.

Никълсън и Роджър стояха на външната врата.

Тя го отвори.

Скъпа Франки — пишеше Боби. — Най-после съм по следите. Ела колкото е възможно по-скоро в Чипинг Самъртън. Най-добре е да дойдеш с влак, а не с колата. Бентлит прекалено бие на очи. Влаковете не са много удобни, но можеш съвсем спокойно да стигнеш. Трябва да дойдеш в къщата, наречена Тюдор Котидж. Ще ти обясня точно как да я намериш. — Следваха подробни указания. — Разбра ли? Не казвай на никого. — Това беше дебело подчертано. — Абсолютно на никого.

Твой Боби.

Франки развълнувано смачка писмото в дланта си. Значи всичко е наред! Нищо лошо не се бе случило с Боби.

Той беше по следите — и по случайно съвпадение, по същите следи като нея. Тя бе ходила в Съмърсет Хаус да види завещанието на Джон Савидж. Роуз Емили Темпълтън бе посочена като съпругата на Едгар Темпълтън, Тюдор Котидж, Чипинг Самъртън. А това за пореден път съвпаднаше с разписанието на влаковете, оставено отворено на Сейнт Ленърдс Гардънс. Чипинг Самъртън беше една от гарите на отворената страница. Кейманови бяха отишли в Чипинг Самъртън. Всичко съвпаднаше. Краят на преследването наближаваше.

Роджър Басингтън-френч се обърна и се приближи до нея.

— Нещо интересно в писмото? — попита небрежно той.

За момент Франки се поколеба. Сигурно Боби нямаше предвид Роджър, когато я съветваше да не казва на никого? Тогава си спомни дебелото подчертаване — спомни си също така неотдавнашната си чудовищна идея. Ако това беше вярно, Роджър можеше съвсем невинно да предаде и двамата. Тя се страхуваше да сподели с него собствените си подозрения.

Така че реши и отговори:

— Не. Абсолютно нищо.

Щеше да се разкайва горчиво за решението си още преди да е изтекло едно денонощие.

Неведнъж в продължение на следващите няколко часа тя съжали за указанието на Боби да не използва колата. Чипинг Самъртън не беше на много голямо разстояние по права линия, но пътуването налагаше да се прекачва три пъти с дълго отегчително чакане всеки път на някоя провинциална гара, а за човек с буйния темперамент на Франки бе изключително трудно да издържи този бавен начин на действие.

Все пак тя бе склонна да приеме, че в това, което казва Боби, има нещо вярно. Бентлито биеше на очи. Оправданията ѝ, че го оставя в Мероуей, бяха от най-неубедителните, но в този момент не бе способна да измисли нищо по-добро.

Почти се мръкваше, когато влакът на Франки, един изключително бавен и заспал влак, стигна на малката гара в Чипинг Самъртън. На Франки ѝ се струваше, че е полунощ. Имаше чувството, че влакът я е друсал цяла вечност.

Започваше и да вали, което допълнително я дразнеше.

Тя закопча палтото си, вдигна яка, хвърли последен поглед на писмото на Боби под лампата на гарата, запомни добре указанията и тръгна.

Те бяха съвсем лесни за изпълнение. Франки видя пред себе си светлините на селото и сви наляво по една стръмна пътечка нагоре по хълма. Когато я изкачи, тръгна по дясното разклонение и след малко видя групичката къщи на селото долу и пояс от борове отпред. Накрая стигна до хубава дървена порта, драсна клечка кибрит и видя написано на нея Тюдор Котидж.

Наоколо нямаше никой. Франки дръпна резето и влезе. Забеляза очертанията на къщата през борове. Застана сред дърветата, откъдето тя ясно се виждаше. После със силно разтуптяно сърце, наподобяващо колкото можеше по-добре крясък на кукумявка. Минаха няколко минути, през които не се случи нищо. Тя отново изкряска.

Вратата на вилата се отвори и Франки видя човек с шофьорска униформа да се взира внимателно навън. Боби! Той махна, после влезе вътре, оставяйки вратата откритата.

Франки излезе от сянката на дърветата и се изкачи по стълбите. Нито един прозорец не светеше. Навсякъде беше тъмно и тихо.

Прекрачи предпазливо прага на салона. Спря и започна да се оглежда около себе си.

— Боби? — прошепна тя.

Обонянieto ѝ я предупреди. Къде по-рано беше срещала тази миризма — този тежък, сладникав аромат?

Точно когато мозъкът ѝ отгатна отговора — хлороформ — нечий силни ръце я сграбчиха отзад. Тя отвори уста да извика, но един мокър тампон я запуши. Сладникавата наситена миризма изпълни ноздрите ѝ. Забори се отчаяно, като се извиваше, дърпаше се и риташе. Но беше безполезно. Въпреки съпротивата, която оказва, почувства, че не може да устои. Ушите ѝ забучаха, усети, че се задушава. И след това не усещаше нищо повече...

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

ПРЕДИ „ДВАНАДЕСЕТИЯ ЧАС“

Когато Франки се свести, прякото действие беше отслабнало. Нямахме нищо романтично в последствията от хлороформа. Лежеше на един изключително твърд дървен под със завързани ръце и крака. Опита се да се обърне и едва не удари главата си в някакъв разбит сандък за въглища. После се случиха доста интересни неща.

След няколко минути Франки беше в състояние, ако не да седне, то поне да наблюдава.

Съвсем наблизко чу слаб стон. Взря се наоколо. Доколкото можеше да види, намираше се в нещо като таван. Светлина проникваше само през един прозорец на покрива, а в този момент беше твърде оскъдна. След малко щеше съвсем да се стъмни. На отсрещната стена бяха облежани няколко счупени картини, едно разнебитено желязно легло, няколко счупени стола и вече споменатият сандък за въглища.

Стонът изглежда бе дошъл от ъгъла.

Франки не бе завързана много стегнато. Можеше да се движи на зигзаг. Започна да пълзи бавно по прашния под.

— Боби! — възкликна тя.

Това беше Боби, също с вързани ръце и крака. В добавка имаше парцал, омотан през устата му. Почти бе успял да го разхлаби. Франки се притече на помощ. Въпреки че бяха вързани, нейните ръце все още можеха да вършат някаква работа, а едно последно силно дръпване със зъби накрая, окончателно успя.

Доста сподавено Боби успя да възкликне:

— Франки!

— Радвам се, че сме заедно — каза Франки. — Но изглежда ни взеха за балами.

— Мисля — каза унило Боби, — че на това му викат „да те заловят на местопрестъплението“.

— Как те спипаха? — попита Франки. — Това, след като ми написа писмото ли стана?

— Какво писмо? Не съм писал никакво писмо!

— О, ясно! — каза Франки, отваряйки очи. — Каква глупачка бях само! И всичките тези работи в него никой не ги е казвал.

— Виж какво, Франки, ще ти кажа какво ми се случи, а после ти бъди така добра да ми кажеш какво се е случило на теб.

Той описа приключенията си в Грейндж и техния зловещ край.

— Свестих се в тази бърлога — завърши той. — На един поднос имаше малко храна и вода. Страшно бях изгладнял и хапнах. Сигурно е съдържало някакъв опиат, защото заспах почти неусетно. Кой ден е днес?

— Петък.

— Удариха ме в сряда вечерта. Както и да е, през цялото време съм бил в пълно безсъзнание. Кажи ми сега какво стана с теб.

Франки повтори приключенията си, започнали с историята, която чу от мистър Спрег, и стигна до мига, в който си помисли, че е разпознала фигурата на Боби на вратата.

— И после ме упоиха с хлороформ — завърши тя. — И, о, Боби, аз просто повърнах в кофата с въглища!

— Много съобразително от твоя страна, бих казал, Франки — одобри Боби. — При това със завързани ръце и всичко останало. Въпросът обаче е — какво ще правим по-нататък? Доста време играха по нашата свирка, но сега ролите са разменени.

— Само да бях казала на Роджър за писмото ти — проплака Франки. — Мислех си за това и се двоумях. Накрая реших да направя точно както ти ме съветваш и да не казвам на никого.

— В резултат на което никой не знае къде сме — каза мрачно Боби. — Франки, скъпа, боя се, че аз те забърках в тази каша.

— Бяхме толкова сигурни в себе си — въздъхна Франки.

— Единственото нещо, което не мога да проумея, е защо и двамата още веднага не ни цапардосаха по главите — зачуди се Боби. — Не мисля, че Никълсън би се спрял пред такава дреболия.

— Той си има план — потръпна леко Франки.

— Е, добре е и ние да си съставим. Трябва да се измъкнем, Франки. Как обаче да постъпим?

— Можем да крещим — каза Франки.

— Да-а — отговори Боби. — Някой може да минава и да ни чуе. Но съдейки по факта, че Никълсън не ти е запушил устата, бих казал, че шансовете ни за това са нищожни. Ръцете ти са вързани по-хлабаво от моите. Нека да проверим дали мога да ги развържа със зъби.

Следващите пет минути бяха прекарани в борба, която представи добре зъболекаря на Боби.

— Странно, колко лесно стават тези работи в книгите — задъха се той. — А аз направо се изложих.

— Нищо подобно — каза Франки. — Развърза ме. Внимавай, някой идва.

Тя се търкулна по-далече от него.

Чуха се стъпки, изкачващи тремаво стълбите. Под вратата проблесна светлинка. В ключалката се превъртя ключ. Вратата бавно се отвори.

— Как са двете птиченца — каза гласът на д-р Никълсън.

Той държеше свещ в ръка и макар да носеше нахлупена до ушите шапка и дебел балтон с вдигната яка, гласът му винаги си оставаше същият. Очите му леко просветваха през силните очила.

Той закачливо поклати глава към тях.

— Недостойно от ваша страна, моя скъпа млада лейди — каза той. — Толкова лесно да паднете в капана.

Нито Боби, нито Франки му отговориха. Никълсън толкова явно владееше положението, че бе трудно да се каже каквото и да било.

Той остави свещта на един стол.

— За всеки случай, чакайте да проверя дали ви е удобно.

Провери доколко е стегнат Боби, кимна одобрително и премина на Франки. Тук поклати глава.

— Както обичаха да ми казват докато бях млад — отбеляза той, — пръстите са използвани преди вилиците, а зъбите преди пръстите. Зъбите на младия ви приятел, както виждам, са свършили добра работа.

Един масивен дъбов стол със счупена облегалка стоеше в ъгъла. Никълсън вдигна Франки, намести я на стола и я върза здраво за него.

— Не е много удобно, предполагам? — рече той. — Е, няма да е за дълго.

Франки проговори.

— Какво ще правите с нас?

Никълсън тръгна към вратата и взе свещта.

— Вие ми се подигравате, лейди Франсис, вие, която сте толкова привързана към произшествията. Може би си го заслужавам. Но така или иначе, поемам риска за още едно произшествие.

— Какво искате да кажете? — попита Боби.

— Дали да ви кажа? Да, защо не. Лейди Франсис Дърuent, карайки колата си със своя шофьор до себе си, обърква завоя и се отправя по път, водещ към пропаст. Колата излита от шосето. Лейди Франсис и шофьорът ѝ са убити.

Последва кратка пауза, после Боби попита:

— А ако не стане? Плановете понякога се провалят. Като вашия в Уелс.

— Поносимостта ви към морфин се оказа наистина забележителна и от наша гледна точка това е много жалко — отговори Никълсън. — Но този път няма нужда да се безпокоите за мен. Вие и лейди Франсис ще бъдете съвсем изстинали, когато открият труповете ви.

Без да иска Боби потръпна. В гласа на Никълсън имаше странна нотка — това беше тонът на актьор, изпълняващ ролята си блестящо.

„Това му харесва — помисли си Боби. — Наистина му харесва.“

Не искаше да дава на Никълсън повече поводи да се радва, тъй че каза с нехаен тон:

— Допускате грешка, особено що се отнася до лейди Франсис.

— Да — рече Франки. — В онова много умно измислено писмо ме предупреждаваше да не казвам на никого. Е, направих само едно изключение. Казах на Роджър Басингтън-френч. Той знае всичко за вас. Ако с нас се случи нещо, той ще знае кой е виновникът. По-добре да ни пуснете и да изчезнете от страната възможно най-бързо.

Никълсън помълча за момент. После каза:

— Хитро измислено, но няма да се хвана.

Той тръгна към вратата.

— А жена ти? И нея ли си убил?

— Мойра все още е жива — отговори Никълсън. — Колко още ще издържи така, наистина не зная. Зависи от обстоятелствата.

Поклони им се леко присмехулно.

— Au revoir. Ще ми отнеме два часа да завърша приготовленията си. Вие спокойно можете да обсъдите нещата. Няма да ви запушвам

устите, докато не се наложи. Разбрахте ли? При първите викове за помощ се връщам и да му мислите.

Той излезе, затвори вратата след себе си и я заключи.

— Това не е възможно — каза Боби. — Не е възможно. Такива неща не се случват.

Но сам не можеше да преодолее чувството, че са на път да се случат — и то на него и на Франки.

— В книгите винаги има някакво спасение в последния момент — каза Франки, опитвайки се да говори обнадеждащо.

Но тя самата нямаше голяма надежда. В действителност бе изгубила присъствие на духа.

— Всичко това е направо невъзможно — повтори Боби, като че ли се оправдаваше пред някого. — Толкова невероятно. Никълсън беше направо неузнаваем. Бих искал да има последен спасителен момент, но не виждам кой ще ни спаси.

— Само да бях казала на Роджър! — простена Франки.

— Може би въпреки всичко Никълсън си мисли, че си му казала — предположи Боби.

— Не — отговори Франки. — Това изобщо не помогна. Той е прекалено умен.

— Прекалено умен е за нас — каза мрачно Боби. — Франки, знаеш ли какво най-много ме дразни в тази история?

— Не. Какво?

— Че дори сега, когато сме на път да преминем в отвъдния свят, все още не знаем кой е Евънс.

— Нека го попитаме — предложи Франки. — Знаеш — последно желание. Не може да ни откаже. Съгласна съм с теб, че не мога просто да умра, преди да съм задоволила любопитството си.

Последва тишина, след което Боби попита:

— Мислиш ли, че ще трябва да викаме за помощ — нещо като последна възможност? А това наистина единствената ни възможност.

— Не още — отговори Франки. — Преди всичко не вярвам, че някой ще чуе — ако не беше така, той никога не би рискувал. Освен това усещам, че не мога просто да чакам да ме убият, без да говоря или да говорят с мен. Нека оставим викането за най-последния момент. Разговорът с тебе ме успокоява — при последните думи гласът ѝ леко се развъълнува.

— Аз те забърках в тази ужасна каша, Франки.

— О, нищо подобно. Ти не можеше да ме накараш да стоя настрана. Аз самата исках да се забъркам. Боби, мислиш ли, че той наистина ще успее? Що се отнася до нас, искам да кажа.

— Страхувам се, ме да. Действа доста умело.

— Боби, мислиш ли, че той е убил Хенри Басингтън-френч?

— Стига да е било възможно...

— Възможно е при едно условие — ако Силвия Басингтън-френч също е замесена.

— Франки!

— Зная. И аз бях ужасена, когато ми хрумна. Но всичко съвпада. Защо Силвия толкова си затваряше очите за морфина? Защо толкова упорито се съпротивляваше, когато ние искахме да изпратим мъжа ѝ някъде другаде, вместо в Грейндж? Освен това тя беше в къщата, когато се стреля...

— Може тя да го е направила.

— О, не, в никакъв случай!

— Разбира се, че е възможно. И после е дала на Никълсън ключа от кабинета, за да го пхне в джоба на Хенри.

— Толкова е налудничаво — каза Франки безпомощно. — Като че ли го гледаме през криво огледало. Всички хора, които ни се струваха съвсем нормални, всъщност са точно обратното — всичките мили, обикновени хора. Трябва да има някакъв белег, по който да се познават престъпниците — вежди, уши, или каквото ѝ да е.

— Боже мой! — извика Боби.

— Какво има?

— Франки, преди малко тук не беше Никълсън!

— Да не би да си откачил? Кой беше тогава?

— Не зная, но не беше Никълсън. През цялото време имах чувството, че нещо не е наред — но не разбирах какво, а ти каза „уши“ и ми посочи следата. Когато онази вечер наблюдавах Никълсън през прозореца, специално загледах ушите му — меката им част е прилепнала до лицето. А мъжът тази вечер — ушите му не бяха такива.

— Но какво значи това? — попита Франки.

— Това беше много добър актьор, който се представя за Никълсън.

— Но защо — и кой може да е?

— Басингтън-френч — прошепна Боби. — Роджър Басингтън-френч. В началото правилно се ориентирахме към него, а след това, като някои идиоти, се залутахме по грешна следа.

— Басингтън-френч! — възкликна Франки. — Боби, ти си прав. Така е. Той единствен присъстваше, когато се шегувах с Никълсън за произшествията.

— Значи наистина всичко е свършено — каза Боби. — Аз все още имах някаква скрита надежда, че може би Роджър Басингтън-френч по някакво чудо е подушил следите ни. Но сега и последната ми надежда се изпари. Мойра е затворничка, ти и аз сме със завързани ръце и крака. На никой друг и през ум не му минава къде сме. Играта свърши, Франки.

Когато спря да говори. Отгоре се чу някакъв звук. В следващата минута със страхотен трясък едно тежко тяло падна през прозореца на покрива. Беше много тъмно, за да се види каквото и да било.

— Какво, по дяволите... — започна Боби.

Един глас проговори изпод купчина счупени стъкла.

— Б-Б-Б-Боби — каза той.

— О, да пукна дано — извика Боби. — Това е Беджър!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

РАЗКАЗЪТ НА БЕДЖЪР

Нямаше никакво време за губене. От долния етаж вече се чуваше шум.

— Бързо, Беджър, глупако! — прошепна Боби. — Събуй ми едната обувка. Не спори и не задавай въпроси! Издърпай я някак. Остави я там по средата и се скрий под онова легло. Бързо ти казвам!

По стълбите се чува стъпки. Ключът се превъртя. Никълсън — лъжливият Никълсън — стоеше на прага със свещ в ръка. Видя Боби и Франки както ги беше оставил, но по средата на стаята имаше купчина счупени стъкла, върху нея — обувка!

Никълсън премести удивен поглед от обувката към Боби. Левият крак на младежа беше бос.

— Много умно, млади приятелю — каза той сухо. — Изключително акробатично.

Застана над Боби, разгледа въжетата и завърза още няколко възела. Погледна го с любопитство.

— Много ми е интересно как успя да метнеш обувката през горния прозорец. Изглежда почти невъзможно. В теб има нещо от Худини^[1], приятелю.

Погледна към двамата, към счупения прозорец на покрива, после сви рамене и излезе от стаята.

— Бързо, Беджър.

Беджър изпълзя изпод леглото. Имаше джобно ножче и с негова помощ скоро освободи двамата.

— Така е по-добре — изправи се Боби. — Ох! Схванал съм се. Е, Франки? Да кажеш нещо за нашия приятел Никълсън?

— Прав си — отговори Франки. — Това е Роджър Басингтън-френч. Сега, когато знам, че е той, играещ ролята на Никълсън, мога и да го видя. Но изпълнението е много добро, не може да му се отрече.

— Съвсем същият от гласа до пенснето — потвърди Боби.

— Бях в Оксфорд с Б-б-б-басингтън-френч — каза Беджър. — П-п-п-прекрасен актьор. Макар и м-м-м-мошеник. Лоша работа, да подправи п-п-п-подписа на б-б-б-баща си върху един чек. С-с-старият го потули.

В главите и на Боби, и на Франки, се въртеше една и съща мисъл. Беджър, на когото бяха решили, че е по-разумно да не се доверяват, би могъл през цялото време да им дава ценна информация!

— Фалшификация — замислено произнесе Франки.

— Онова писмо от теб, Боби, беше изключително добре направено. Чудя се откъде познава почерка ти.

— Ако е свързан със семейство Кейман, може да е видял писмото, което им изпратих за последните думи на мъртвия.

Гласът на Беджър се извиси тъжно.

— К-к-к-какво ще правим сега? — попита той.

— Ще заемем удобна позиция зад тази врата — отговори Боби. — И когато нашият приятел се върне — което мисля, че няма да стане съвсем скоро, ти и аз така ще му скочим отзад, че ще има да се чуди. Какво ще кажеш за това, Беджър? Готов ли си?

— О, напълно!

— Що се отнася до теб, Франки, когато чуеш стъпките му, най-добре се върни на стола си. Щом отвори вратата, той ще те види и ще влезе без всякакви подозрения.

— Добре — отговори Франки. — И веднага, след като вие с Беджър го повалите, аз ще изтичам и ще го ухапя по глезените или нещо такова.

— Ето това е истински женски дух — одобри Боби.

— Сега нека всички седнем близо един до друг на пода и да си разкажем всичко. Искам да разбера кой вятър довя Беджър през прозореца на покрива точно навреме.

— Ами, з-з-знаеш ли — започна Беджър, — след като ти з-з-замина, аз се забърках в една к-к-к-каша.

Той замълча. Постепенно историята бе изяснена — история за дългове, кредитори и съдебни пристави — типично за Беджър. Боби заминал, без да остави адрес, като казал само, че ще откара Бентли в Стейвърли. Затова Беджър отишъл в Стейвърли.

— Помислих си, че м-м-м-може да ми д-д-д-дадеш някоя п-п-петачка — обясни той.

Боби изпадна в умиление. За да подпомогне Беджър в неговото начинание, той бе отишъл в Лондон, а след това, без да се замисли бе зарязал работата си, за да отиде да разследва случая с Франки. Но дори и сега верният Беджър не изрече нито една укорителна дума.

Беджър нямаше желание да излага на опасност тайнствените начинания на Боби, но беше на мнение, че не е трудно да се открие една кола като зеленото Бентли в село с размерите на Стейвърли.

Всъщност, той видял колата още преди да стигне до Стейвърли, защото тя стояла празна пред една кръчма.

— П-п-помислих си — продължи Беджър, — че ще ти устроя малка и-и-и-изненадка, нали знаеш? О-о-отзад имаше няколко о-о-одеяла и никой наоколо. В-в-влязох и се п-п-п-покрих. Мислех си да те и-и-изненадам.

В действителност един шофьор в зелена униформа излязъл от кръчмата и Беджър, взирайки се от укритието си се слисал, като видял, че шофьорът не е Боби. Минала му мисълта, че това лице му е познато отнякъде, но не могъл да си спомни откъде. Непознатият влязъл в колата и потеглил.

Беджър изпаднал в затруднено положение. Не знаел какво да предприеме. Да дава обяснения и извинения било трудно, а и не е лесно да се обясняваш на някой, който кара кола с шестдесет мили в час. Беджър решил да си лежи и да се измъкне от колата, когато спре.

Най-после колата стигнала до местоназначението си — Тюдор Котидж. Шофьорът я вкарал в гаража и я оставил там, но когато си тръгнал, заключил вратите на гаража. Беджър се оказал затворник. От едната страна на гаража имало малко прозорче и през него, час и половина по-късно, Беджър видял как пристигнала Франки, как подсвирнала и как влязла в къщата.

Цялата тази работа крайно озадачила Беджър. Той започнал да подозира, че нещо не е наред. Решил на всяка цена да хвърли един поглед на около и да види какво става.

С помощта на няколко инструмента, оставени в гаража, той успял да разбие ключалката на вратата и да започне проучвателната си обиколка. Всички прозорци на приземния етаж имали капаци, но той си помислил, че ако се качи на покрива, ще може да надникне през някой от горните прозорци. Покривът не представлявал трудност. Гаражът имал здрава водосточна тръба, а не било никак трудно да се

покатери от покрива на гаража на покрива на вилата. Така Беджър се озовал върху таванския прозорец. Природата и теглото на Беджър направили останалото.

Когато разказът приключи, Боби въздъхна дълбоко.

— Все едно — каза почтително той, — ти си чудо, едно прекрасно чудо! Без теб, Беджър, приятелю, след един час Франки и аз щяхме да се превърнем в купчина парцали.

Той разказа накратко на Беджър за това какво бяха правили той и Франки. Към края изведнъж млъкна.

— Някой идва. Заемай мястото си, Франки. Сега вече е наш ред да устроим на Басингтън-френч една малка изненада.

Франки седна съкрушено на счупения стол. Беджър и Боби застанаха готови зад вратата.

Стъпките изкачиха стълбите, под вратата проблесна светлина от свещ. Ключът влезе в ключалката и се превъртя, вратата се отвори. На светлината от свещта Франки клюмаше отпуснато на стола. Тъмничарят им прекрачи прага.

Тогава Беджър и Боби скочиха радостно.

Действията им бяха кратки и решителни. Изненадан внезапно, мъжът бе повален, свещта отхвъркна, Франки я взе и след няколко секунди тримата приятели стояха, гледайки със злобно задоволство фигурата, вързана здраво със същите въжета, които по-рано бяха омотани около двама от тях.

— Добър вечер, мистър Басингтън-френч — проговори Боби и нима някой можеше да го обвини, ако ликуването в гласа му беше малко грубо? — Хубава нощ за погребение.

---

[1] Хари Худини (1874–1926) — прочут американски илюзионист. — Б.р. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

БЯГСТВО

Мъжът на пода ги гледаше. Пенснето му беше паднало, шапката му също. Не можеше и да става въпрос за по-нататъшни преструвки. Около веждите се виждаха остатъци от грим, но това беше хубавото, леко празно лице на Роджър Басингтън-френч.

Той заговори със собствения си приятен тенор, сякаш произнасяше приятен монолог.

— Много интересно — каза той. — Наистина много добре знаех, че човек, вързан там, където беше ти, не би могъл да хвърли обувка през този прозорец. Но понеже обувката беше сред счупените стъкла, аз го сметнах за причина и следствие и приех, че макар да е невъзможно, невъзможното бе станало. Интересно.

След като никой не проговори, той продължи така със същия замислен глас.

— Значи, в крайна сметка, спечелихте играта. Много неочаквано и крайно неприятно. Мислех си, че добре съм ви заблудил.

— И сам се заблудихте — каза Франки. — Вие фалшифицирахте онова писмо от Боби, предполагам?

— Този път проявих талант — отговори скромно Роджър.

— А Боби?

Лежейки по гръб, Роджър се усмихваше мило и като че ли изпитваше удоволствие да ги осведомява.

— Знаех, че ще отиде в Грейндж. Трябваше само да го причакам в храстите близо до пътеката. Бях точно зад него, когато той отстъпи назад, след като доста тромаво бе скочил от едно дърво. Изчаках врявата да стихне и после го чукнах по тила с една торбичка пясък. Оставаше само да го пренеса до там, където бях оставил колата, набутах го на задната седалка и го докарах тук. Прибрах се у дома, преди да съмне.

— А Мойра? — попита Боби. — Не я ли накарахте да отиде някъде?

Роджър се изсмя. Въпросът изглежда го развесели.

— Фалшифицирането е много полезен занаят, драги мой Джоунс — каза той.

— Свиня — отговори Боби.

Франки се намеси. Тя все още бе изпълнена с любопитство, а затворникът им явно беше склонен да говори.

— Защо се представихте за д-р Никълсън? — попита тя.

— А защо не? — сякаш сам си задаваше въпроса Роджър. — Отчасти мисля, защото ми беше забавно да разбера дали мога да ви заблудя. Ти беше толкова сигурна, че добрият стар Никълсън е в играта — той се засмя, а Франки се изчерви. — И то само защото те подложи на нещо като кръстосан разпит за подробностите около произшествието ти по своя надут начин. Това беше една негова дразнеща черта — точност в детайлите.

— А наистина ли — бавно запита Франки, — той е напълно невинен?

— Като младенец — отговори Роджър. — Но ми направи добра услуга. Привлече вниманието ми върху твоето произшествие. Този и другият инцидент ме накараха да разбера, че ти може да не си това толкова младо и невинно създание, което изглеждаше. После стоях до теб, когато ти телефонира една сутрин и чух шофьорът ти да казва „Франки“. Имам доста добър слух. Помолих те да ме откараш до града и ти се съгласи, но изпита облекчение като промених решението си. След това... — той замълча и доколкото все още можеше, помръдна завързаните си рамене. — Беше много забавно да гледам как приписваш всичко на Никълсън. Той е безобиден стар глупак, но на вид е точно като някой учен суперпрестъпник от филмите. Помислих си, ме мога да поддържам заблудата ви. В крайна сметка, човек никога не знае. Дори и най-добре замислените планове се провалят, както показва настоящото ми затруднено положение.

— Има едно нещо, което трябва да ми кажете — погледна го Франки. — Просто изгарям от любопитство. Кой е Евънс?

— О! — възкликна Басингтън-френч. — Нима вие не знаете? — разсмя се той. — Това е много забавно. Показва колко тъп може да бъде човек.

— Нас ли имате предвид? — попита Франки.

— Не — отговори Роджър. — В случая имам предвид себе си. Знаете ли, щом не сте разбрали кой е Евънс, не мисля, че ще ви кажа. Ще запазя това като своя собствена малка тайна.

Положението беше странно. Бяха си разменили ролите с Басингтън-френч, а все още по някакъв необясним начин той им бе отнел възможността да тържествуват. Лежеше на пода завързан и беше техен пленник, а всъщност владееше положението.

— И какви са плановете ви, ако мога да запитам? — поинтересува се той.

До този момент никой не бе съставил никакъв план. Боби доста убедително промърмори нещо за полиция.

— Това е най-доброто, което можете да направите — каза весело Роджър. — Обадете им се и ме предайте на тях. Обвинението ще бъде отвлечане, предполагам. Много добре, не мога да го отрека — погледна той Франки. — В съда ще се обоснова с необуздана страст.

Франки се изчерви.

— А за убийство? — попита тя.

— Мила моя, нямате никакви доказателства. Абсолютно никакви. Помисли и ще видиш.

— Беджър — каза Боби, — ти най-добре стой тук и го наглеждай. Аз ще слеза долу да позвъня на полицията.

— Внимавай — предупреди го Франки. — Не знаем колко може да са в къщата.

— Освен мен няма никой — каза Роджър. — Действах сам.

— Не мога да ти вярвам — грубо отговори Боби.

Той се надвеси над него и провери възлите.

— Всичко е наред. Здравео са завързани. ПО-добре всички да слезем долу. Можем да заключим вратата.

— Ужасно подозрителен си, нали, скъпи приятелю? — каза Роджър. — В джоба ми има пистолет, ако го искате. Вас може и да ви зарадва, а в моето положение не ми е особено полезен.

Като не обърна внимание на присмехулния му тон, Боби се наведе и взе оръжието.

— Много мило от твоя страна — каза той. — Ако искаш да знаеш, наистина ме кара да се чувствам по-добре.

— Чудесно — каза Роджър. — Зареден е.

Боби взе свещта и те излязоха от стаята, оставяйки Роджър да лежи на пода. Боби заключи вратата. Държеше пистолета в ръка.

— Тръгвам пръв — каза той. — Трябва да бъдем напълно сигурни и да не объркваме нещата сега.

— Той е с-с-странна птица, а? — каза Беджър като обърна глава назад по посока на стаята, от която излязоха.

— Просто чудесно умее да губи — отговори Франки. Дори и сега тя все още не се бе освободила напълно от чара на този забележителен млад мъж — Роджър Басингтън-френч.

Доста разнебитени стълби водеха надолу към главната площадка. Наоколо бе тихо. Боби погледна над перилата. Телефонът беше долу в салона.

— ПО-добре първо да прегледаме в тези стаи — каза той. — Не трябва да позволим да ни ударят от тима.

Беджър отвори всички врати поред. От четирите спални три бяха празни. В четвъртата, на леглото лежеше крехка фигура.

— Това е Мойра! — извика Франки.

Останалите се втурнаха към нея. Мойра лежеше като мъртва и само гърдите и едва-едва се издигаха и отпускаха.

— Спи ли? — попита Боби.

— Мисля, че е упоена — отговори Франки. Озърна се. Върху малък емайлiran поднос на една маса до прозореца беше оставена спринцовка. Имаше и малка спиртна лампа и игла за инжектиране на морфин.

— Според мен ще се оправи — каза тя. — Но трябва да извикаме лекар.

— Да слезем долу и да телефонираме — предложи Боби.

Те отидоха долу в хола. Франки се опасяваше, че телефонният кабел може да е прерязан, но страховете ѝ се оказаха напразни. Свързаха се с полицейския участък съвсем безпроблемно, но срещнаха доста трудности, когато трябваше да обяснят нещата. Местната полиция имаше големи предубеждения към повикванията и гледаше на тях като на груба шега.

Но най-накрая ги убедиха и Боби остави слушалката с въздишка на облекчение. Той беше обяснил, че им е нужен и лекар и полицаят обеща да доведе някого.

След десет минути пристигна кола с един инспектор, един полицаи и един възрастен мъж, на когото професията му бе изписана на челото.

Боби и Франки ги посрещнаха и след като още веднъж доста набързо обясниха нещата, ги поведоха към тавана.

Боби отключи вратата и застина на място онемял. На пода имаше купчина разрязани въжета. Под счупения прозорец на покрива бе изтеглено едно легло, а върху него бе поставен стол.

От Роджър Басингтън-френч нямаше и следа.

— Худини ли — каза Боби. — Той е надминал и самия Худини. Как по дяволите е разрязал тези въжета?

— Може да е имал нож в джоба си — предположи Франки.

— Дори и да е имал, как е могъл да го използва? И двете му ръце бяха завързани на гърба.

Инспекторът се изкашля. Всичките му първоначални съмнения се върнаха. Той бе още по-склонен от всякога да гледа на цялата работа като на измама.

Боби и Франки заразказваха дълга история, която с всяка минута звучеше все по-невероятно.

Докторът беше тяхното спасение. След като излезе от стаята, в която лежеше Мойра, той докладва веднага, че е била упоена с морфин или някаква смес от опиати. Не приемал състоянието ѝ за сериозно и смятал, че тя ще се събуди след четири-пет часа.

Предложи да я отведат в някоя добра болница.

Боби и Франки се съгласиха с това, тъй като не виждаха какво друго може да се направи. Оставиха имената и адресите си на инспектора, който прояви съмнение, особено в това, което Франки му каза, и вече можеха да напуснат Тюдор Котидж, като със съдействието на инспектора успяха да се настанят в „Седем звезди“ в селото.

Тук, все още с чувството, че гледат на тях като на престъпници, те с благодарност се оттеглиха в стаите си, една двойна за Боби и Беджър и една миниатюрна за Франки.

Няколко минути след това на вратата на Боби се почука.

Беше Франки.

— Сетих се нещо — каза тя. — Щом този тъп инспектор е толкова убеден, че ние сме измислили всичко това, аз имам доказателство, че бях упоена с хлороформ.

— Наистина ли? Къде?

— В сандъка за въглища — решително заяви Франки.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

ФРАНКИ ЗАДАВА ВЪПРОС

Изтощена от всичките си преживелици, на следващата сутрин Франки спа до късно. Беше десет и половина, когато слезе в малкото кафене, където Боби вече я чакаше.

— Здравей, Франки, ето те най-послед.

— Не бъди толкова енергичен, скъпи — отпусна се Франки на един стол.

— Какво искаш? Имат риба, яйца, бекон и студена шунка.

— Ще взема няколко препечени филийки и слаб чай. Какво става с теб?

— Сигурно е от удара с торбичката пясък — отговори Боби. — Нещо ми е станало с мозъка. Бликам от енергия, сила, страхотни идеи и огромно желание да се втурна към нови неща.

— Е, защо да не се втурнеш? — каза бавно Франки.

— Вече го направих. Прекарах последния половин час с инспектор Халънд. За момента, Франки, ще го смятаме за лоша шега.

— Но, Боби...

— Казах за момента. Трябва да се доберем до същността на всичко това, Франки. На прав път сме и сме длъжни да го доведем до край. Ние не обвиняваме Роджър Басингтън-френч в отвличане. Обвиняваме го в убийство.

— И ще го докажем — възвърна си Франки бодрия дух.

— Така е по-добре — кимна Боби. — Пийни още малко чай.

— Как е Мойра?

— Много зле. Когато се съвзе, бе ужасно нервна. Явно е изплашена до смърт. Замина за Лондон — в една болница в Куинс Гейт. Казва, че там щяла да се чувства в безопасност. Тук беше ужасена.

— Тя никога не е била особено храбра — каза Франки.

— Може ли някой да не е изплашен до смърт, когато такъв хладнокръвен убиец като Роджър Басингтън-френч е свободен и е

някъде наблизо.

— Той не иска да убие нея. Трябваме му ние.

— За момента вероятно е твърде зает с грижи за себе си, за да се занимава с нас — възрази Боби. — Сега, Франки, трябва да доведем нещата докрай. Нека начало на всичко бъдат смъртта и завещанието на Джон Савидж. Има нещо гнило в тази работа. Или завещанието е било подправено, или Савидж е бил убит, или нещо такова.

— Ако Басингтън-френч е замесен, напълно възможно е завещанието да е било подправено — замисли се Франки. — Фалшификациите изглеждат са негова слабост.

— А може да е имало и фалшификация, и убийство. Трябва да разберем това.

Франки кимна.

— У мен са бележките, които направих, след като прегледах завещанието. Свидетелствали са Роуз Чъдлей, готвачка, и Албърт Миър, градинар. Тях съвсем лесно ще открием. Адвокатите, които са го съставили, са Елфорд и Лей — много почтена фирма, по думите на мистър Спрег.

— Добре, ще започнем с това. Мисля, че е по-добре ти да се заемеш с адвокатите. Ще измъкнеш от тях повече, отколкото аз. Аз ще намеря Роуз Чъдлей и Албърт Миър.

— А Беджър?

— Беджър не се събужда преди пладне — не се тревожи за него.

— По някое време трябва да се погрижим за неговите проблеми — каза Франки. — В крайна сметка, той ми спаси живота.

— Той скоро пак ще обърка всичко — отговори Боби. — О, между другото, какво мислиш за това?

Подаде ѝ някакво изпоцапано картонче. Беше снимка.

— Мистър Кейман — незабавно каза Франки. — Откъде я взе?

— Снощи. Беше паднала зад телефона.

— Така става ясно кои са мистър и мисис Темпълтън. Почакай малко.

Зададе се сервитьорката с препечените филийки. — Франки ѝ показа снимката.

— Познавате ли го? — попита тя.

Сервитьорката разглежда снимката.

— Ами... виждала съм го, но не мога точно да се сетя. А, да — това е джентълменът, който държеше Тюдор Котидж, мистър Темпълтън. Те заминаха някъде — в чужбина, струва ми се.

— Що за човек беше той? — попита Франки.

— Наистина не мога да кажа. Не са идвали много пъти тук, само от време на време за събота и неделя. Не го виждахме често. Мисис Темпълтън беше много мила дама. Но не държаха дълго Тюдор Котидж — само около половин година. Тогава умря един много богат джентълмен и остави всичките си пари на мисис Темпълтън и те заминаха да живеят в чужбина. Но не продадоха Тюдор Котидж. Като че ли сега я дават под наем за събота и неделя. Но не мисля, че с тези пари някога ще се върнат отново да живеят тук.

— Имали са готвачка на име Роуз Чъдлей, нали? — попита Франки.

Но момичето явно не се интересуваше от готвачки. Наследството, оставено от богат джентълмен занимаваше съзнанието ѝ повече. На въпроса, зададен от Франки, тя отговори, че не може да каже със сигурност, и отнесе празния поднос.

— Значи така — каза Франки. — Семейство Кейман са престанали да идват тук, но са запазили къщата за удобство на бандата.

Решиха да разделят задачите така, както бе предложил Боби. Франки замина с Бентлито, разкрасявайки се с няколко местни покупки, а Боби отиде да търси Албърт Миър, градинаря.

Срещнаха се на обяд.

— Е? — попита Боби.

Франки поклати глава.

— За фалшификация и дума не може да става — проговори тя обезкуражено. — Говорих дълго с мистър Елфорд — много мил човек. Много се интересува от някои наши преживелици снощи и с удоволствие чу подробностите. Не мисля, че имат кой знае какви развлечения тук. Както и да е, скоро можех да го накарам да направи каквото поискам. После говорихме за случая Савидж — излъгах, че съм срещнала някои от роднините на Савидж и че те са намекнали за фалшификация. На това място моят чаровник настръхна — въобще не може да става дума! Въпросът не е опирал до писма или нещо такова. Той лично се е виждал с мистър Савидж и мистър Савидж обяснил по

какъв начин да състави завещанието. Мистър Елфорд искал да си отиде и да го направи както трябва — знаеш как става — кофи мастило за нищо...

— Не зная — отговори Боби. — Никога не съм съставял завещания.

— Аз имам две. Второто е от тази сутрин. Търсех някакво оправдание за пред адвоката.

— И на кого си остави парите?

— На теб.

— Малко необмислено, нали? Ако Роджър Басингтън-френч успее да ти види сметката, аз ще бъда обесен за това!

— И през ум не ми мина — пророни Франки. — Е, както казах, мистър Савидж бил много нервен и възбуден, така че мистър Елфорд написал завещанието на място, прислужницата и градинарят дошли да го подпишат като свидетели и мистър Елфорд го взел със себе си, за да го съхранява.

— Изглежда това изключва фалшификацията — съгласи се Боби.

— Зная. Не може да има подправяне, щом виждаш как човекът се подписва. Колкото до другата работа — убийството, сега ще се окаже трудно да открием нещо. Докторът, който е бил повикан, вече е покойник. Този, когото видяхме снощи, е нов. Тук е само от около два месеца.

— Излиза, че не ни върви на живи свидетели — каза Боби.

— Защо, кой още е мъртъв?

— Албърт Миър.

— Мислиш, че на всички са им видели сметката?

— Струва ми се доста преувеличено. За Албърт може и да не е така — бил е на седемдесет и две, горкият старец.

— Добре — рече Франки. — В неговия случай бих допуснала естествена смърт. А някакъв късмет с Роуз Чъдлей?

— Да. След като напуснала семейство Темпълтън, Роуз отишла някъде в Северна Англия, но се върнала и се омъжила тук за един човек, с когото изглежда е ходила последните седемнадесет години. За нещастие, тя е малко тъпичка. Изглежда не помни нищо за никого. Може би ти ще се справиш с нея.

— Ще опитам — каза Франки. — Много съм добра с тъпанари. Къде, между впрочем, е Беджър?

— Боже господи, съвсем забравих за него — отговори Боби. Той стана и излезе от стаята, но се върна след няколко минути.

— Още спеше — обясни. — Сега става. Камериерката май го бе викала четири пъти, но изобщо не я чул.

— Добре, да се срещнем с тъпанарката — изправи се Франки. — След това трябва да си купя четка за зъби, нощница, гъба и още няколко необходими неща за цивилизован живот. Снощи бях толкова близо до природата, ме не помислих за никое от тях. Само си свалих дрехите и се проснах на леглото.

— Зная — каза Боби. — И аз направих същото?

— Да идем и да поговорим с Роуз Чъдлей — каза Франки.

Роуз Чъдлей, сега мисис Прат, живееше в малка къщичка, препълнена с порцеланови кучета и мебели. Мисис Прат бе едра, глуповата на вид жена с рибешки очи и несъмнени признаци на увеличени лимфни възли.

— Виждате ли, аз се върнах — весело каза Боби.

Мисис Прат въздъхна тежко и ги погледна с безразличие.

— Много ни интересуваше дали сте живели с мисис Темпълтън — обясни Франки.

— Да, мадам — рече мисис Прат.

— Тя май сега е в чужбина — продължи Франки, опитвайки се да създаде впечатление на близка на семейството.

— Така чух — отговори мисис Прат.

— Не сте били при нея дълго, нали? — попита Франки.

— Къде да съм била, мадам?

— При мисис Темпълтън, не дълго време — ясно и бавно повтори Франки.

— Не бих казала, мадам. Само два месеца.

— О! Мислех, че сте били там по-дълго.

— Гладис остана повече, мадам. Прислужницата. Тя се задържа шест месеца.

— И двете ли бяхте там?

— Точно така. Тя като прислужница, а аз като готвачка.

— Били сте там, когато умря мистър Савидж, нали?

— Какво, не ви разбрах, мадам?

— Там ли бяхте, когато умря мистър Савидж?

— Мистър Темпълтън не е умирал — така де, поне нищо не съм чула. В чужбина замина.

— Не мистър Темпълтън, мистър Савидж — поправи я Боби.

Мисис Прат го погледна празно.

— Джентълменът, който ѝ остави парите си — каза Франки.

Нещо като проблясък на ум премина по лицето на мисис Прат.

— О, да, мадам — джентълменът, за когото имаше следствие.

— Точно — отговори Франки, доволна от своя успех. — Той често отсядаше там, нали?

— Това не мога да ви кажа, мадам. Току-що бях дошла. Гладис ще знае.

— Но ти си била свидетел на завещанието му, нали?

Мисис Прат погледна празно.

— Отишла си и си видяла да подписва един документ, после и ти си се подписала?

Отново някакъв проблясък.

— Да, мадам. Аз и Албърт. Преди това никога не бях правила такова нещо и не ми хареса. Рекох на Гладис, че не ми харесва да се подписвам на хартия и това си е, а тя вика, че било наред, щото мистър Елфорд бил там и бил много мил джентълмен и добър адвокат.

— Какво точно стана? — попита Боби.

— Не ви разбрах, сър?

— Кой те повика да се подпишеш? — попита Франки.

— Господарката, сър. Тя влезе в кухнята и каза да повикам отвън Албърт и двамата да отидем в най-хубавата спалня. Тя се беше преместила от нея заради мистър... заради джентълмена... предишната вечер, и той беше там, седнал в леглото. Беше се върнал от Лондон и веднага бе легнал — много зле изглеждаше този джентълмен. Не го бях виждала преди, но изглеждаше като мъртвец. Там беше в Мистър Елфорд и говори много мило, каза че няма от какво да се страхуваме и аз трябваше да си напиша името, където джентълменът бе написал своето, и аз го написах, а след него сложих „готвачка“ и адреса.

Албърт направи същото и аз отидох много разтревожена при Гладис и ѝ казах, че никога не съм виждала човек да изглежда толкова умрял, а Гладис каза, че миналата нощ нищо му нямало и че сигурно нещо в Лондон го е разстроило. Той беше заминал за Лондон рано-

рано, още преди някой да се е събудил. И после аз й казах, че не обичам да си пиша името никъде, и Гладис каза, че всичко било наред, защото мистър Елфорд бил там.

— А мистър Савидж... джентълменът умря... кога?

— Още на следващата сутрин, мадам. Той се затвори в стаята си онази нощ, не пускаше никого близо до себе си и когато на сутринта Гладис го повикала, целият бил вкочанен и мъртъв, и до него имало едно писмо — „За съдията“ пишело на него. О, това направо изкара акъла на Гладис! И после мина следствието и всичко. Два месеца след това мисис Темпълтън ми каза, че заминава да живее в чужбина. Но ми уреди много хубаво местенце на север с голяма надница, направи ми добър подарък и изобщо. Много мила дама беше мисис Темпълтън.

Мисис Прат вече се радваше на собствената си словоохотливост.

Франки стана.

— Добре — каза тя. — Много беше любезно, че ни разказахте всичко това.

Извади една банкнота от портмонето си.

— Мога ли да ви направя... ъ... малък подарък. Толкова време ви отнех.

— О, много ви благодаря, от все сърце, мадам. Всичко хубаво на вас и вашия добър джентълмен.

Франки се изчерви и излезе доста бързо. След няколко минути дойде и Боби. Изглеждаше умислен.

— Е — каза той. — Изглежда научихме всичко, което тя знае.

— Да — отговори Франки. — И всичко съвпада. Явно няма съмнение, че Савидж е направил това завещание. И предполагам, че страхът му от рака е бил съвсем истински. Едва ли са могли да подкупят доктор от Харли Стрийт^[1]. Аз мисля, че просто са се възползвали от това, че е направил завещанието, и са побързали да се отърват от него, преди да е променил решението си. Но не разбирам как ние или някой друг може да докаже, че те са му видели сметката.

— Зная. Можем да подозираме, че мисис Т му е дала „нещо за сън“, но не можем да го докажем. Басингтън-френч може да е фалшифицирал писмото до съдията, но това засега също не можем да докажем. Според мен писмото отдавна е унищожено, след като е било използвано като доказателство на следствието.

— Тъй че се връщаме на стария въпрос — какво може да сме открили ние, което толкова е уплашило Басингтън-френч и компания?

— Нищо ли не ти се струва малко странно?

— Не, мисля, че не — или може би само едно. Защо мисис Темпълтън е повикала градинаря да подпише завещанието, след като прислужницата е била в къщата? Защо не са повикали прислужницата?

— Странно е, че казваш това, Франки — изрече Боби.

Гласът му прозвуча толкова не обичайно, че Франки го погледна изненадана.

— Защо?

— Защото аз се забавих, за да попитам мисис Прат за фамилното име на Гладис.

— Е?

— Името на прислужницата е Евънс!

---

[1] Улица в Лондон, на която се намират много частни лекарски кабинети. — Б.р. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

ЕВЪНС

Франки остана с отворена от учудване уста.

Гласът на Боби се повиши възбудено.

— Виждаш ли, ти зададе същия въпрос, който зададе Карстеърс. Защо не са повикали прислужницата? Защо не са повикали Евънс?

— О, Боби, най-после попаднахме на нещо!

— Същото нещо явно е занимавало и Карстеърс. Той е душил нещо насам, както и ние, търсейки нещо нередно, това му е направило впечатление така, както и на нас. И дори мисля, че е дошъл в Уелс по тази причина. Гладис Евънс е уелско име — вероятно Евънс е някое уелско момиче. Той я е проследил до Марчболт. А някой е проследил него и така той никога не я е намерил.

— А защо не са повикали Евънс? — повтори Франки. — Трябва да има някаква причина. Това е доста глупава дреболия — а ето че е важна. Имало е две прислужници в къщата, защо тогава са повикали градинаря?

— Може би защото и Чъдлей, и Албърт Миър са били глуповати, а Евънс е била доста умно момиче.

— Не може да е само това. Там е бил мистър Елфорд, а той е доста хитър. О, Боби, цялата работа е в това, сигурна съм. Само да можем да открием причината. Евънс. Защо Чъдлей и Миър, а не Евънс?

Изведнъж тя спря и закри очи с двете си ръце.

— Сещам се — извика Франки. — Някакъв проблясък. След минута ще ми стане ясно.

Остана замряла още минута-две, после свали ръце и погледна събеседника си със странна искрица в очите.

— Боби, ако си отседнал в къща с две слугини, на коя ще даваш бакшиш?

— На камериерката, разбира се — изненадано отговори Боби — Никой не дава бакшиши на готвачката. Преди всичко човек не я вижда.

— Не, и тя не те вижда. Възможно е понякога да те зърне за момент, ако отсядаш за по-дълго. А домашната прислужница ти поднася храната, буди те и ти поднася кафе.

— Накъде биеш, Франки?

— Те не са повикали Евънс да подпише завещанието, защото Евънс е щяла да разбере, че този, който го е съставял, не е бил мистър Савидж.

— Боже Господи, Франки, какво искаш да кажеш? Кой е бил тогава?

— Басингтън-френч, естествено! Не разбираш ли, той се е представил за Савидж? Басирам се, че Басингтън-френч е ходил при онзи доктор и се е престорил на разтревожен заради рака. После е повикал случаен адвокат, който не е познавал мистър Савидж, но който е бил готов да се закълне, че е видял мистър Савидж да подписва завещанието, свидетели, на което са били двама души, единият от които не го е виждал по-рано, а другият бил вероятно почти слеп старец, който може би също никога не е виждал Савидж. Разбра ли сега?

— Но къде е бил през цялото време истинският Савидж?

— О, той си е пристигнал нормално, а после, предполагам са го упоили и са го затворили на тавана и са го държали там дванадесет часа, докато Басингтън-френч успешно се е представял за него. После е бил върнат в леглото, дали са му хлорал и сутринта Евънс го намерила мъртъв.

— Боже мой, мисля, че си права, Франки. Но можем ли да го докажем?

— Да... не... не зная. Може би ако покажем на Роуз Чъдлей — искам да кажа Прат, снимката на истинския Савидж? Тя ще може ли да каже: „това не беше мъжът, който подписа завещанието“?

— Съмнявам се — отговори Боби. — Каквато е глуповата.

— Предполагам, ме по тази причина са я предпочели. Но има още нещо — един експерт трябва да може да установи, че подписът е подправен.

— Преди не установиха.

— Защото никой не е повдигал въпроса. Явно не са се съмнявали, че в определен момент завещанието е могло да бъде фалшифицирано. Но сега е по-различно.

— Едно нещо трябва да направим — каза Боби. — Да намерим Евънс. Тя може би ще ни каже повече. Не забравяй, че е била при Темпълтън шест месеца.

Франки простена.

— Това можа да се окаже още по-трудно.

— Ами пощата? — попита Боби.

Тъкмо минаваха оттам. На външен вид приличаше повече на голям магазин, отколкото на поща.

Франки влезе вътре и поде акцията. Нямаше никой, освен пощенската началничка, млада любопитна жена. Франки купи книга от два шилинга с печати, спомена нещо за времето и после каза:

— Според мен вие тук винаги сте имали по-хубаво време, отколкото ние в моя край. Живея в Уелс — Марчболт. Не можете да си представите какви дъждове ваят.

Младата жена каза, че и при тях падали доста дъждове и на последния празник ваяло като из ведро.

Франки каза:

— В Марчболт дойде една жена от този край. Може и да я познавате. Казва се Евънс, Гладис Евънс.

Младата жена стоеше напълно невъзмутима.

— А, разбира се — отговори тя. — Беше прислужница тук. В Тюдор Котидж. Но не е тукашна. От Уелс е, а после се върна там и се омъжи — сега се казва Робъртс.

— Точно така — потвърди Франки. — А можете ли да ми дадете адреса ѝ? Взех от нея един дъждобран и забравех да ѝ го върна. Ако знаех адреса ѝ, щях да ѝ го изпратя по пощата.

— Чакайте малко — отвърна другата. — Мисля, че мога. Получавам от нея картички от време на време. И двамата с мъжа ѝ са прислужници. Ей сега.

Тя се отдалечи и порови в ъгъла. След малко се върна с парче хартия в ръка.

— Ето — каза тя, подавайки го през щанда.

Боби и Франки го прочетоха заедно. Това бе последното нещо, което очакваха.

Мисис Робъртс,
Къщата на викария, Марчболт, Уелс.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

СЕНЗАЦИЯ В КАФЕНЕ „ОРИЕНТ“

Как Боби и Франки успяха да излязат от пощата, без да се опозорят, нито един от тях не разбра.

Навън, сякаш се бяха наговорили, те се погледнаха и си стиснаха ръцете смеейки се.

— В къщата — през цялото време! — възкликна Боби.

— А аз прегледах сто и осемдесет Евънси! — оплака се Франки.

— Сега разбирам защо на Басингтън-френч му беше толкова забавно, като разбра, че в крайна сметка не знаем кой е Евънс.

— И, разбира се, това беше опасно от тяхна гледна точка. Ти и Евънс в действителност сте били под един покрив.

— Хайде — каза Боби. — Следващата спирка е Марчболт.

— Като да минеш под дъгата — каза Франки. — Отново в бащината къща.

— Остави това — възрази Боби. — Трябва да направим нещо за Беджър. Имаш ли някакви пари, Франки?

Тя отвори чантата си и извади оттам една шепа банкноти.

— Дай му ги и му кажи да говори с кредиторите си и също, че Франки ще купи гаража и ще го назначи за управител.

— Добре — отговори Боби. — Важното сега е да действаме бързо.

— Защо това ужасно бързана?

— Не зная, но имам чувството, че нещо ще се случи.

— Какъв ужас! Тогава да тръгваме.

— Ще успокоя Беджър. Иди и докарай колата.

— Никога няма да купя онази четка за зъби — каза Франки.

След пет минути ги видяха да се отдалечават бързо от Чипинг Самъртън. Боби никога не бе карал бавно.

Неочаквано Франки каза:

— Виж какво, Боби, не е достатъчно бързо.

Боби погледна спидометъра, който в този момент показваше осемдесет, и изсъска:

— Не виждам какво повече можем да направим.

— Можем да наемем самолет — каза Франки. Само седем мили са от летището до Марчболт.

— Милото ми момиче! — възкликна Боби.

— Ако направим това, ще бъдем въщи след два часа.

— Добре — каза Боби. — Да наемем самолет.

Цялата работа започна да прилича на фантастичен сън. Защо това нечовешко бързане да се стигне до Марчболт? Боби не знаеше. Подозираше, че и Франки не знае. Беше просто едно чувство.

В Мийдж от Франки потърси д-р Доналд Кинг. Показа се млад, не особено спретнат на вид млад мъж, който се изненада, не я вижда.

— Здравей, Франки — каза той. — Не съм те виждал цяла вечност. Какво искаш?

— Един самолет — отговори Франки. — Ти се занимаваш с такива неща, нали?

— О, да. Къде искаш да отидеш?

— Искам бързо да се прибера у дома.

Мистър Доналд Кинг повдигна вежди.

— Това ли е всичко? — попита той.

— Не съвсем — отвърна Франки, — но това е главната цел.

— О, добре, можем скоро да те уредим.

— Ще ти дам чек — каза Франки.

След пет минути вече летяха.

— Франки — попита Боби, — защо правим това?

— Нямам ни най-малка представа — отговори Франки. Но чувствам, че трябва. А ти?

— Колкото и да ти е странно, и аз. Но не зная защо. В края на краищата нашата мисис Робъртс няма да излети на метла.

— Би могла. Помни, че не знаем какво е решил Басингтън-френч.

— Вярно — замислено отговори Боби.

Смрачаваше се, когато пристигнаха. Самолетът ги остави в парка и след пет минути Боби и Франки пътуваха към Марчболт в крайслера на лорд Марчингтън.

Спряха пред къщата на викария — паркингът му не беше пригоден за скъпи коли. После изскочиха от колата.

„Скоро ще се събудя — помисли Боби. — Какво правим и защо?“
На прага стоеше дребна фигура. Франки и Боби я познаха още в първия момент.

— Мойра! — възкликна Франки.

Мойра се обърна. Олюляваше се леко.

— О, толкова се радвам да ви видя. Не зная какво да правя.

— Но какво, за Бога, ви доведе тук?

— Същото, което и вас, предполагам.

— Открила сте кой е Евънс? — попита Боби.

Мойра кимна.

— Да. Дълго е за разказване...

— Да влезем вътре — каза Боби.

Но Мойра се отдръпна.

— Не, не — бързо изрече тя. — Нека отидем някъде да поговорим. Трябва да ви кажа нещо, преди да влезем в къщата. В града има ли кафене или нещо такова? Някъде, където можем да отидем?

— Добре — каза Боби и неохотно се отдръпна от вратата. — Но защо...

Мойра тропна с крак.

— Ще разберете, когато ви го кажа. О, хайде! Няма нито минута за губене.

Те отстъпиха пред нейната настойчивост. На главната улица се намираше кафене „Ориент“, чието някак помпозно име не отговаряше на обстановката вътре. Влязоха и тримата. Беше доста спокоен момент — шест и половина.

Седнаха на една малка масичка в ъгъла и Боби поръча три кафета.

— И сега? — попита той.

— Почакайте да донесат кафето — отговори Мойра.

Сервитьорката се върна и остави трите чашки хладко кафе пред тях, без да бърза.

— И сега? — повтори Боби.

— Чудя се откъде да започна — каза Мойра. — Отивах с влака за Лондон. Наистина страхотно съвпадение. Движех се по коридора и... — тя млъкна. Беше седнала с лице към вратата и се облегна напред вторачено.

— Сигурно ме е проследил — прошепна тя.

— Кой? — извикаха в един глас Франки и Боби.

— Басингтън-френч.

— Виждала ли сте го?

— Отвън е. Видях го. С една червенокоса жена.

— Мисис Кейман — извика Франки.

Двамата с Боби скочиха и се втурнаха към вратата. Мойра запротестира, но никой от тях не я чу. Огледаха улицата надлъж и нашир, но от Басингтън-френч нямаше и следа. Мойра ги настигна.

— Отиде ли си? — попита тя с разтреперан глас. — О! Внимавайте. Той е опасен — страшно опасен.

— Нищо не може да направи, докато сме всички заедно — каза Боби.

— Съвземете се, Мойра — възмути се Франки. — Не бъдете такава страхливка.

— Е, за момента не можем да направим нищо — каза Боби и тръгна към масата. — Продължавайте разказа си, Мойра.

Той вдигна чашката си с кафе. Франки изгуби равновесие, залитна срещу него и кафето се разля на масата.

— Съжалявам — каза Франки.

Тя протегна ръка към съседната маса, която беше отрупана с всевъзможни подправки. На нея имаше поставка с две шишенца олио и оцет.

Необичайните действия на Франки приковаха вниманието на Боби. Тя взе шишенцето с оцета, изпразни го и започна да го пълни с кафе.

— Откачаш ли, Франки? — попита Боби. — Какво, по дяволите, правиш?

— Вземам проба от това кафе, за да го анализира Джордж Арбътнот — отговори Франки.

Обърна се към Мойра.

— Играта свърши, Мойра! Всичко ми стана ясно, когато преди малко стояхме на вратата! Когато блъснах Боби и го накарах да си разлее кафето, видях лицето ви. Сложихте нещо в чашите ни, щом ни изпратихте към вратата след Басингтън-френч. Играта свърши, мисис Никълсън, Темпълтън или както искате да се наричате!

— Темпълтън? — извика Боби.

— Погледни я — извика Франки. — Ако отрича, помоли я да дойде у вас, за да видим дали мисис Робъртс няма да я познае.

Боби я погледна. Видя това лице — това преследващо го, тъжно лице, преобразено от демонична ярост. Хубавата уста се отвори и изля поток от зли и грозни ругатни. Тя бръкна в чантата си.

Боби бе все още смаян, но реагира моментално. Неговата ръка беше тази, която натисна спусъка.

Куршумът прелетя покрай главата на Франки и се заби в стената на кафене „Ориент“.

За първи път в историята на кафенето една от сервитьорките се разтича. С див вик тя излетя на улицата, крещейки:

— Помощ! Убийство! Полиция!

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

ПИСМО ОТ ЮЖНА АМЕРИКА

Минаха няколко седмици.

Франки получи писмо с клеймо от една от малко известните южноамерикански републики. След като го прочете, тя го даде на Боби.

Пишеше следното:

Скъпа Франки,

Наистина те поздравявам! Ти и твоят млад приятел от Флотата разбихте плановете на цял един живот. А толкова добре бях подредил всичко.

Искате ли наистина да чуете всичко? Моята млада приятелка ме предаде напълно (от злоба, предполагам — жените винаги са били злобни!), така че недостойните ми признания няма да ми навредят кой знае колко. Освен това, започвам нов живот. Роджър Басингтън-френч е мъртъв.

Според мен винаги съм бил това, което наричат „негодник“. Даже в Оксфорд малко се провиних. Глупост, понеже се оставих да ме хванат. Баща ми не ме предаде. Но ме прати в Колониите.

Много скоро се запознах с Мойра и нейната компания. Тя беше всичко, което исках. Завършена престъпничка от петнадесетгодишна възраст. Когато я срещнах, за нея ставаше горещо. Американската полиция беше по следите ѝ.

Допаднахме си. Решихме да се оженим, но първо трябваше да изпълним някои планове.

Като начало, тя се омъжи за Никълсън. Така заживя в почтения свят и полицията я изгуби от погледа си. Никълсън току-що бе пристигнал в Англия, за да открие

клиника за нервно болни. Търсеше да купи евтино подходяща къща. Мойра намери Грейндж.

Тя и бандата ѝ продължаваха да се занимават с наркотици. Без да го съзнава, Никълсън ѝ беше много полезен.

Винаги съм имал две амбиции. Исках да притежавам Мероуей и да се разпореждам с огромно количество пари. Един Басингтън-френч е бил голяма клечка при царуването на Чарлз. Оттогава насам родът е станал доста незначителен. Чувствах се способен отново да играя важна роля. Но ми трябваша пари.

Мойра отиде няколко пъти до Канада, „за да види близките си“. Никълсън я обожаваше и вярваше на всяка нейна дума. С повечето мъже е така. За сигурност в търговията с наркотици тя пътуваше под различни имена. Когато срещна Савидж, се казваше мисис Темпълтън. Знаеше всичко за Савидж и за огромното му богатство и направи така, че да му се хареса. Беше привлекателна, но не чак толкова, че той да изгуби ума си по нея.

Ние обаче съставихме план. Знаеш много добре тази история. Мъжът, известен ти като Кейман, игра ролята на безсърдечен съпруг. Савидж беше принуден неведнъж да отсяда в Тюдор Котидж. Когато пристигна третия път, започнахме изпълнението на плана си. Няма нужда да се впускам в подробности за това — ти го знаеш. Всичко стана с един замах. Мойра си получи парите и замина — уж зад граница, а всъщност се върна в Стейвърли и в Грейндж.

По това време аз завършвах собствените си планове. Хенри и малкият Томи трябваше да бъдат премахнати. Нямах късмет с Томи. Две идеални злополуки се провалиха. Не исках да изглупявам дотам, че да устройвам злополуки и на Хенри. Той страдаше здравата от ревматизъм след един инцидент по време на лов. Пристрастих го към морфина. Той го взимаше съвсем добросъвестно. Хенри беше добра душа. Скоро стана наркоман. Планът ни се състоеше да постъпи на лечение в

Грейндж и там или да „извърши самоубийство“, или да вземе свръхдоза морфин. Мойра щеше да свърши работата. Аз нямаше да имам нищо общо с това.

И тогава този глупак Карстеърс започна да става активен. Явно Савидж му бе писал от кораба, споменавайки мисис Темпълтън и дори му изпратил нейна снимка. Карстеърс веднага след това отишъл на сафари. Когато се е върнал и чул вестта за смъртта, на Савидж и завещанието му, страшно се усъмнил. Историята не му прозвучала истински. Бил сигурен, че Савидж не се е оплаквал от здравето си и не е вярвал, че може да има някакви опасения за рак. Също така формулировката на завещанието му се сторила твърде нетипична. Савидж беше прагматичен бизнесмен и макар че една хубава жена можела да му завърти главата, Карстеърс не е вярвал, че ще й остави солидна сума пари, а останалото за благотворителни цели. Това за благотворителността беше моя идея. Звучеше твърде почтено и убедително.

Карстеърс пристигна тук с намерение да проучи нещата. Започна да души наоколо.

И още веднага не ни провървя. Едни приятели го доведоха на обяд, той видя снимка на Мойра върху пианото и я разпозна като жената на снимката, която му бе изпратил Савидж. Отиде в Чипинг Самъртън и започна да рови там.

С Мойра се обезпокоихме — излишно, мисля си понякога. Но Карстеърс не беше глупак.

Проследих го до Чипинг Самъртън. Той не можа да намери готвачката, Роуз Чъдлей. Тя бе заминала на север, но пък там влезе по следите на Евънс, откри фамилията й след брака и тръгна за Марчболт.

Нещата започваха да стават сериозни. Ако Евънс идентифицираше мисис Темпълтън и мисис Никълсън като една и съща личност, работата щеше да се усложни. Освен това тя понякога беше в къщата и не бяхме сигурни колко може да знае.

Реших, че Карстеърс трябва да бъде спрян. Вече сериозно пречеше. Имах късмет. Бях съвсем близо до него,

когато падна мъглата, промъкнах се непосредствено до гърба му и едно внезапно блъскане свърши работа.

Но все не бях сигурен, че всичко е наред. Не знаех каква улика може да носи у себе си. Твоят млад приятел от Флотата, обаче ме улесни като по поръчка. За малко останах сам с трупа, напълно достатъчно за целта ми. (той имаше снимка на Мойра — взел я беше от фотографите, вероятно за идентификация). Прибрах я, както и няколко писма с изобличаващ характер. След това оставих в джоба му снимката на една жена от бандата.

Всичко потръгна добре. Псевдосестрата и зетят дойдоха и го идентифицираха. Нещата вървяха удовлетворително. И тогава твоят приятел Боби обърка работите. Явно Карстеърс бе дошъл в съзнание, преди да умре и бе казал нещо. Споменал Евънс, а Евънс всъщност работеше в къщата на викария.

Реших, че вече сме разкрити, почти загубихме самообладание. Мойра настоя да го ликвидираме. Опитавме един план, който се провали. После Мойра реши да се заеме сама. Отиде в Марчболт с колата. Случила удобна възможност — пуснала малко морфин в бирата на Боби докато спял. Но младият дявол не умря. Това наистина беше лош късмет.

Както ти казах, кръстосаният разпит на Никълсън ме накара да се усъмня дали си точно това, което изглеждаш. Но представи си шока, който е преживяла Мойра, когато една вечер излязла да ме посрещне и се озовала лице в лице с Боби! Разпознала го моментално — бе имала възможност да го види в деня, когато той спял. Нищо чудно, че била толкова уплашена, че едва не припаднала. После разбрала, че не подозира нея, съвзела се и започнала да играе.

Отишла при него и му разказала няколко измислици. Той лапнал като шаран. Излъгала, че Алън Карстеърс е неин стар любовник и цветисто описала страха си от Никълсън. Също така направи всичко възможно да отклони твоите подозрения от мен. Аз направих същото и я

представих като слабо, безпомощно създание — Мойра, която беше в състояние да пречука, когато и да било, без да ѝ мигне окото!

Положението беше сериозно. Имахме парите. Планът ни с Хенри вървеше добре. Не бързах за Томи. Можех да си позволя да почакам малко. Никълсън щеше да бъде премахнат безпроблемно, когато му дойде времето. Но ти и Боби представлявахте заплаха. Ти беше съсредоточила подозренията си върху Грейндж.

Сигурно ще ти е интересно да узнаеш, че Хенри не се самоуби! Убих го аз! Когато си говорехме с теб в градината, видях че няма време за губене и отидох да се заема направо с нещата.

Самолетът, който минаваше, ми даде шанс. Влязох в кабинета, седнах до Хенри, който пишеше, казах: „Виж какво, старче...“ и го застрелях! Шумът от самолета заглуши изстрела. После написах хубаво трогателно писмо, изтрих отпечатъците си от пистолета, притиснах ръката на Хенри върху него и го оставих да падне на пода. Пъхнах ключа от кабинета в джоба на Хенри и излязох, заключвайки вратата отвън с ключа от трапезарията, който също ставаше на ключалката.

Не искам да влизам в подробности около малкия фишек, поставен в камината, който трябваше да гръмне след четири минути.

Всичко мина чудесно. Двамата с теб бяхме в градината и чухме „изстрела“. Несъмнено самоубийство! Можеше да бъде заподозрян единствено горкият Никълсън. Глупакът се върна да си вземе бастун или нещо такова!

Разбира се, Мойра едва издържаше рицарското поведение на Боби. Ето защо тя просто отиде във вилата. Предположихме, че обясненията на Никълсън за отсъствието на жена му със сигурност ще ви усъмнят.

Мойра показва истинската си класа във вилата. От шума горе разбрала, че съм хванат на тясно, бързо си инжектирала голяма доза морфин и легнала в леглото. След като отидохте да телефонирате, тя се качи на тавана и ме

освободи. После морфинът действал и когато пристигнал докторът, тя наистина била в нещо подобно на кома.

Но въпреки това тя започваше да губи кураж. Страхуваше се да не намерите Евънс и да разберете как беше направено завещанието на Савидж и как стана самоубийството му. Също така се боеше, че Карстеърс е писал на Евънс, преди да тръгне за Марчболт. Престори се, че отива в болница в Лондон, а всъщност веднага тръгна към Марчболт и ви срещнала на самия праг! Тогава ѝ дошло наум да ви ликвидира и двамата. Методите ѝ са крайно необмислени, но според мен щеше да се измъкне безнаказано. Съмнявам се дали сервитьорката би си спомнила как точно е изглеждала жената, влязла с вас. Официално Мойра беше в Лондон и лежеше в болница. Ако ти и Боби бяхте ликвидирани, всичко щеше да е наред.

Но вие я забелязахте и тя загуби самообладание. После на процеса натопа и мен!

Може би малко бе започнала да ми омръзва.

Но нямах представа, че го знае.

Разбирате ли, у нея останаха парите — моите пари! Ако се бях оженил за нея, досега да ми е писнала. Обичам разнообразието.

Така че тук започвам нов живот.

И всичко това заради теб и този крайно противен млад мъж Боби Джоунс. Но не се съмнявам, че ще успея!

Дори и да си остана лош!

Все още не съм се поправил.

Но не успееш ли веднъж — опитай пак, опитай пак.

Сбогом, скъпа — или може би au revoir. Човек никога не знае, нали?

Твой предан враг, безочливият, отрицателният герой в пиесата,

Роджър Басингтън-Френч.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

НОВИНИ ОТ КЪЩАТА НА ВИКАРИЯ

Боби върна писмото и Франки го взе.

— Той наистина е твърде забележителна личност.

— Ти винаги си го харесвала — хладно отбеляза Боби.

— Беше чаровен — отговори Франки и добави: — Както и Мойра.

Боби се изчерви.

— Много странно, че през цялото време следата към всичко е била в къщата — каза той. — Знаеш, че Карстеърс в действителност е писал на Евънс — искам да кажа на мисис Робъртс.

Франки кимна.

— Казал й, че ще дойде да се срещне с нея и очаква сведения за мисис Темпълтън, за която имал причини да вярва, че е опасна международна мошеничка, търсена от полицията.

— А после, когато го блъснали от скалата, тя не свързала едното с другото — горчиво добави Боби.

— Защото мъжът, паднал от скалата, беше Причард — каза Франки. — Беше идентифициран. Щом като блъснатият е Причард, как би могъл да е Карстеърс? Обикновено човек разсъждава точно така.

— Забавното е, че тя е разпознала Кейман — продължи Боби. — Хвърлила му един поглед, когато Робъртс го поканил да влезе, и го попитала кой е. Той отговорил, че е мистър Кейман и тя казала: „Колко интересно — като две капки вода са с един господин, у когото работех и който е вече мъртъв“.

— Представяш ли си? — каза Франки. — Дори Басингтън-френч се изпусна един-два пъти — продължи тя. — И аз като пълна глупачка изобщо не разбрах.

— Така ли?

— Да, когато Силвия каза, че снимката във вестника много й прилича на Карстеърс, той възрази, че не намира голяма прилика —

като с това показва, че е виждал мъртвия. А по-късно ме увери, че никога не е виждал покойника.

— Как разбра за Мойра, Франки?

— Мисля, че по описанието на мисис Темпълтън — припомни си Франки. — Всички твърдяха, че тя била „толкова мила дама“. Това не можеше да се каже за мисис Кейман. Нито една слугиня не би я определила като „мила дама“. После отидохме до къщата, Мойра? Беше там и изведнъж ми хрумна — не е ли Мойра мисис Темпълтън?

— Страхотно от твоя страна.

— Жалко за Силвия — каза Франки. — След като Мойра натопи и Роджър Басингтън-френч, всички говорят за нея. Но д-р Никълсън я подкрепя и няма много да се учудя, ако завършат с женитба.

— Всичко изглежда ще приключи много щастливо — каза Боби. — Благодарение на баща ти Беджър се оправя добре в гаража. И също благодарение на баща ти, аз намерих тази прекрасна работа.

— Прекрасна ли е наистина?

— Да ръководиш кафейни плантации в Кения не е много за оплакване, нали? Така мисля. Това е работа, за която можеш да си мечтаеш — той замълча. — Хората си прекарват чудесно, когато отидат на екскурзия в Кения.

— И там живеят хора — скромно каза Франки.

— О, Франки, но ти няма да отидеш! — той пламна и запелтечи, оправдавайки се. — Б-б-би ли дошла?

— Бих — отговори Франки. — Искам да кажа, ще дойда.

— Винаги много съм те харесвал — започна Боби със сподавен глас. — Бях много нещастен... искам да кажа, като знаех, че е безсмислено.

— Предполагам, че затова беше толкова груб на игрището за голф онзи ден.

— Да, чувствах се ужасно потиснат.

— Хм — каза Франки. — А Мойра?

Боби я погледна притеснено.

— Лицето ѝ някак ме порази — призна той.

— То е по-хубаво от моето — великодушно каза Франки.

— Не е, но някак ме завладя. А после, когато бяхме на тавана и ти прояви такава смелост, е, Мойра просто избледня. Стана ми все

едно какво ѝ се е случило. Беше ти — само ти. Беше наистина блестяща! Толкова смела.

— В себе си въобще не бях смела — каза Франки. — Цялата треперех. Но исках ти да ми се възхищаваш.

— Възхищавах ти се, скъпа. Винаги съм ти се възхищавал. И винаги ще ти се възхищавам. Сигурна ли си, че нямаш нищо против да заминеш за Кения?

— С удоволствие. Англия ми дойде до гуша.

— Франки.

— Боби.

— Заповядайте, влезте — каза викарият, отваряйки вратата, за да ги въведе в строгото покровителство на Обществото Доркас^[1]. Затвори вратата и се извини. — Моят... ъ-ъ... един от синовете ми. Той е... ъ-ъ... сгоден.

Една членка на Обществото Доркас дяволито каза, че така изглежда.

— Добро момче — каза викарият. — По едно време беше склонен да се отнася лекомислено към живота. Но напоследък много се подобри. Отива да ръководи една кафейна плантация в Кения.

Една членка на Обществото Доркас прошепна на друга:

— Видя ли? Целуваше се с лейди Франсис Дъруент!

След един час новината обиколи цял Марчболт.

---

[1] Благотворително общество, чиито членове шият дрехи за бедните. — Б.р. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.